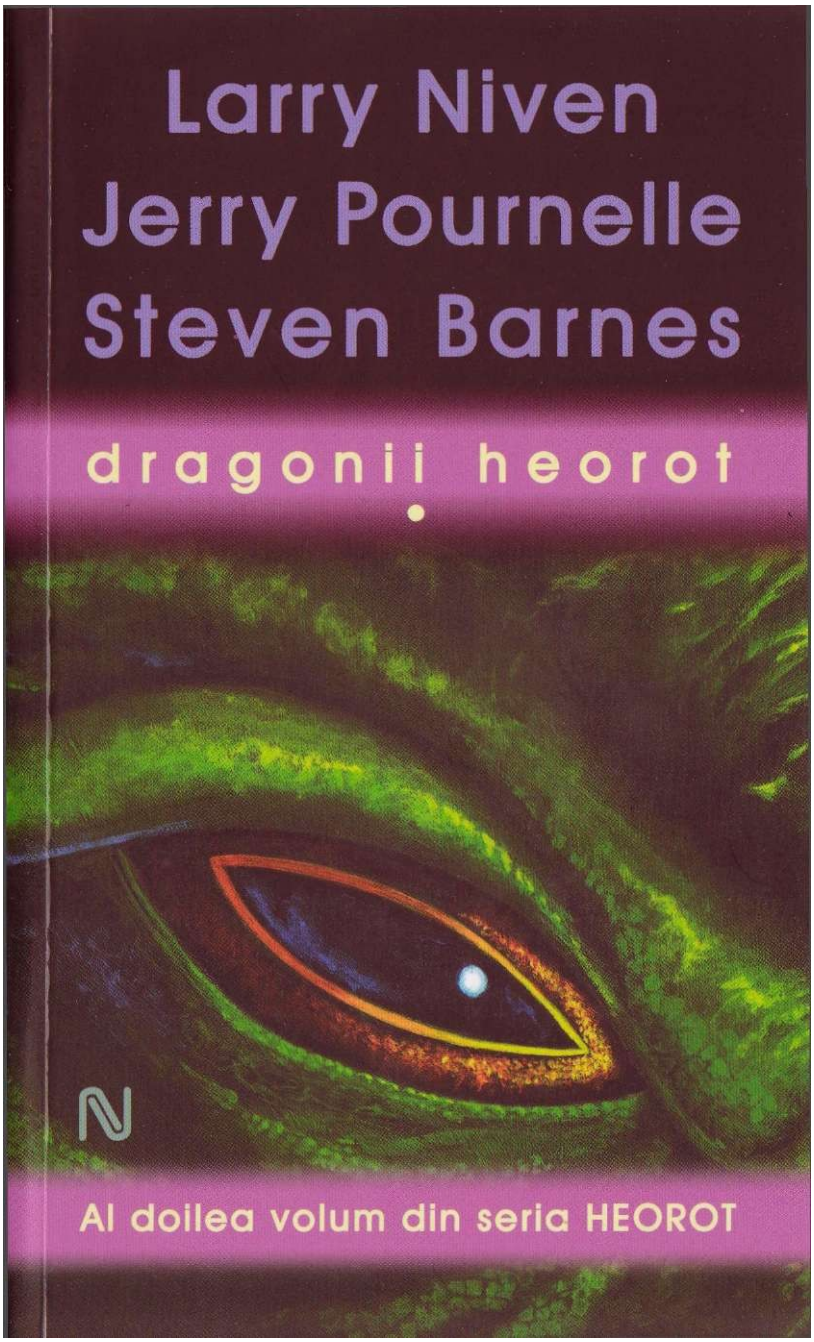
Larry Niven
Jerry Pournelle
Steven Barnes
dragonii heorot
Al doilea volum din seria HEOROT

Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes
Dragonii Heorot

Volumul - 1 -
Seria Heorot, Partea a II-a

Traducere: Ana-Veronica Mircea
Editura Nemira, 2010

Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes
The dragons of Heorot
Tor Books, 1995

Versiune ebook: 4.0

Prolog.
FOCUL DE TABĂRĂ

– Cândva, acum mult, foarte mult timp, părinţii şi bunicii noştri au părăsit un loc căruia îi spuneau Pământ. Au călătorit printre stele, într-o navă numită *Geographic,* ca să găsească paradisul. Însă paradisul lor s-a transformat într-un adevărat iad...

Focul de tabără se înălţă cu o flacără albă când ajunse la o pungă cu răşină din buşteanul de coamă-de-cal. Văpaia ţinu aproape un minut, apoi pieri, recăzând în cărbunii încinşi. Tigaia de fontă aşezată în echilibru pe pietrele rezistente la foc sfârâi pe tăciuni. O rafală neaşteptată de vânt trimise scântei către cerul ceţos al nopţii şi către stelele încremenite deasupra capetelor.

O duzină de copilandri cu ochii mari stăteau, umăr la umăr, pe scaune improvizate din buşteni şi pietroaie, înghesuiţi, în expectativă, în lumina muribundă a focului. Aşteptaseră noaptea aceea toată viaţa lor.

Vocea lui Justin Faulkner tuna, mângâia, sărea, ardea, mai fierbinte decât flăcările pe moarte.

– Au venit din stele, şopti el, pentru efectul scenic. Cu gând de a-şi construi casele acolo unde nu mai călcase picior de om. Avalonul era un pământ nedomesticit, întinzându-se sub un cer straniu pentru ochii omeneşti. Un paradis pentru cei care-l luau în primire. Bărbaţii aceia şi femeile acelea erau cei mai buni, cei mai inteligenţi şi cei mai curajoşi pe care-i putea da Pământul, două sute de oameni aleşi din opt miliarde. Părinţii noştri. Ei sunt nativii tereştri. Dar nu ştiau adevărul despre noua lor lume, un adevăr pe care *voi...*

Degetele lui lungi, sensibile, de sculptor, se înmănunchează, gata să înjunghie, de parcă toţi copiii şi fiecare dintre ei s-ar fi făcut vinovaţi de crime îngrozitoare.

– ...voi, nativii stelari, nu l-aţi mai auzit niciodată... până acum. Până săptămâna asta. Până în seara asta.

Vocea lui Justin purta autoritatea şi infinita înţelepciune a tuturor celor nouăsprezece ani ai săi. Nici unul dintre copii nu avea mai mult de treisprezece. Acum erau copilandri, grendeli discipoli. Noaptea aceea avea să fie primul lor pas către transformarea în grendeli cercetaşi. Părăsiseră aşezarea omenească numită oraşul Avalon în zorii zilei şi merseseră pe jos, traversând câmpia de-a lungul râului Miskatonic, apoi urcaseră pe Marele Munte Noroios urmărind un afluent minor, Amazonul. La prânz şi la cină nu mâncaseră prea multe pe lângă apa băută din pârâu.

Ochii lor strălucitori, nerăbdători şi curioşi, erau negri şi căprui, albaştri şi verzi ca jadul, purtând darurile genetice ale tuturor oamenilor de pe Pământ. Trupurile lor tinere, mlădioase, erau tot atât de desăvârşite ca stelele nopţii, iar gândurile ce le umpleau minţile erau mai incandescente decât ele. Erau tinerii moştenitori istoviţi ai noii lumi a Omului.

– ...Apele mişunau de peşti pe care i-au numit sonomi. Şi i-au prins şi i-au mâncat...

Justin scoase un cuţit din teaca de la cingătoare. Îi vârî vârful în tigaia fumegândă, ridicând puţin o halcă de carne care sfârâia. Apoi duse bucata zdrenţuită şi arsă la gură şi o sfâşie cu dinţi. Pe urmă dădu cuţitul şi tigaia în dreapta, în mâinile unei fete de zece ani, cu părul blond lung până la umăr.

Ea muşcă mai întâi cu delicateţe, apoi mai tare, ca să poată rupe o bucată. Semăna mai degrabă a carne tare de vită decât a peşte. O mestecă - şi carnea păru să-i întoarcă muşcătura. Îşi duse mâna la gât, icnind, dar reuşi să dea şi tigaia şi cuţitul mai departe, în dreapta. Un băiat cu pielea tot atât de neagră ca noaptea ce îi înconjura scoase un sunet sugrumat şi şopti:

– Apă...

Ochii li se înceţoşară. Unii se luptară cu o tuse cumplită, dar nimeni nu se clinti. Tigaia făcu înconjurul focului de tabără până când nu mai rămase nimic altceva decât fierul fumegând.

– Însă, într-o noapte, râul care dădea viaţă coloniei a adus moarte. Chiar şi acum, chiar şi aici, sus, pe Marele Noroios, dacă nu suflă prea tare vântul, în nopţi ca asta, îl puteţi auzi pe bătrânul Misk strigând...

Vocea lui Justin se stinse treptat. Cu o superbă sincronizare dramatică, vântul scăzu până la o adiere. Puternicul Miskatonic mugea în depărtare, dând năvală peste poalele Marelui Munte Noroios... sau nu era decât Amazonul?

– Sonomii au căpătat picioare, dinţi şi poftă de sânge omenesc. Au devenit... grendeli. Au ieşit din râu trăgându-se cu ghearele, au sorbit o gură de aer şi li s-a părut că e bun. Se mişcau atât de repede încât, pe lângă ei, alte animale păreau nişte statui. Măcelăreau tot ce le apărea înaintea ochilor. Părinţii noştri au ripostat, dar a fost zadarnic. Au pierdut tabăra. Cadmann Weyland i-a condus pe supravieţuitori aici, în cetăţuia lui de pe Marele Noroios, unde şi-au consolidat ultima redută. Iar acolo...

Degetul subţire al lui Justin aruncă o umbră tremurătoare în direcţia unei bucăţi de stâncă de formă neregulată, numită Capul Melcului.

– Acolo a murit tata, sfâşiat de hoarda vorace. Iar acolo e veranda pe care a fost ucisă Phyllis McAndrews, încă strigându-şi raportul către echipajul de pe *Geographic.* Iar acolo... făcu el, lăsându-se furat de poveste şi începând să respire precipitat,...acolo au fost prinşi alţii, sfâşiaţi şi devoraţi de jivinele înnebunite, care se mişcau mai repede decât poţi vedea cu ochii. Acolo jos, lângă marginea stâncii... continuă, indicând un loc ascuns în întuneric,...doi bărbaţi aşteptau într-un ţânţar avariat, în timp ce grendelii loveau în el cu capetele. Şi de *acolo* a trimis Joe Sikes un râu de foc la vale, omorându-i în cele din urmă şi salvând vieţile tuturor oamenilor...

Pauză. Vântul se înteţise. Când se domolea, nu se mai auzea nici un sunet, în afară de vuietul grăbit al apei.

– Asta s-a întâmplat cu multă, multă vreme în urmă. Dar, uneori, în nopţi ca asta, dacă-ţi lipeşti urechea de pământ încă mai poţi auzi urletele muribunzilor cu carnea sfâşiată de colţi şi cu organele interne devorate. Şi le poţi mulţumi spiritelor morţilor fiindcă nu mai avem nici un motiv de teamă. Nu mai există monştri, nu mai există grendeli...

Justin făcu o pauză, de dragul efectului dramatic.

– Dar, dacă există spiritele oamenilor, cine poate spune că nu există şi spiritele monştrilor?

Tinerii săi ascultători stăteau nemişcaţi, privind cu ochi mari. Piepturile le tresăltau abia vizibil în timp ce se străduiau să-şi păstreze controlul. Câinii erau legaţi la o bună distanţă de focul de tabără şi acum, simţind teama copiilor, prinseră să urle şi să se smucească în lese.

– Unii spun că acolo sus, pe Marele Munte Noroios, spiritele se luptă în fiecare noapte. Părinţii şi bunicii noştri morţi se luptă cu puşca, cu suliţa şi cu cuţitul împotriva colţilor, a ghearelor şi a *vitezei* noapte însângerată după alta. Nu vor - dar sunt nevoiţi. Fiindcă dacă pierd, fie şi numai o dată... O singură dată... rosti, şi-şi îngustă ochii cu furie. Grendelii îşi vor croi drum cu ghearele prin poarta dintre viaţă şi moarte şi se vor întoarce să pustiască din nou Avalonul. Şi nu numai Avalonul. Vor călători printre stele aşa cum am călătorit noi, îndreptându-se către Pământ...

O picătură luminoasă de sudoare îi umezi fruntea. Vocea îi scăzu până la o şoaptă aspră.

– Ce-a fost asta? Un ţipăt? A sunat aproape aşa, ca un ţipăt omenesc. Ţipătul unui suflet deja mort, care piere totuşi încă o dată. Un suflet azvârlit acum într-un hău mai adânc, mai cumplit. Iar ăsta e altul? Şi încă unul...?

Fetele şi băieţii se străduiră să-şi ţină respiraţia şi să-şi domolească bătăile inimii, încercând să nu scape nici un cuvânt.

– Dar dacă spectrele oamenilor mor încă o dată... Se auzi un ţipăt înfiorător şi de dincolo de cercul luminii focului apăru împleticindu-se o femeie scăldată în sânge. Se clătină pe picioare, cu o mână sprijinită a jale de un obraz. Un ochi era acoperit cu sânge închegat, iar celălalt, larg deschis, părea să fi fost martor la toate spaimele din iad.

Pe urmele ei se ivi ceva inuman, ca o pată neclară. În lumina focului săriră trei metri dintr-o reptilă şuierătoare: gheare răşchirate, coadă ghimpoasă, ochi fără nici o urmă de blândeţe sau iubire, necruţători ca sticla.

Trânti femeia la pământ, se cocoţă deasupra ei şi *urlă...!*

Copiii fugiră în toate părţile, ţipând, plângând...

Pe urmă se lăsă tăcerea, risipită doar de trosnetul focului. Trupul însângerat al fetei zăcea nemişcat, cu grendelul deasupra, triumfător...

După care ea se săltă în capul oaselor, vorbind precipitat, cu voioşie.

– Justin Faulkner, eşti un nemernic din cap până-n picioare!

– E din cauza companiei în care mă aflu, Jessie, răspunse el, cu un zâmbet ca de rechin. Perfect, adunaţi-i pe toţi!

„Grendelul” se ridică la rândul său şi din pântecul găunos ieşi un băiat japonez vânjos, de vreo şaptesprezece ani tereştri. Avea faţa înnegrită cu cărbune şi râdea cu atâta poftă încât abia mai putea să respire. Jessica îl bătu pe spate.

– Toshiro, ar trebui să construieşti câteva clădiri minuscule şi câteva piese de artilerie în miniatură şi să faci un film cu un monstru uriaş.

– Godzilla înfruntând un grendel de peste o sută de metri? Ştii, dacă n-ar fi trebuit să reconstruim Tokyo din şase în şase ani, Japonia ar fi stăpânit întreg Pământul, zise, şi îşi scoase umerii din pielea de grendel.

Pretutindeni în jurul lor, din întuneric se desprinseră siluete umane mai mari, conducându-şi fraţii şi surorile mai mici înapoi, în lumina focului.

– Întoarceţi-vă! strigau ei. Fricoşilor!

Sfioşi şi ruşinaţi, copiii răzleţiţi se întorceau, câte unul sau câte doi. Protestau zgomotos, dar ascundeau zâmbete în spatele feţelor lor mici şi storceau lacrimi de crocodil din ochii surâzători.

Studiară carcasa goală a grendelului, labele groase din faţă, fălcile imense şi coada butucănoasă, plină de ţepi, mai întâi într-o doară, apoi cu tot mai mult entuziasm. Îşi plimbară degetele mici peste solzi, imaginându-şi, care mai de care, că dragonul fusese nimicit de tatăl *lui* sau de bunica *ei.*

Justin îşi ocupă locul din centru, de lângă foc, şi le vorbi de data asta cu vocea lui obişnuită.

– Da, a fost o glumă. Nu lipsită de sens. Vrem să fiţi speriaţi. Grendelii sunt periculoşi. Nativii tereştri au ucis toţi grendelii de pe insula asta. Voi, copiii, aţi fost în siguranţă aici, toată viaţa. Acum e timpul să învăţaţi despre lumea voastră, despre *toată,* nu numai despre insulă. Noi suntem nativi stelari. Lumea asta e a noastră. Aţi văzut un grendel mort. Vă maturizaţi şi veţi merge în curând pe continent, să daţi ochii cu unii vii. Şi mai mult decât atât. E timpul să aflaţi ce s-a întâmplat cu cei două sute, cei mai buni şi mai inteligenţi de pe Pământ, fiecare fiind ales dintre mai mulţi oameni decât stelele pe care le vedeţi pe cer. Până acum aţi trăit după regulile nativilor tereştri. E timpul să aflaţi de ce au făcut reguli şi de ce trebuie să le respectăm. E timpul să mergeţi pe continent, e timpul să aflaţi de ce se poartă nativii tereştri atât de straniu şi... e timpul să aflaţi ce mănâncă grendelii. Acum la culcare.

Copiii se îndreptară fără tragere de inimă spre sacii de dormit şi spre aşternuturile rulate. Câţiva candidaţi încercară să pună întrebări, dar grendelii cercetaşi nu le răspunseră.

– E ora de culcare. O să aflaţi, dar nu acum.

– De ce nu în seara asta?
– O să aflaţi totul. Acum întindeţi-o.
– Rascal poate dormi în noaptea asta în patul meu?
– Sigur, poţi să dormi cu câinele.
Copiii se trântiră în culcuşuri, cuprinşi de o oboseală plăcută, pe de-a-ntregul gata de somn.
Jessica se crispă în timp ce Justin îi ştergea de pe faţă sângele de la măcelărie.
– Au. Sucul de roşii ar fi fost la fel de bun.
– O asemenea idee e o ofensă la adresa sufletului meu de creator.
– Mi-a plăcut că ai pus hrean japonez în inima de vită, Toshiro. Un mic retuş izbutit. Anul trecut n-ai făcut aşa.
– Musashi a spus să „dăm atenţie chiar şi celor mai neînsemnate amănunte”.
Toshiro se întinse până când îi trosni şira spinării şi îşi împinse picioarele goale mai aproape de tăciunii aprinşi.
– Cred c-a ieşit bine, rosti Jessica. Într-un echilibru perfect. Justin, ai adus-o pe Sharon McAndrews. Încă n-a împlinit doisprezece ani.
– E inteligentă, e curioasă şi pune tot felul de întrebări despre mama ei. Trebuie să-i explicăm.
– Lui Zack n-o să-i placă.
– Nu-l lua în seamă.
– Am fost de acord cu regulile, interveni Toshiro. Nu ne amestecăm înainte ca grendelii discipoli să împlinească doisprezece ani...
– N-o să meargă, insistă Justin. Sau îi spunem lui Sharon acum, sau într-un an o s-o facă pe Cassandra să depene toată afurisita de poveste, după care o să le-o dezvăluie celorlalţi grendeli discipoli. Fără nici o pregătire, *tronc!,* vor afla. Şi nici nu e ultima dată când o să se-ntâmple. N-o să fie singura care pune întrebările potrivite, afirmă el, şi zâmbi. Ce-o să-mi facă Zack?
– Nativii tereştri nu se înşală întotdeauna, zise Toshiro.
Degetul său arătător urmări cicatricea de pe gâtul Jessicăi. O avea de mulţi ani, aproape că se decolorase cu totul şi era ascunsă în cea mai mare parte sub păr; dar îi cobora în josul gâtului, către umărul stâng. Tânăra îi prinse mâna şi i-o păstră într-a ei.
– Pe mine m-ar interesa mai mult părerea tatei, vorbi ea. Ce crede Coleen despre asta?
– Crede că n-o mai poate păcăli pe sora ei prea multă vreme, răspunse Justin. Iar eu sunt de acord. O cunoşti pe mama lor.
– OK, bine, făcu Toshiro, dând din cap cu gravitate. Uite, am adus nişte mâncare adevărată.
Se mutară mai aproape de foc ca să frigă bucăţi de piept de curcan pe tăciunii aproape stinşi şi rămaseră acolo, râzând şi vorbind despre lucruri mărunte şi importante deopotrivă: recolta de peşte a sezonului, schiul pe culmile din sud, o recapitulare a polemicii isterice care avusese loc cu o săptămână în urmă între Aaron Tragon şi Hendrick Sills. (Motivul: *Avuţia naţiunilor,* cartea lui Adam Smith, era de fapt un eseu satiric greşit interpretat.) Modificări ale dirijabilului uriaş *Robor.* Sorţii de izbândă la concursul de surf din luna următoare. Conversaţia continuă ore în şir, până când râsetele se stinseră în sfârşit, fiind înlocuite de câte un căscat.
Erau nativi stelari. Slujitorii lor electronici le puteau oferi toate cunoştinţele omenirii: istorie, ştiinţă, teatru, literatura clasică a zeci de culturi şi sute de seriale TV; dar trăiau într-un paradis primitiv, într-o siguranţă deplină, vaccinaţi împotriva oricărei boli. Mâncarea era mai mult decât suficientă, ocupaţiile, semnificative, pericolele, puţine. Erau un clan robust, cu membre frumos proporţionate. Părinţii lor fuseseră aleşi în urma unor teste pe lângă care procedeele de selecţie a vechilor astronauţi erau o joacă de copii. Perfecţi din punct de vedere fizic, plini de vervă, radiau acel soi de familiaritate relaxată cunoscută cu adevărat numai de oamenii crescuţi într-o comunitate insulară.

Urmară câteva minute de tăcere intensă, timp în care ochii se întâlniră pe deasupra luminii tăciunilor, iar înclinările din cap precedară atingerile uşoare, de invitaţie şi acceptare. Se prinseră de braţ doi câte doi şi merseră la culcare în întuneric.

Şi nu mai rămaseră decât patru: Jessica, Justin, Toshiro şi o roşcată tânără, pe nume Gloria.

– Succes? puse Jessica o întrebare care nu era o întrebare şi căscă.

– Succes, încuviinţă Justin. Încă o rundă de chicoteli.

– Acum e timpul să intre găinile în coteţ, continuă Jessica.

– Ruth încă mai vrea să facă o-ncercare, vorbi Toshiro, şi căscă.

Justin şi Jessica se priviră fix, apoi râseră deodată.

– Ruth? făcu neîncrezător Justin.

După care rostiră amândoi într-un glas, intonând cuvintele monoton, cu aceeaşi voce de fetiţă:

– *Dar ce-o să spună tati?*

Se întrerupseră din nou, râzând cu sughiţuri.

– Serios, zise în cele din urmă Justin, Zack a *distrus-o* pe copila asta.

– A cerut să devină grendel cercetaş, interveni Gloria. Şi a întrebat de ce n-o primim.

Ceilalţi clătinară din capete la unison.

– Cea mai bătrână virgină de pe Camelot n-are ce căuta pe continent, încuviinţă Jessica. Nu înainte de a scăpa din lesă.

– Dar trebuie să recunoaşteţi că e totuşi o dresoare de cameli dată naibii, glăsui Justin, foindu-se alene.

– Camelii sunt amuzanţi, răspunse Jessica, dând din cap. Justin, nativii tereştri obişnuiau să facă explorări! Îmi aduc aminte când au adus primii cameli de pe continent.

– Şi l-au pierdut pe Josef Smeds, ucis de un grendel, ca să le prindă, spuse cu tact Toshiro.

– Da, dar... Începu ea, neputând să-şi ia ochii de la orizontul nordic. Nu vreau să spun c-a meritat, dar nu poţi explora fără riscuri. Şi fiecare călătorie ne învaţă tot mai mult. Pe mine mă învaţă despre mine însămi.

– Eu nu-mi doresc decât...

– Ştiu, făcu ea, cu voce scăzută, apoi îşi împleti degetele cu ale lui Toshiro, îi strânse mâna şi mimă un căscat. Cred că... e timpul să ne culcăm.

Se ridicară şi se retraseră din lumina focului. Din întuneric de auzi un icnet, urmat de chicotelile prelungite ale unei fete.

Justin o privi plecând, apoi, mai târziu decât ar fi trebuit, deveni conştient de apăsarea capului unei fete pe umărul său.

– În spatele nostru, vorbi Gloria. *Geographic* răsare chiar în clipa asta.

Se răsuci; tânăra se răsuci odată cu el. Nava era o linie argintie, cu un punct într-un capăt. Nu se desluşea nici un detaliu, dar părea imensă, chiar deasupra liniei oceanului.

Cu douăzeci şi patru de ani în urmă... Doamne.

– Când a intrat pe orbită şi-a mărit masa de zece ori. Frâne interstelare! Aş fi vrut să avem fotografii, îţi imaginezi cât de *strălucitoare* trebuie să fi fost flama?

– Aici jos nu exista nici un om care s-o vadă. Poate-o fi orbit câţiva grendeli, zise ea, stând aproape în spatele lui şi jucându-i-se cu părul. Chiar îţi doreşti?

S-o fi văzut cu ochii mei!

– Îmi doresc... ca noaptea asta să fie Noaptea Fanteziei, minţi el.

– Poate fi orice noapte pofteşti, şopti ea. Întinse mâinile, îi răsuci faţa cu vârfurile degetelor şi îl sărută arzător.

Mâinile lui găsiră părţile calde şi moi ale trupului ei şi se lăsară să cadă la pământ, în lumina focului. Nici urmă de mişcări stângace, pe bâjbâite; închizătorile şi clemele se desfăcură ca prin farmec.

Dacă îi zări cineva acolo, nimeni nu comentă. Nu îi privi nimeni cu gura căscată în timp ce trupurile aurite de lumina focului şi de a celor două luni se împletiră preţ de aproape o oră înainte de a se linişti amândouă deopotrivă.

Se dezmierdară o vreme, vorbindu-şi în şoaptă, apoi, simţindu-se dintr-odată îngheţaţi de frig, se târâră în căutarea unui sac termal de dormit.

Pe urmă se lăsă tăcerea, întreruptă doar de vuietul îndepărtat al apei şi de chemarea la fel de îndepărtară a unei creaturi nocturne. Nimeni n-o auzi. Focul mistui ultimele bucăţele de lemn şi începu să se stingă. Nimeni nu văzu. Singurii ochi încă deschişi erau ai grendelului. Ochi deschişi, holbaţi, sticloşi.

Ochi morţi.

Ochi care vedeau totul şi nu simţeau nimic.

Cu douăzeci şi patru de ani în urmă...

Probabil se apropia sfârşitul nopţii. Trupul ei ştia asta, deşi întreaga lume strălucea, argintiu-albăstruie, în lumina de deasupra capului. Grendelul încercase să vadă ce era în preajma luminii şi orbise pentru tot restul zilei. Orbise din pricina durerii chinuitoare din cap, nu mai vedea decât cu colţurile ochilor, orbise pentru o vreme destul de îndelungată ca să moară, dar monstruozitatea lacului n-o ucisese.

De atunci nu se mai uitase în sus, deşi continuase tot restul vieţii să-şi pună întrebări despre săgeata de foc de pe cer.

Pentru o lungă, lungă vreme, nu existase nimic în afara durerii îngrozitoare din cap. Acum chinul începea să se micşoreze. Acum îşi putea aduce aminte că era flămândă.

Foamea o sleise. Cum se putea hrăni dacă era prea slabă ca să lupte?

Şi cum de nu-i mai venise niciodată până atunci o asemenea idee? Nu se luptase niciodată cu monstruozitatea lacului, dar foamea nu i-ar fi stat niciodată în cale. Numai spaima.

În capătul dinspre miazăzi al unui lac imens, unde apa se vărsa într-un fluviu leneş şi noroios, acolo îşi dusese grendelul traiul de înotător. Acolo trăsese pentru prima oară aer în piept şi îşi ucisese un seamăn ca să mănânce. Acum începea să-şi aducă aminte cât de foame îi fusese întotdeauna. Se luptaseră între ei pentru un loc unde să înoate şi un loc unde să alerge, pentru un loc unde să-şi ţină propriii înotători, şi toţi îi mâncaseră pe cei învinşi, până când nu mai rămăseseră decât trei sau patru. Îşi amintea de o soră care provocase monstruozitatea lacului şi murise aproape înainte de a apuca ea să se întoarcă într-acolo şi să privească.

Monstruozitatea stătea la pândă în partea dinspre apus a lacului, unde copacii coamă-de-cal luau locul prundişului de pe limba noroioasă de pământ. Mai departe, către miazăzi, pădurea se schimba, se transforma într-o masă încâlcită de lujeri şi de copaci care se înmulţeau ca tot atâtea nedumeriri şi capcane. Monstruozitatea lacului stătea uneori la pândă printre copaci, dar niciodată în hăţişul pădurii. Şi acolo, în partea de miazăzi a acelei păduri încâlcite vieţuiau grendelul, surorile sale şi mii de progenituri de-ale lor.

Surorile îi muriseră şi nu mai rămăseseră decât ea şi puii ei. Şi tot nu era de-ajuns. Crescuse prea mare. I se părea că nu e bine să-şi mănânce copiii, îi stârnea repulsia, dar nu era cel mai rău lucru. N-aveau destul loc. Dacă încercau să se răsfire, îi prindea monstruozitatea lacului. Nu aveau loc să se hrănească, nu erau destui muşchi şi destule insecte pentru odrasle, ceea ce însemna că nu creşteau destul de mari ca s-o hrănească pe mama lor. Trebuia să plece.

Acela era locul unde se vărsa în lac fluviul noroios. În lumina argintiu-albăstruie a obiectului de pe cer, care nu se încadra în nici unul dintre tiparele cunoscute, se uită către miazăzi. Şabloanele înlănţuite în mintea ei îi arătau cât de straniu era că ajunsese acolo fără să-şi piardă viaţa. La urma urmelor, fusese lipsită de vedere. Şi apoi, în orice parte s-ar fi uitat, nu-şi vedea decât spaima, tiparele lipseau cu desăvârşire.

Văzuse cât de repede se mişca monstruozitatea lacului în apă.

Şi pe pământ... dar nu pe ţărmul de la miazăzi.

Acolo se întâmplase ceva atât de ciudat, încât imaginile îi mai stăruiau şi acum în minte...

După schimbare, timpul fusese scurt, pentru ea şi pentru sora pe care trebuia s-o izgonească. Învinsă, aceasta se retrăsese către uscat. Traversase peticul de pământ noroios şi intrase în hăţişul pădurii de dincolo de el. Nici o plasă de plante nu era o stavilă în calea imensei forţe a unui grendel. Sora ei îşi putea găsi un nou teritoriu.

Grendelul o privise de pe ţărmul de miazăzi. Hrana era pe sponci şi mai era şi monstruozitatea lacului.

Sora ei intrase în încâlceala pădurii şi într-un soi de praf sau ceaţă. Ţipase o dată şi dăduse buzna dintre copaci, împroşcând cu bucăţi de lemn şi cu lujeri. Nici măcar monstruozitatea lacului nu se mişcase vreodată cu atâta iuţeală. O zărise alergând în linie dreaptă pe limba de prundiş, în fruntea unei comete de nori de praf.

Monstruozitatea lacului îşi înălţase capul înfiorător - şi o lăsase să treacă.

Aproape că pierise din vedere când se oprise, rostogolindu-se. Părea să nu fie cu mult mai mult decât un morman de oase. Nu îndrăznise niciodată să se uite de aproape.

Iar dincolo de locul acela prefera să pândească monstruozitatea lacului.

Nu, ţărmul dinspre apus era un loc inacceptabil, chiar şi pentru creatura nesăbuită care fusese cândva grendelul.

Drumul pe ţărmul de răsărit era de două ori mai lung, dubla distanţa pe care o putea găsi monstruozitatea lacului...

Probabil că avusese, încă de pe atunci, un strop din abilitatea de a concepe tipare.

Aşteptase o ploaie puternică şi făcuse un ocol larg pe ţărmul dinspre răsărit. Prada era rapidă şi prudentă. Putea fi prinsă dacă ajungea în *viteză.* Când se oprea ploaia trebuia să intre în lac ca să scape de fierbinţeală şi trebuia să iasă înainte de a se ivi monstruozitatea...

Şi aşa trăise până când ajunsese în golful de la vărsarea fluviului... Fluviul era exact ceea ce căutase. Sosise acolo moartă de foame, iar mâncătorii de pământ de pe fundul apei fuseseră hrana ei vreme de mai multe zile. Pe urmă simţise în măruntaie un rău care i se urcase spre cap şi i-l inflamase. Durerea din cap fusese singurul lucru de care avusese habar câteva zile de-a rândul. Iar acum îi era frig şi se simţea ciudat, şi oasele îi întindeau pielea, iar în minte i se înfiripau tipare.

Acolo, departe, în lumina argintiu-albăstruie: propriul ei petic de apă şi de pământ, cu prea puţină hrană pentru ea şi odraslele ei. Probabil că monstruozitatea lacului le nimicise deja. În locul acela nu fusese decât un singur lucru bun. Putea să simtă gustul monstruozităţii lacului, avea un anumit simţ al locului unde se afla.

Mai aproape: lacul din stânga ei, în dreapta mâlul grăunţos şi pădurea unde se transformase în ceaţă sora ei, pe când alerga cu *viteză sporită.*

Şi mai aproape: tot noroi grăunţos, copacii coamă-de-cal de dincolo de el şi unul dintre aceştia, imens, chiar lângă mal. Monstruozitatea lacului îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în apa din preajma ţărmului, dar, când în pădure era umezeală, se putea ascunde şi acolo. Odraslele se puteau transforma în grendeli în oricare parte a lacului, iar uimirea lor putea fi scurtă şi intensă în clipa apariţiei monstruozităţii dintre copaci.

În locul acela: putea să vadă fluviul noroios şi ştia ce hrană se află sub apă. Fluviul avea să aducă mâncători de pământ. Acum putea să mănânce... iar monstruozitatea putea să simtă gustul prezenţei ei în orice parte a lacului şi să ştie unde era ea. Dacă atunci ar fi putut vedea tipare, n-ar mai fi venit acolo.

Dar acum desluşea un alt tipar.

Grendelul se împotrivi foamei. Privi pădurea şi apa. Nu se vedea nici urmă de pradă şi nici urmă de monstruozitatea lacului. Săgeata argintie nu mai răsărise, dar stranietatea lumii rămăsese aceeaşi.

Şi aşa trecu o zi, apoi o noapte.

În ziua următoare, pe la jumătatea dimineţii, porni către uriaşul copac coamă-de-cal izolat în mijlocul întinderii mâloase.

Monstruozitatea lacului nu se zărea nicăieri.

Într-o clipă când nu putea acţiona decât pe ghicite, o rupse la fugă.

Era prima ghicitoare pe care o rezolvase vreodată şi nu se simţea nicidecum convinsă. Alerga, dar nu în *viteză.* Văzu un val înălţându-se acolo unde nu trebuia să fie nici unul, o cuprinseră groaza şi nevoia de a supravieţui, şi abia *atunci* intră în *viteză.* Aluneca pe noroiul lucios, cu mişcarea picioarelor ca o ceaţă, având drept ţintă un copac izolat de pe o fâşie de mâl şi prundiş.

Monstruozitatea lacului ieşi din apă, urlându-şi provocarea şi fiind în *viteză.*

Grendelul coti spre dreapta şi căută un loc sigur. Avea să treacă pe lângă copac prin dreapta. Dacă monstruozitatea lacului venea drept către ea, dacă o izbea dintr-o parte, avea să fie sfârtecată, strivită, moartă. În tiparul acela putea să-şi vadă, să-şi *simtă,* propria moarte. Dar un strop de viteză în plus schimbă lucrurile, o împinse înainte, aşa că monstruozitatea lacului avea să se izbească de *copac.*

Monstruozitatea îl văzu. Viră spre stânga. Avea să-l prindă după ce trecea de copac.

Aha! Grendelul o luă la stânga. Trecu pe lângă copac la o distanţă egală cu o lăţime de gheară, chiar prin spatele cozii ţepoase a monstruozităţii lacului. Care se răsuci într-o revărsare de pietriş şi de praf, dar rămăsese în urmă.

Ceea ce n-o încetini decât pentru o clipă. Mâncase în vreme ce boala topea carnea fiicei ei.

Străbătea hăţişul pădurii într-o răbufnire de praf, simţindu-şi arşiţa din interior, cu duşmanul în spate, mult prea aproape. Dar monstruozitatea lacului trecu prin praf, şi praful o urmă aidoma unei cozi de cometă.

De ajuns! Coti către apă. Putea ajunge dacă alerga destul de repede, dar *viteza* o ardea din interior. Se uită înapoi o dată şi văzu ceea ce sperase. Se repezi să se arunce cu putere în unde şi se scufundă, răcorindu-se.

Îşi înălţă trompa. Apoi, cu prudenţă, îşi ridică ochii deasupra apei. Monstruozitatea lacului era o cometă de praf, traversând apa în goană, drept către ea.

Dacă s-ar fi scufundat în clipa aceea, monstruozitatea ar fi scăpat de ceaţă şi de fierbinţeala din interior, dar grendelul ar fi dat-o gata. Însă nu se scufundă. Probabil că asta nu-i trecuse niciodată prin cap. Când se opri, deveni invizibilă într-un nor întunecat.

Norul se îndepărtă, purtat de vânt. Oasele roşii se afundară în apă. Grendelul le roase, dar încă îi mai era foame. Era flămândă şi triumfătoare. Acum putea vâna pe ţărm, unde nu mai domnea monstruozitatea.

Partea I
GHEAŢĂ ÎN CAP

Tinereţea nu stăpâneşte nici o societate prin amărăciune.
Euripide

1. ÎNTOARCEREA

Optimistul afirmă că trăieşte în cea mai bună dintre lumile posibile, iar pesimistul se teme că e adevărat.
James Branch Cabell, *Armăsarul de argint*

– Ce naiba mai e şi *asta?*

Jessica Weyland auzi cuvintele fără să recunoască vocea. Venea din afara pereţilor de stâncă ai camerei de baie pentru oaspeţi din cetăţuie, unde se spăla pe faţă cu apa rece ca gheaţa trasă din pârâul Amazon. Baia făcea parte din apartamentul pentru oaspeţi al fortăreţei, care îi aparţinuse înainte de a-şi construi propria locuinţă la Surferi. Toshiro Tanaka, distracţia ei din seara precedentă, mai dormea încă de-a curmezişul patului, cu braţele şi picioarele răşchirate. Incompatibilitatea ciclului de somn îi împiedica să aibă parte de ceva mai mult decât o partidă ocazională de sex. Păcat. Ca majoritatea muzicienilor, avea mâini *atât* de minunate...

– Rahat îngheţat de liliac! Vrei să te *uiţi* la asta?

Jessica o luă la fugă spre salon înainte de a se gândi la ceea ce auzise. Picioarele ei lungi, bronzate şi musculoase, acoperiră distanţa dintre dormitoare şi salon din nouă paşi mari. Mintea îi alerga mai repede decât picioarele. *Copiii ne-o plătesc pentru noaptea trecută? Ne-au făcut-o?* Nu. S-ar fi prefăcut îngroziţi, nu curioşi şi uluiţi. *Nu, e altceva.*

Tânăra era înaltă, cu ochii albaştri, tot atât de nordică precum un gheţar, cu părul blond lung până la umeri, pomeţi înalţi şi gură mare, atractivă. Era o făptură atletică şi se mişca în consecinţă. Muşchii gambelor îi tresăltau la fiecare pas amplu. Uitase că era dezbrăcată. Nu avusese timp să înşface un prosop.

Tatăl ei, Cadmann Weyland, *colonelul* Cadmann Weyland, construise cetăţuia ca pe o fortăreaţă de apărare împotriva monştrilor chiar înainte să ştie de ameninţarea grendelilor. Ceilalţi îl consideraseră paranoic, ba mai mult, îl acuzaseră că înscenase un pericol ca parte a unei tentative de a pune mâna pe putere, de a prelua controlul coloniei, instaurând un regim militar. Aşa că el îi părăsise şi îşi construise casa pe un prag înalt de stâncă, săpând în coasta Marelui Munte Noroios. Cea mai mare parte se afla sub pământ: era friguroasă în timpul iernilor Avalonului şi călduroasă vara. Lumina pătrundea pieziş, prin fantele de ventilaţie din tavan. Salonul era un adevărat paradis.

În mijlocul încăperii era săpat un canal acoperit cu dale verzi. Prin el curgea apa rece a Amazonului, chiar prin salon, adâncă de treizeci de centimetri şi lată de un metru şi un sfert. Cândva fusese mai adâncă şi mai îngustă, dar Jessica nu-şi aducea aminte. Era unul dintre acele lucruri care i se povestiseră şi pe care le credea aşa cum credea că exista un sistem solar cu o stea mai galbenă şi cu o planetă numită Pământ.

De o parte a pârâului se întindea un prag uşor înclinat, pardosit cu dale. În partea cealaltă se afla un gard viu, crescut pe malul apei curgătoare. Era alcătuit din plante originare atât de pe insula Camelot, cât şi din zone îndepărtate ale Avalonului, aşa că încăperea era atât arboretum şi grădină botanică, cât şi spaţiu locuibil.

Jumătate dintre plantele acelea cu forme stranii aveau ghimpi. Nu erau cactuşi, dar semănau cu ei mai mult decât cu orice altă plantă de pe Terra. Flora de pe Avalon trebuia protejată. Orice formă de viaţă neajutorată ajungea neîntârziat hrană pentru grendeli. Unele se puteau apăra singure: frumuseţile cu petale violete şi răşină acidă, bulbii minusculi de un albastru profund, înzestraţi cu o otravă uimitor de eficientă, crinii carnivori, capabili să transforme o creatură de dimensiunile unei broaşte în pleavă în patruzeci şi opt de ore. Grădina ajungea din ce în ce mai ucigătoare de-a lungul anilor, în

vreme ce copiii din cetăţuia lui Cadmann Weyland deveneau tot mai capabili să-i facă faţă. Plantele proveneau de pretutindeni - din ţinuturile înalte ale insulei Camelot, de pe insulele din larg, ba chiar şi de pe continent, şi toate fuseseră aduse pentru a mărgini pârâul - şi, în ciuda letalităţii sale, grădina era minunată.

Încă din primele zile ale vieţii ei Jessica socotise Fortăreaţa cel mai frumos loc din lume. Acum, Cadmann, Mary Ann şi Sylvia se aflau în pădurile de ghimpi din sud, unde colectau specimene. Cetăţuia şi Faleza lui Cadmann le aparţineau Jessicăi şi lui Justin pentru încă o zi şi jumătate. Era un loc sigur, în ciuda grădinii. Un loc ideal pentru a începe iniţierea grendelilor cercetaşi. Mai târziu aveau să fie duşi pe continent, pentru adevăratul lor majorat. În paradisul acela nu erau nici şerpi, nici scorpioni.

Aşa că, de ce atâtea ţipete?

Tocmai deschidea uşa din faţă când zări o mişcare în spatele ei. La capătul din aval al albiei verzi a Amazonului se ivise *ceva.* Şerpuia sub muchia peretelui sudic, peretele din vale al încăperii, mergând drept spre arboretum. Era ceva viu. Ceva cu trup gros şi puternic. Capul îi aducea aminte de al unui cal, însă era mai scurt, mai butucănos. Îşi croia drum înainte. În urma capului apăru un gât lat, puternic, care se lungea şi se tot lungea...

– Drăcia dracului! se auzi o voce în spatele ei. E un ţipar!

Toshiro îngenunche pe marginea Amazonului, urmărind creatura care îşi propulsa trupul lung şi elastic contra curentului. Trecând pe lângă Jessica, îi împroşcă picioarele goale cu apă rece. Îi ignora cu desăvârşire. În cele din urmă, pătrunse pe de-a-ntregul în salon, lungă de cel puţin cinci metri şi tot atât de groasă ca partea de sus a unui picior de cal.

Uşa salonului se deschise trântindu-se şi înăuntru pătrunseră în fugă doi copii care gâfâiau. Unul dintre ei era o fetiţă cu tenul întunecat, Sharon McAndrews. Flutura un băţ ascuţit. Cu gura căscată şi cu ochii mari, privea ţiparul şerpuind pe o traiectorie sinuoasă către deschiderea din amonte a încăperii. Celălalt era un băiat de paisprezece ani, pistruiat şi cu părul roşu, pe nume Carey Lou Davidson, care se uită prosteşte la sânii Jessicăi înainte de a-şi îndrepta atenţia către ţipar, fără prea multă tragere de inimă.

– Rămâneţi pe loc, le spuse imediat Jessica, şi se întoarse spre Toshiro. Hei, stai cu ochii pe chestia aia şi supraveghează copiii. Mă duc să pun ceva pe mine.

– Dar ce *e* asta? întrebă Carey Lou. Toshiro râse.

– Cred că e doamna Ţipar, care tocmai se străduieşte să urce în amonte.

– Ca să-şi depună icrele? se interesă Jessica.

El dădu din cap.

– Ţii minte prelegerea despre biologie pe care ne-a ţinut-o Chaka luna trecută. Acum, după dispariţia grendelilor, vieţuitoarele din sistemul ecologic revin pe Camelot. Asta o să facă parte din el. Drăcia dracului!

Sărea într-un picior, trăgându-şi pantalonii, riscând să-şi vatăme părţile intime de prea mult entuziasm. Jessica ajunsese deja la jumătatea drumului către dormitorul oaspeţilor. Dădu buzna înăuntru ca o vijelie blondă, aspirându-şi cămaşa, pantalonii şi o pereche de sandale cu cureluşe fără să facă nici măcar o pauză de o secundă. Ajunse înapoi în salon înainte ca ţiparul să dispară în amonte, dincolo de peretele dinspre nord.

Locul de unde veneau strigătele de afară se schimbase. Jessica ieşi punându-şi bluza, căreia îi neglijă nasturii, înnodând în schimb colţurile într-o brasieră improvizată. Aproape că se izbi de Justin.

– Ce-ai văzut? întrebă ea, alergând deja.

– Se îndreaptă în susul dealului. Tata n-a lăsat pe-aici vreo holocameră?

– Am gheaţă-n cap! N-am verificat.

Tânărul începu să urce dealul. Jessica depăşi la iuţeală un grup de grendeli discipoli care urlau.

– Nu vă apropiaţi de creatură! ţipă la ei.

– N-o să ne facă nici un rău, spuse Sharon McAndrews. N-are cum, e prea lentă.
– N-ai văzut niciodată ceva în *viteză.*
– N-are picioare! strigă unul dintre copii.
– Da, sigur, dar staţi oricum departe de ea, nu vrem s-o speriem.
Văzuse înregistrări video cu sonomi cărora le creşteau picioare pentru a se metamorfoza în grendeli, dar pentru aşa ceva era nevoie de ore întregi, n-avea cum să se întâmple în câteva minute. Şi totuşi...
– Staţi departe de ea.
După un huruit care amorţea auzul, Ţânţarul VI se ivi zumzăind deasupra muchiei falezei. Jessica se întoarse şi îşi umbri ochii ca să privească prin parbriz. La cârma autogirului argintiu-albăstrui se afla Evan Castaneda, cu trăsăturile sale proeminente, clasic latine. Pe scaunul pasagerului stătea Coleen McAndrews, o fată de cincisprezece ani, părând mult mai vârstnică, cu o holocameră agăţată de umărul stâng.
Jessica îi făcu semn lui Evan să asolizeze. Ţânţarul cobori zumzăind, parcă îmbătat de zbor.
Ea sări pe talpa din lateralul aparatului de zbor, îşi înfăşură centura de siguranţă a scaunului în jurul taliei, prinse de ea o parâmă de siguranţă şi îşi ridică degetul mare într-un semn aprobator.
Cu o viteză care-ţi răsucea măruntaiele, Ţânţarul VI se înălţă deasupra casei şi plană. Din perspectiva aceea, ranch-ul lui Cadmann Weyland părea un Miracol al strădaniilor umane. Şirurile de soia, de porumb şi de lucernă împărţeau faleza în dreptunghiuri colorate, alături de ţarcurile pentru porci şi capre, precum şi pentru micile marsupiale indigene cu blană, numite „Joe”.
Mai jos de ele, Amazonul scânteia ca o panglică argintie, captând razele soarelui dimineţii. De-a lungul apei alerga un torent de copii care râdeau şi se îndemnau unii pe alţii să facă mai multe eforturi. Justin era cu mult înaintea lor.
– O vezi? strigă Evan, acoperind vuietul turbinei. Soarele licărea în pârâu. I se păru că desluşea o formă lunguiaţă, dar...
– Nu încă.
– Foloseşte asta.
Coleen îi întinse un set de aparatură optică racordată la corn: un binoclu cu camere video, legat la sistemul central de computere al coloniei.
– Cassandra, îi încredinţez Jessicăi ochelarii de luptă.
– Gata, Jessica, răspunse computerul.
Şi-i puse - arătau ca nişte ochelari grei de soare şi îţi creau impresia că porţi aşa ceva - şi fu răsplătită cu o versiune mărită a perspectivei camerei de luat vederi a Cassandrei. Îi reglă astfel încât lentila din dreapta să fie transparentă, iar cea din stânga să-i ofere imaginea furnizată de com.
Îşi miji ochiul drept.
Daaa... acolo era dragonul. Pâlpâind în nuanţele fluorescente de roşu şi albastru ale imaginii termice, ţiparul se trudea să înainteze în amonte.
– Cassandra, afişează dimensiunile, cu cea mai bună aproximaţie.

Lungimea: 647 cm
Greutatea aproximativă: 27 kg

Cassandra le oferi imaginea traiectoriei şerpuitoare a ţiparului.
– Măreşte, şopti Jessica.
Ţiparul se opri, apoi şerpui înainte şi înapoi. Crescu, umplându-i întreg câmpul vizual.
– Cine a dat alarma?
– Micul Chaka sau tatăl lui, răspunse Coleen. Unul dintre cei doi Mubutu a declanşat alarma de pe fluviu. Ceva atât de mare n-a mai fost văzut niciodată.

Nu în cei douăzeci de ani de când suntem aici şi nici în... Cântări implicaţiile. La sosirea oamenilor, insula Camelot avea un sistem ecologic extrem de simplu, sonomi şi sedimente verzi în apele curgătoare, Joe şi pterodoni pe înălţimile munţilor, câteva plante cu spini împrăştiate pe câmpii. Grendelii mâncaseră orice altceva. Dar cât timp stătuseră lucrurile astfel?

– Ştii ce înseamnă asta? Grendelii n-au stăpânit insula de mii de ani. N-aveau cum, ţiparii nu s-ar mai fi întors...

– Eşti sigură?

– Nu, dar e ceva la care trebuie să ne gândim. Nu-l pierde!

– O să-ţi dau altul. Ce i-a făcut să revină, după atât de mulţi ani?

– Ei, uite o întrebare interesantă.

Harababura maiestuoasă de granit numită Marele Munte Noroios se înălţă să-i întâmpine. Piscurile erau întotdeauna brăzdate de ceaţă. Câţiva pterodoni enervaţi se prăvăliră din cuiburi, cercetând Ţânţarul VI. Oamenii nu vânau pterodoni. În cele două decenii scurse de când omenirea infestase Avalonul, imensele creaturi pieloase îşi pierduseră orice teamă şi acum considerau că Ţânţarii nu meritau decât să fie luaţi în râs. Autogirele erau rapide, dar stângace, reuşind cu greu să întreacă un pterodon care zbura în linie dreaptă şi nefăcând nicidecum faţă competiţiei în domeniul acrobaţiilor.

Ţiparul îşi continuă înaintarea anevoioasă în amonte. Se gheboşa dureros în apa puţin adâncă, luptându-se cu tot atâta insistenţă cât dăduseră întotdeauna dovadă somonii de pe Pământ.

Somon.

Sonom.

Jessica îşi reţinu un tremur.

Creatura era aproape cu siguranţă carnivoră. Ar fi putut fi tot atât de periculoasă ca o murenă de pe Pământ, pe de-a-ntregul capabilă să smulgă o halcă de carne de mărimea mingii de baseball din fesele unui imprudent, dar n-ar fi trebuit să fie în stare de nimic altceva. Nu putea ieşi din apă.

Şi totuşi...

– Dacă ar fi putut intra în *viteză* s-ar fi folosit de asta până acum, decretă Jessica. Cassandra, verifică în baza de date, caută o imagine asemănătoare.

Nimic nu se potriveşte perfect. O formă similară de viaţă, de două sute nouăzeci de centimetri lungime, a fost observată în pârâul de pe insula Corabia Neagră.

Pentru o clipă, în câmpul ei vizual se contură o hartă: Corabia Neagră era o insulă mai mică, nelocuită, din largul coastelor continentului.

– Dovezi ale existenţei *vitezei?*

– Nici una. Nici un săculeţ pentru viteză vizibil, nu-i un organ care să fi evoluat pentru răcire. Probabilitate redusă către zero.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Fiecare Ţânţar era dotat cu o carabină cu şocuri, complet încărcată, pentru cazul că grendelii ar fi reapărut vreodată. Ceea ce nu se întâmplase, dar toată lumea învăţa oricum să folosească arma. Carabinele cu şocuri fuseseră concepute pentru a conţine numeroase tipuri de încărcături: în primul rând, era vorba despre o săgeată capabilă să înmagazineze energie electrică pentru a paraliza victima şi despre biotoxina artificială care genera o supraîncărcare a săculeţelor pentru *viteză. Viteza* era hemoglobină hiperoxigenată care le permitea grendelilor să accelereze, atingând o sută zece kilometri la oră în vreo trei secunde. Toxina înnebunea grendelii, care se îmbătau cu propria lor „adrenalină”. Un grendel îmbătat de viteză genera suficientă căldură să se coacă pe sine însuşi în aproximativ şaptezeci de secunde. Evan se lovi cu degetul peste ureche.

– Am înţeles.

– Care e ordinul? strigă Coleen.

– Ucide-l. Ordinul Permanent 142 al Conducerii Municipale. Consemnat în dosarul pentru acces rapid. Întâi ucide, apoi gândeşte-te dacă putea face vreun rău.

– N-are picioare, spuse Jessica. Abia dacă se poate mişca pe uscat. Cassandra susţine că nu foloseşte *viteza.* Să aşteptăm.

– Am ordinele mele, răspunse Evan, cu părere de rău.

– Ţânţarul VI mai e echipat pentru transportul delfinilor?

– Sigur. Ieri i-am dus pe Quanda şi pe Hipshot.

– Excelent. Cineva s-a jucat cu o tablă Ouija.

Ţiparul se străduia să tot urce, grăbindu-se orbeşte şi scoţând un timp extraordinar de bun. Justin ţinea pasul, deşi cei mai mulţi copii se lăsaseră păgubaşi. Jessica intră în legătură cu el folosind comul.

– Aici Jessie. Cum ţi se pare creatura?

– *Urâtă fiinţă. Însă ne ignoră. Care e ordinul?*

– Ucide-l.

– *Tu ce părere ai?*

– Să-l lăsăm să trăiască.

– Î*mi place cum gândeşti. Zack are gheaţă-n cap.*

Se auziră pârâiturile unor paraziţi şi o altă voce intră în legătură. Era Zack Moskowitz, guvernatorul Avalonului.

– *Găsesc că asta e o glumă de prost-gust, tinere. Ascultaţi-mă amândoi - tatăl vostru a dat ordine...*

– Tata nu e aici, Zack.

– *Vreau să ucideţi chestia aia. Nu ştim...*

– E adevărat, nu ştim. O s-o ucid când o să fiu pregătită.

– *Fir-ar să fie, Jessica!* Ea bătu cu degetul în căşti.

– Brzztfplt. Doamne, Zack, se-ntrerupe legătura. Terminat.

Închise legătura cu comul în timp ce Evan aducea Ţânţarul pe traiectorie de asolizare lângă un lac întins. Autogirul se lăsă pe stânci cu o bufnitură scurtă. Ea înhăţă carabina şi se îndepărtă cu repeziciune.

Ţiparul se arcui şi se avântă prin golul dintre două stânci, se uită la ea fără s-o vadă şi şerpui către mijlocul iazului.

Coleen se apropie ceva mai mult, înregistrând totul cu holocamera. La fiecare mişcare a ţiparului, prin faţa ochiului stâng al Jessicăi fulgera o serie sacadată de imagini remanente, mărite pe computer. Programul de studii exobiologice al Cassandrei avea parte de o zi pe teren.

– Du-te mai aproape, Coleen.

Tiparul se foia în toate părţile, şfichiuind apa limpede precum cristalul a iazului. Jessica se căţără pe un bolovan să vadă mai bine.

– Cassandra: M-D Coleen DESPRE ŢIPAR, şopti Coleen alături de ea, deschizând un fişier personal, după care începu să înregistreze. Asemănător cu un ţipar. Probabil carnivor. Cinci metri lungime. Viteza maximă estimativă: patruzeci de kilometri pe oră. Nu e pui. Haşurile în cruce indică locurile unor cicatrice vindecate. Vârsta: minimum un an, probabil mai degrabă zece, posibil mult mai mulţi. Un animal matur, în căutarea unui loc de depunere a icrelor.

Justin fu al doilea care se cocoţă pe bolovani. Copiii şi alţi adolescenţi veneau pe urmele lui. Alergase în susul dealului şi sufla greu, în ciuda excelentei sale condiţii fizice.

Coleen dădu din cap, în semn că îi văzuse, şi continuă să vorbească:

– Putem face pariu că nu şi-a mai depus icrele aici. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Probabil memoria speciei. Îi place gustul apei.

– Apa e rece ca gheaţa. N-are cine ştie ce gust, comentă Justin.

– E extraordinar, spuse Evan. Primul. Primul animal de uscat care se întoarce - sau e oceanic?

– Dacă nu luăm în seamă două specii de păsări necunoscute, ai dreptate, încuviinţă Coleen.

Ţiparul începu să se mişte descriind cercuri din ce în ce mai mici, ca şi cum ar fi luat în stăpânire iazul. Apoi încremeni. Copiii se adunară pe ţărm, jur-împrejur. Printre ei trecu un îndemn la tăcere, vibrând de febra aşteptării.

Jessica anticipă prima dorinţă a lui Justin şi îi întinse comcardul ei înainte de a apuca să pronunţe cuvintele. El oftă de plăcere.

Se petrecea ceva nou, ceva care avea să le umple conversaţiile săptămâni de-a rândul - o contribuţie importantă la vieţile lor. Fie şi numai pentru asta era datoare să-i acorde ţiparului o şansă de supravieţuire.

Era necesar ca primii, coloniştii din prima generaţie, să aprobe mai multe vizite pe continent. Era necesar!

La urma urmelor, reprezentanţii sistemului ecologic local se întorceau. Dovezile erau pretutindeni. Flora trebuia catalogată pentru a treia oară. Vântul aducea spori de ciuperci, grăunţe purtate de minuscule umbreluţe şi seminţe gata să răsară, iar recoltele de plante terestre de pe Avalon se aflau prima oară într-o competiţie reală. Buruienile constituiau un aspect universal al vieţii.

Iazul era înconjurat de vreo două duzini de copii. Ţiparul rămase nemişcat, apoi zvâcni, făcând să clipocească apa, şi încremeni iarăşi. Justin îşi ajustă aparatura facială, mărind imaginea micului miracol.

Se întâmpla *ceva,* dar Jessica trebui să se aplece, sprijinindu-se în genunchi şi în coate ca să poată vedea. Dintr-o glandă aflată la două treimi din lungimea ţiparului, pe partea dorsală, începu să izvorască o masă gelatinoasă. Ţâşnea ca frişca, lăptoasă, cu punctişoare roşii în interior.

Icre. Mii şi mii de ţipari minusculi. Casca Jessicăi pârâi. Zack.

– *Jessica? Încă n-ai ucis chestia aia?*

– Sacrilegiu, spuse ea, cu voce distantă. Miracolul naşterii. E ceva care ţine de ovare - n-ai cum să-nţelegi.

– *Ce naiba, nu ştii ce soi de creatură e.*

– Oh, iar tu ştii, nu-i aşa, Zack? Împroşcarea părea să se fi încheiat. Apa iazului se liniştise iarăşi.

Jessica alese încărcătura carabinei cu şocuri.

– Treizeci de kilograme sau pe-aproape, rosti ea, cu voce scăzută, şi răsuci cadranul, trecând pe săgeţile cu sarcină electrică.

Pe săgeata marcată pe armă clipi un led verde; energia stocată în baterii era suficientă. Fără nici o tragere de inimă, puse degetul pe butonul de armare.

Faţa prelungă a lui Justin era calmă.

– Acum?

– Nu încă. Să vedem dacă e de aşteptat să moară aici.

El dădu din cap, încuviinţând. Ţiparul continua să stea liniştit, aproape tremurând. Pulsaţiile i se uniformizară, de parcă s-ar fi încordat, pregătindu-se pentru o misiune dificilă. Muşchii negri şi uzi i se umflau şi i se destindeau.

Apoi apăru un norişor negru, la un sfert din lungimea trupului faţă de coadă.

– Fluid seminal? şopti Jessica. Dublă fertilizare hermafroditică?

– De ce extrasomatică? întrebă Evan.

– Gândeşte-te, spuse Justin, cu voce scăzută. E posibil ca pe vremuri iazul să fi *clocotit* de ţipari. Îşi eliberează icrele. Apoi lichidul seminal. Care se împrăştie în apă, probabil fertilizând icrele altor indivizi. Exogeneză instantanee.

– Greşit, făcu Coleen, fluierând. Cred că e sânge.

– Sânge?

Tiparul începu să-şi lepede coada. O bucată de carne se desprindea de masa principală a corpului şi sângerarea era acum mult mai abundentă.

– Tot sângele ăsta în apă, zise Justin. Cea mai bună dovadă din câte am văzut vreodată că grendelii nu sunt originari de pe insula asta.

Coleen alergă spre Ţânţar, descărcă o rolă de pânză cauciucată absorbantă şi o târî către iaz. Îşi scoase pantofii şi şosetele şi îşi suflecă pantalonii.

– Fac pariu că mineralele din sânge sunt un marcaj al teritoriului unei mame, al locului ei de împerechere.

– Loc de împerechere? se miră Justin.

– Eu zic că *nu* e hermafroditică. A fost fertilizată înainte de a ajunge aici. A înmagazinat lichidul seminal şi l-a expulzat acum.

– Pariem.

Coada se desprinsese între timp aproape cu totul, înnegurând apa cu sânge. Nu se mai ţinea decât în câteva resturi de ţesut. Nişte fibre pe care le văzură rupându-se.

Tiparul se dezmorţea înotând în cercuri leneşe.

– Mie nu mi se pare c-ar fi pe moarte, spuse Justin. Creatura păru să-i observe pentru prima oară.

Se scufundă, şerpuind cu violenţă sub apă, şi părăsi iazul.

– E timpul, şopti Jessica, şi îi înfipse o săgeată cu sarcină electrică exact în ceafă.

Creatura tresăltă o dată, apoi încă o dată, şi pieri sub unde.

– Luaţi-l! Justin intra deja în apă. Nu vrem să se ducă la fund!

Coleen McAndrews era chiar în spatele lui.

– S-a scufundat printre pietre, cu capul înainte - l-am văzut afară din apă pentru mai mult de treizeci de secunde. Cred c-o să reuşim.

O clipă mai târziu, ţiparul era înfăşurat în prelată. Copiii începură să plonjeze în apă, alături de ei. Jessica le făcu semn să se retragă.

– Atenţie la icre! ţipă ea. Rămâneţi pe mal. Rostogoliră creatura afară din iaz. Avea pielea surprinzător de poroasă şi supura de apă. Nu avură nevoie decât de o clipă ca să aşeze ţiparul şi învelişul care îl proteja într-unui dintre suporturile pentru delfini de sub pântecul Ţânţarului VI. Jessica se urcă la bord.

– O să trimitem aici alt Ţânţar, strigă, acoperind şuierul tot mai puternic al rotoarelor. Faceţi rost de o mostră de icre şi ne întâlnim la Acvatica.

– O să fiu acolo în zece minute, promise Justin. Ea chiui de bucurie, ridică mâna şi îşi loviră palmele cu putere. Le străluceau ochii.

– Avem unul, la naiba, spuse Jessica.

Zece secunde mai târziu Ţânţarul VI era în aer, avântându-se către oraşul Avalon.

2.

MAMA ŢIPAR

Ce vesel pare să rânjească
Cum gheare-ntinde lin,
Poftind micuţii peşti în gura-i
Cu fălci zâmbind senin!
LEWIS Carroll, *Alice în Ţara Minunilor*

Ţânţarul se avântă spre cer. Mâinile sigure ale lui Evan îl înălţau cu atâta repeziciune încât pământul părea să se micşoreze sub ei. Acceleraţia era puţin cam prea mare pentru Jessica, dar ăsta era Evan. Nici de-a naibii nu l-ar fi lăsat să-şi dea seama că o speriase. Se prinse de bara orizontală plasată deasupra instrumentelor de bord, cu speranţa că el n-avea să-i remarce încheieturile albite ale degetelor.

Luă legătura cu Biomed, staţiunea din oraşul Avalon.

– Chaka. Am ceva pentru tine. Scoate-i pe Hipshot şi pe Quanda din compartimentul trei cât mai curând cu putinţă.

– *Are legătură cu ţiparul ăla despre care vorbeşte toată lumea?*

– Poţi să faci pariu.

– *Mă aşteptam la aşa ceva. Scoatem apa sărată din bazin şi îl umplem cu apă din Miskatonic.*

– Vreau să am un copil cu tine. Putem obţine un diagnostic complet în cinci minute?

– *Scopul nostru este să aducem mulţumire.* Ţânţarul coborî aproape în cădere liberă, îndreptându-se spre tabără. Forma arcuită a oraşului Avalon, de două ori mai întins decât fusese iniţial, se răsfiră sub ei. Toate ţarcurile sale cu vite, locuinţele, magazinele şi cuvertura matlasată a ogoarelor se năpusteau spre ei cu o viteză care-ţi răscolea măruntaiele.

Iar acolo, lângă domul Biomed, se aflau cele trei bazine cu apă sărată. Din fericire, în momentul acela nu aveau nici un animal bolnav, dar doctorul Mubutu îi adusese pe Quanda şi pe Hipshot din laguna numită Surferi, oferindu-le o oarecare intimitate cu speranţa că s-ar fi putut împerechea. Cineva înalt şi negru - cu siguranţă micul Chaka - se afla sub ei, lângă ţarcuri, dar Jessica pur şi simplu n-avea timp de gândire. Evan chiuia în timpul coborârii, savurând fără îndoială pe deplin paloarea aşternută de acrobaţiile lui pe faţa ei. *Ai răbdare, Evan,* jură ea, în tăcere. *Ţi-o coc eu pentru asta.*

Bazinele cu apă sărată se înălţau la un metru şi jumătate deasupra pământului şi coborau până la un metru optzeci sub suprafaţa lui. Compartimentul fusese secat şi apa din Miskatonic era pompată cu un debit de trei sute de litri pe minut. Ţânţarul VI se opri deasupra lui, planând, cu rotoarele de sub coadă înspumând lichidul.

Micul Chaka îi aştepta pe dalele albe care pardoseau marginea bazinului. Jessica tăie parâma care ţinea încărcătura. Ruloul de pânză plastifiată se desfăcu şi ţiparul lung de trei metri şi jumătate căzu, împroşcând apa puţin adâncă. Fata sări jos, alături de Chaka, şi flutură mâna, în semn că Ţânţarul putea să plece.

Ţiparul zăcea pe fundul bazinului, abia acoperit de apa al cărei nivel creştea încet.

– Cred că nu e decât năucită, strigă micul Chaka, şi îngenunche alături, studiind ţiparul negru. Se pare că trece apa prin branhii. Să-i dăm mai mult oxigen, spuse, şi şopti ceva în comcardul său, după care în dreptul injectoarelor de aer de pe fundul bazinului se formară mai multe bule. Asta ar trebui să-i prindă bine.

Micul Chaka Mubutu avea aproape doi metri înălţime şi pielea de culoare întunecată, însă trăsături ascuţite, întâlnite cel mai adesea la albi. Nu semăna deloc cu tatăl său adoptiv, doctorul Mubutu - Marele Chaka. Cei doi erau primii biologi din colonie. Doctorul Mubutu se afla încă acasă, la staţiunea de cercetări maritime situată la vest de Surferi.

– E tot ce putem face. Nu ştim destul de multe despre ea ca s-o ajutăm.

– Sper că va trăi, zise Jessica.

– Şi eu. Pare robustă. Las-o în seama Mamei Natură. Eu mă duc înăuntru. Vii?

– Să-mi iau echipamentul.

Ţânţarul VI zumzăia coborând către betonul platformei hexagonale de asolizare de lângă Biomed. În timp ce o atingea, tânăra îşi înhăţă centura. Părul îi flutura în curentul de aer stârnit de rotoarele încă în mişcare, dar ea nu băgă de seamă. Se îndreptă grăbită spre clădire.

În momentul când intră în Acvatica, micul Chaka deschisese proiectoarele holografice, care funcţionau deja. Peretele vestic al staţiunii se făcu nevăzut când camerele de luat vederi şi senzorii începură să afişeze informaţiile primite din bazinul cu apă învolburată şi spumă. Băiatul stătea pe un scaun pivotant supradimensionat, cu tastatura în poală. Îşi flutură mâna, arătându-i un alt scaun, mult mai apropiat de dimensiunile normale.

– Ce avem aici? întrebă el.

– Ar trebui să ştii mai bine decât mine.

– Numele fişierului?

– Mama Ţipar.

– Cassandra? rosti încet Chaka. Să vedem ce ştim despre Mama Ţipar.

– Corelez fişierele. Rezolvat. Informaţiile sunt disponibile, răspunse familiara voce detaşată a computerului.

Pentru el, glasul neutru avea un ritm melodios din Noua Guinee.

Spaţiul holografic se diviză în două imagini. Una continua să fie a ţiparului, înlocuit în cealaltă de odiseea eroică a depunerii icrelor, surprinsă de ochiul Ţânţarului.

– Ce avem...? şopti Chaka. Urmări căderea cozii şi chicoti.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Jessica.

– Apa Amazonului provine din gheţari, e săracă în minerale. Mama Ţipar se asigură că puii ei vor avea mâncare.

– Canibalism?

– Nu, e unul dintre trucurile somonilor. Somonii de pe Pământ înoată în amonte şi mor. Mama de aici îşi lasă în urmă numai coada, dar şmecheria e aceeaşi. Coada va putrezi. Paraziţii pe care îi conţine se vor înmulţi exponenţial pe măsură ce se vor descompune ţesuturile. Insectele vor veni la masă. Apa va forfoti de insecte, viermi şi alte asemenea vietăţi. Micuţii vor avea cina asigurată, nu-i aşa, mămico?

Afară, cerul noros se limpezi pentru o clipă şi Tau Ceti îşi trimise lumina orbitoare prin plafonul boltit al Acvaticii, făcând să pălească imaginile holografice. Tavanul se polariză şi hologramele străluciră iarăşi.

Încet-încet, ţiparul începu din nou să zvâcnească.

– Să aruncăm o privire mai de aproape, murmură Micul Chaka.

Ţiparul prinse să se umfle sub ochii lor. Pielea îi dispăru în timp ce Cassandra, îndatoritoare, trimise ultrasunete ce ricoşară în apă, ajustând apoi imaginile scanate.

– Aha...

Uşa se deschise brusc şi Zack Moscowitz intră val vârtej.

Preşedintele Avalonului avea vreo cincizeci şi cinci de ani tereştri şi gravitaţia ceva mai mare nu îl tratase cu mănuşi. Îi căzuseră umerii şi faţa avea riduri adânci. Mustaţa şi sprâncenele, cauza unei nefericite asemănări cu Groucho Marx, acum mai subţiri, erau împestriţate cu fire albe. Grijile şi nenorocirile, stresul şi responsabilitatea îl gârboviseră, de parcă ar fi cărat o povară.

– Jessica! răcni el. Ţi-am ordonat clar să ucizi creatura aia.

– De ce? întrebă ea, cu blândeţe. Şi, apropo, salut, Zack!

– Ordinul Permanent 142 al Conducerii Municipale. „Până la o altă evaluare, toate speciile noi sunt considerate ostile.” E prima oară când se întoarce pe insulă ceva de dimensiuni atât de mari. Are tendinţe amfibiene pronunţate.

– Aşa cum are şi nepoata mea, ceea ce n-o preschimbă într-un grendel.

– Ia priveşte, făcu Chaka, şi se lăsă să alunece în scaun, împreunându-şi degetele negre şi groase la ceafă.

Capul ţiparului căpătă dimensiunile unei orci, dând la iveală o gură plină de dinţi minusculi şi uniformi, părând foarte ascuţiţi.

– Mama mănâncă peşti mici. *Ar putea* lua o îmbucătură din piciorul tău dacă s-ar întâmpla să calci pe ea. Îmi pare rău că te deziluzionez, Zack, dar nu reprezinţi ceea ce înţelege ea printr-un prânz.

Bărbatul mormăi şi se întoarse din nou spre Jessica.

– Puţin îmi pasă, spuse el. Un ordin e un ordin.

– Ştiu, răspunse ea, cu voce încă extrem de egală. Regulile sunt reguli fiindcă nu ne putem încrede în propriile aprecieri. *Tu* nu te poţi încrede.

Eu n-am intrat niciodată în somn criogenic. N-am gheaţă în cap.

– Tata a emis majoritatea ordinelor permanente, ţi-aduci aminte?

– Iar tu profiţi. Cadmann o să se-ntoarcă mâine. Jessica se aplecă în faţă.

– Ce te face să crezi că-mi pasă? Grendelii cercetaşi sunt conduşi de A Doua Generaţie. Biomed e condus de a A Doua Generaţie. E pentru nativii stelari, nu pentru nativii tereştri.

– Pe moment.

– Ţiparul a fost reperat de...

– ...senzori creaţi şi monitorizaţi de adulţi. De Prima Generaţie. Noi am instalat sistemul de avertizare şi am trimis Ţânţarul. Tu l-ai rechiziţionat şi mi-ai contramandat ordinul...

Ochii albaştri ai Jessicăi se îngustară, scăpărând.

– Faleza lui Cadmann nu se află sub controlul administraţiei oraşului Avalon, nu s-a aflat niciodată, şi tu ştii al naibii de bine *de ce.* Ţiparul a fost capturat acolo. Cu tata nu se poate lua legătura. Până la întoarcerea lui, eu şi Justin conducem Faleza. Am luat decizia în baza autorităţii mele şi a controlului pe care îl deţin asupra grendelilor cercetaşi. Chaka?

Acesta se răsuci în scaunul pivotant şi spuse:

– Mama Ţipar e la loc sigur, Zack. Putem pune o plasă deasupra bazinului, dacă vrei.

– Ştii al naibii de bine că nu e asta problema. Problema e că ţi-ai depăşit autoritatea. Eu răspund de securitatea acestei colonii...

Zâmbetul Jessicăi era aspru, dar vocea îi rămase egală şi lipsită de orice urmă de irascibilitate.

– Şi, cu toate că eu n-am avut nimic de-a face cu acordarea acestei autorităţi, am acceptat decizia. Până acum. Dar cred că despre Avalon avem mai multe de învăţat de la o creatură vie - iar acum avem icre care vor fi purtate în josul muntelui...

– *Icre?* izbucni Zack, furios. Vreau să fie distruse...

– Tu reprezinţi autoritatea civilă şi, ca atare, deţii controlul în privinţa urgenţelor obişnuite. Însă asta nu e una dintre ele, nu e nici un fel urgenţă. E vorba despre viaţa obişnuită a planetei. Sistemul ecologic se reface. Semnele au apărut de opt ani. Plante. Grăunţe purtate de minuscule umbreluţe, şi uite ce a crescut din *ele!* Nici o pasăre, dar avem specii noi de peşti şi de insecte - asta e important, aşa a arătat cândva insula. Trebuie să discutăm într-un consiliu comun, nativii tereştri şi nativii stelari...

– Adulţi şi A Doua Generaţie, rosti absent bărbatul.

– Foarte bine, dar asta e de competenţa consiliului comun. Prima şi A Doua Generaţie împreună. Sau a unei comisii biologice. Dar nu e ceva care ţine de *reguli* sau care se supune unei decizii autocrate, dictate de panică.

– Dar...
– Lumea e a noastră. A noastră, nu doar a voastră.
– Aveam impresia că asta e o republică - nu un principat, interveni Chaka, pe un ton batjocoritor, dar blând. Şi e şi lumea noastră.
Zack închise o clipă ochii şi în cele din urmă dădu din cap.
– Bine, bine. Aveţi dreptate. Foarte bine. Vreau o acoperitoare pentru bazin. Vreau să-l informezi pe tatăl tău, imediat ce poţi lua legătura cu el. Şi o să ţinem o întrunire specială, imediat după întoarcerea lui, zise, şi puse mâna părinteşte pe braţul fetei.
Ea o lăsă să zăbovească acolo.
– Voi nu vă aduceţi aminte, nu aveţi cum, continuă el, cu un soi de resemnare, şi Jessica înţelese două lucruri: mai întâi, că era pe punctul de a primi o doză de teamă de grendeli, şi apoi, că vorbele se apropiau de o scuză pe cât de mult îi stătea lui în putinţă. E linişte şi pace de multă vreme. Vrem să rămână aşa.
Pentru binele vostru, copii.
O bătu pe braţ, apoi se uită încă o dată lung la ţipar, privindu-l cu asprime. Creatura începea să şfichiuie apa bazinului, foindu-se încoace şi încolo. De parcă ar fi căutat o cale de ieşire.
– Acoperă cu ceva bazinul ăla, mai adăugă, şi părăsi încăperea clătinând din cap.
– Are gheaţă-n cap, făcu Chaka. Ştii ce spune Ruth?
– Ce?
– Că Zack doarme într-o cameră separată. O trezeşte pe Rachel în toiul nopţii, ţipând.
– La naiba, cred că jumătate dintre cei din Prima Generaţie au coşmaruri. Războaiele Grendelice le-au încremenit în minte, zise Jessica, şi scutură din cap. O poveste îngropată de mult, omule, îngropată. La fel ca grendelii.
– Grendeli există. Pe continent sunt o grămadă. Într-o bună zi va trebui să-i înfruntăm.
– Sau o vor face copiii noştri. Cred că nu vom fi nevoiţi să ne stabilim pe continent vreme de încă multe generaţii.
– Ba da, vom fi, ripostă Chaka. Mai bine mă duc s-acopăr bazinul.
– Vrei unul?
– Va fi supărător, răspunse el, ridicând din umeri.
– Atunci las-o baltă. Nu te osteni.
Băiatul se uită la ea. Înainte de a apuca să spună ceva, îi întrerupse zumzetul unui Ţânţar care se apropia.
– Ăsta trebuie să fie frăţiorul meu, cu mostrele de icre.
– Aşa e. Cassandra, vreau o simulare a ciclului de viaţă, vorbi Chaka, plin de energie.
– Unde crezi că trăieşte creatura asta?
– Poate în Apele Adânci de la nord de Surferi. Justin intră trântind uşa. În mâini îi clipocea apa întunecoasă dintr-un vas plin pe jumătate. În care plutea o mostră gelatinoasă de icre.
– Crăciun fericit, făcu el, cu veselie. Suntem pregătiţi?
– Aproape.
Chaka luă recipientul cu multă grijă. Extrase câteva picături din lichidul tulbure şi le plasă într-un analizor. Computerul intră în acţiune. În scurt timp, un şuvoi de apă filtrată, special pregătită, începu să curgă într-un mic bazin de pe bancul de lucru. După ce se umplu, băiatul răsturnă conţinutul recipientului în bazin.
Jessica se aşeză lângă Justin şi îi făcu cu ochiul.
– Zack m-a făcut cu ou şi cu oţet din cauza prietenului nostru alunecos.
Chaka era voinic, era cel mai puternic dintre nativii stelari, dar în timp ce lucra nu-ţi dădeai seama.
– O să disecăm una dintre icre ca să arunce Cassandra o privire. Acolo. Fereastră, te rog.

Un potop de simboluri biologice şi matematice se derulară pe lângă ei într-o mică fereastră holografică, de parcă ar fi tras cu ochiul în mintea Cassandrei. Ea compara ţiparul cu alte forme de viaţă avaloniene, inclusiv cu înspăimântătorii grendeli. Analiza icrele până la structura ADN. Deşi era de înţeles că acurateţea nu putea trece de treizeci la sută, avea să imagineze cel mai apropiat de realitate ciclu de viaţă al creaturii, incluzând hrana preferată şi o serie de momente ale dezvoltării.

Ţiparul se transforma în faţa ochilor lor: imaginea lui holografică era când acoperită de piele, când de o reţea de muşchi, când un simplu schelet, răsucindu-se sinistru prin apă. Acum era un sac gelatinos înţesat de organe interne, pentru ca în clipa următoare să nu mai fie altceva decât un sistem nervos, cu toate punctele de ramificare evidenţiate cu albastru.

Jessica îşi aprinse o ţigară. Era rulată mecanic, dar nu avea filtru. Plantaţia de tutun se întindea pe ceva mai puţin de patru hectare dintre cele aproape cinci mii acoperite de culturi din jurul Camelotului. Se iscaseră mai multe dispute în privinţa deciziei de a planta sau nu seminţele. Cei mai mulţi dintre nativii tereştri nu fumau şi detestau tutunul. Unii fuseseră de-a dreptul uimiţi aflând că la bordul navei *Geographic* se găseau asemenea seminţe. Plantarea cânepii fusese precedată de acelaşi gen de dezbateri.

Viciile omenirii o însoţiseră printre stele. Alcoolul, nicotină şi marijuana existau pe Avalon, aşa cum existau şi câmpuri cu maci şi arbuşti de coca. Pe culmile dealurilor fusese plantaţi arbori de cafea. Dintr-o perspectivă farmaceutică, cocaina şi morfina erau medicamente foarte valoroase. Cânepa era o fibră vegetală extrem de rezistentă şi de utilă. Tutunul... ei bine, tutunul era tutun.

Jessica îşi îngăduia să fumeze o ţigară sau două pe zi. Ar fi trebuit să consume de patru ori mai mult ca să apară o deteriorare clinică a ţesutului pulmonar şi oricum trecuse un secol de când cancerul nu mai curmase viaţa nimănui. Cât despre celelalte droguri... ei bine, făceau parte din istoria omenirii,

– Cumplit obicei, făcu Justin.

Ea încuviinţă dând din cap şi îl împinse către uşă.

Pompele bolboroseau anemic şi ritmic, învârtejind apa tulbure în bazinul cu icre.

Chaka era absorbit pe de-a-ntregul: din partea lui, restul lumii putea să dispară.

– Ascultă, spuse Jessica, o să luăm legătura mai târziu, da?

Ruth Moskowitz îi aştepta chiar în faţa uşii, cu o expresie nedumerită pe figura rotundă, simpatică. Era o brunetă de un metru şaptezeci, bine proporţionată. Atrăgătoare, dar nu frumoasă. Cu forme rotunde, dar nu durdulie. Competentă, dar, după toate aparenţele, nu deosebit de inteligentă. Ruth era la limită în toate privinţele şi nu se făcea remarcată decât pentru faptul că era fiica lui Zack. Îşi scoase mănuşile de lucru.

– E o frumuseţe, le zise.

– Ce e o frumuseţe? întrebă Justin.

– Ţiparul! Povestiţi-mi despre el.

– Nu-i mare lucru de povestit, vorbi Jessica. În dimineaţa asta înota pe Amazon, în amonte, ştii, chiar prin camera de zi... Oh, Amazonul e un pârâu.

– Ştiu. Am fost la voi acasă. Probabil că se îndrepta spre iazurile de deasupra cetăţuii.

– Da, chiar aşa.

– Ce-ar fi putut căuta acolo? Sus nu e nimic altceva decât gheţarul.

– Iar ai dreptate. Se ducea spre izvor să-şi depună icrele.

– Ooh. Aş vrea să fi fost acolo. Înseamnă că nu reprezintă un pericol?

– Pare destul de inofensiv. Chaka îl studiază.

– Fac pariu că tata a fost foarte agitat. Ordinul Permanent 142 al Conducerii Municipale, explică Ruth, părând nedumerită. Probabil ţi-a cerut să-l ucizi, dar văd că e încă viu.

– E adevărat, încuviinţă Jessica.

– Aş vrea să fi fost acolo, repetă Ruth. Comcardul ei ciripi. Îl ridică şi ascultă o clipă.

– Da, tată, spuse apoi. O să-l întreb. Îi adresă Jessicăi un zâmbet nesigur.

– Trebuie să-l întreb ceva pe Chaka...
– Bine. Pe curând.
Ruth intră în clădirea Biomed. Justin şi Jessica se priviră zâmbind.
– Aş vrea să fi fost acolo, făcu Justin, imitând vocea lui Ruth.
– Eşti rău, îi reproşă Jessica, dar râse. Era uşor să râzi de Ruth.
– Tu eşti cea care-a uitat că a fost în cetăţuie. De fapt, a fost chiar de mai multe ori.
– Cu ani în urmă. Uite ce e, tu ai decis că nu poate fi grendel cercetaş...
– Am luat hotărârea cu toţii. Ştii că s-ar fi dus drept la Zack dac-ar fi aflat ce facem.
Justin se urcă pe scară, până deasupra bazinului numărul doi, şi agită apa cu mâna până când se apropie Hipshot, micul mascul negru din perechea de delfini, care i se frecă de mână. Îl mângâie cu prudenţă.
– Ce zici, băiete? Crezi că o să faci o tumbă cu Quanda?
Jessica se aşează lângă el. Îşi coborâră privirile către oraşul Avalon.
Principala aşezare a coloniei se fălea acum cu aproape trei sute de locuinţe separate şi aproape în fiecare lună se mai construia încă una.
Dintre cei două sute de colonişti iniţiali rămăseseră în viaţă o sută treizeci şi şapte. Cei mai mulţi locuiau acolo, în spaţiul extins al taberei originare. Câţiva îl imitaseră pe colonelul Cadmann Weyland şi îşi construiseră locuinţe permanente în alte locuri de pe insulă. Alţii aveau cabane de vânătoare şi câte o a doua casă în preajma zonei înzăpezite. Colonia de pescuit de la Surferi era domeniul neoficial al nativilor stelari, nu tocmai un oraş separat şi nu tocmai permanent, o tabără de vară perpetuă legată de colonia principală prin Ţânţari. Dacă sistemul nervos al coloniei era alcătuit din comcarduri, autogirele numite Ţânţari, construite pe Pământ şi asamblate pe Avalon, erau sistemul ei circulator. Nu erau niciodată destui. Ca să construiască mai mulţi era nevoie de celule de alimentare, care aveau nevoie de paladiu şi de platină pentru catalizare. Acestea se procurau în urma mineritului şi a prospectărilor, ceea ce implica accesul pe continent, însă Ţânţarii nu aveau o autonomie suficientă pentru a efectua operaţiuni de rutină acolo, unde nu exista, oricum, nici o posibilitate de reîncărcare a celulelor. *Dar dacă am avea o uzină electrică şi mai multe celule de alimentare care să poată fi încărcate pe continent...*
Pentru indiferent ce ne-am dori să facem e nevoie de alte două lucruri, se gândi Jessica. Pe măsură ce îmbătrâneau primii, erau consumate din ce în ce mai multe dintre resursele coloniei, lucruri pe care le dorea Prima Generaţie, ba nu, de care *avea nevoie,* lăsând tot mai puţin pentru investiţiile în viitor.
Cred că suntem bogaţi, îşi spuse, amintindu-şi de imaginile sărăciei de pe Pământ păstrate în memoria Cassandrei. *Pământenii ar numi locul ăsta Paradis. Iar primii nu vor trăi la nesfârşit.* Îşi alungă gândul tot atât de repede cum îi venise în minte. Părea morbid. *Avem Ţânţarii şi comcardurile. O avem cu toţii pe Cassandra şi avem toate bibliotecile pe de Vechiul Pământ, avem tot ce-au învăţat oamenii înainte de a-l lăsa primii în urmă, aducându-ne aici. Încă mai suntem o comunitate unică, dacă închizi un ochi şi îl mijeşti puţin pe celălalt.*
O singură comunitate, dar acum existau mai multe locuri unde se putea trăi. Jessica prefera aşezarea iniţială - centrul nervos. Surferi era frumos şi palpita de viaţă, avea o uşoară tentă japoneză, era domeniul celei de A Doua Generaţii. Aşezarea din munţi (în momentul acela stăteau acolo sus treizeci şi cinci de oameni!) era minunată, se putea schia aproape tot anul. În cinci ani putea să devină un loc de vânătoare - vegetaţia se stabilizase. Căprioarele, elanii şi urşii erau eliberaţi treptat pe câmpii şi în lunci. Unii aveau să supravieţuiască; unii aveau să capete vigoare. Toată lumea era de acord că, în momentul când turmele şi cirezile aveau să ajungă într-o situaţie echilibrată, puteau dezgheţa câţiva embrioni de lup, să formeze o haită. În privinţa momentului potrivit se purtau dispute aprinse, iar deocamdată câştigase „nu încă”. Dar asta nu era o problemă

care să adâncească prăpastia dintre generaţii. Nu încă. Războaiele generaţiilor porneau de la alte lucruri.

Existau două sute optzeci de „copii” din A Doua Generaţie, o medie de patru pentru fiecare femeie care supravieţuise Războaielor Grendelice.

O realizare eroică, într-adevăr, medită ea cu cinism. Iar dintre cei o sută cincizeci de „copii” de sex feminin, aproape jumătate aveau deja la rândul lor copii, un plus de şaptezeci de descendenţi, pentru a se ajunge la un total de patru sute optzeci de locuitori care fie emigraseră, fie se născuseră acolo, pe cea de a patra planetă a stelei numite Tau Ceti. *Şi, din câte ştim noi, reprezentăm întregul univers. Cred că asta-l macină de fapt pe Zack. Şi pe tata. Unde e Terra în toate astea? Nu ne sună niciodată, nu ne scrie niciodată...*

În locul şi în momentul acela, sunetele şi mirosurile vieţii ţineau în întregime de rutină. Vitele erau la păşune, câinii cutreierau pe străzi în haite -şi nu exista nici un animal care să nu fi fost bine hrănit. Copii pe jumătate dezbrăcaţi se jucau în praful extraterestru, la zece ani-lumină distanţă de cele mai apropiate rude care nu se aflau pe Avalon.

Viaţa mergea înainte.

Mirosurile, sunetele şi priveliştile de pe Camelot nu erau cu mult diferite de cele captate în înregistrările holografice de pe Pământ. Soarele era o idee mai strălucitor. Şi, din câte povestea tatăl ei, umbrele erau mai bine conturate şi mai albastre.

Dar grendelii voraci despuiaseră insula pe care omul o crezuse uşor de cucerit. Viermii tereştri înfrânseseră anelidele locale în lupta pentru supremaţia asupra solului. Greierii pământeni ţârâiau noaptea. Ciorile fuseseră văzute atacând cuiburile de pterodoni de la altitudini mici, distrugându-le ouăle în lupta pentru teritoriu.

După Războaiele Grendelice, primii îşi ajutaseră tot timpul creaturile importate. Încă mai apăreau dispute între nativii tereştri şi cei stelari, întrebarea fiind dacă nu le sprijiniseră prea mult în competiţia cu formele de viaţă indigene, însă era greu să-i învinuieşti fiindcă favorizaseră făpturi pământene familiare în lupta cu cele avaloniene. Sonomii, larvele grendelilor, păruseră atât de inofensivi până în momentul în care începuseră să se transforme... cine ar fi crezut că aveau să le crească gheare şi colţi? Aşa că urmase un adevărat masacru. Creaturile Pământului dominau pe de-a-ntregul Camelotul, mica insulă ce nu reprezenta decât un colţ al Avalonului.

Justin se ridică şi se întinse alene.

– Mă duc să-i fac o vizită lui Carlos. Tu rămâi aici?

– Evident.

Jessica îşi scoase sandalele şi pantalonii. Purta un slip de un albastru strălucitor, într-un superb contrast cu picioarele ei lungi, musculoase şi bronzate. Fără să împroaşte nici măcar o picătură de apă, se lăsă să alunece în bazinul unde se aflau Quanda şi Hipshot, care plutiră imediat spre ea, dornici s-o studieze. Se scufundă, apoi ieşi la suprafaţă, scuipând o gură de apă.

– N-ar trebui să dureze mai mult de o oră, o oră şi ceva, până când vom primi rapoartele preliminare. Minţile iscoditoare vor să afle.

– Ai citit din nou tabloidele acelea.

– Cea mai importantă realizare culturală a veacului douăzeci. Se pare că-şi petreceau tot timpul vânând ceva numit Bigfoot, sau triangulând apariţiile lui Elvis.

– Ale cui?

– Ale unui cântăreţ de muzică pop de la jumătatea secolului douăzeci. Mort de celebritate.

– Aşa cum o să păţim şi noi, cu toţii.

– În locul ăsta unde nu se întâmplă nimic? Puţin probabil.

Dispăru sub apă. Quanda se strecură sub ea. Fata se agăţă de o aripioară şi delfinul o purtă în spate, oferindu-i un tur al bazinului.

3.

GHEAŢĂ ÎN CAP

Toate familiile fericite se aseamănă între ele. Fiecare familie nefericită, însă, este nefericită în felul ei.
Lev Tolstoi, *Anna Karenina*

Justin se îndreptă spre strada principală a oraşului Avalon chicotind. Jess îl amuza. Salvarea ţiparului era un gest care-i stătea în fire. O făcuse numai că să i se opună lui Zack? Toate acţiunile ei aveau de obicei mai multe motive.

Se trase deoparte răsucindu-se şi lăsă să se scurgă pe lângă el un şuvoi de copii pe jumătate dezbrăcaţi, băieţei şi fetiţe care jucau un soi de leapşă, o variantă generată spontan. Chicoteau şi cântau, se împiedicau şi se rostogoleau, ignorându-şi gambele şi umerii învineţiţi. Jocul putea să continue până la miezul nopţii, când avea să-i pună capăt oboseala, nu pericolele. Grendelii erau morţi. Singurele creaturi care *i-ar fi putut* face rău unui copil din rasa umană erau câinii, dar ei *nu-i atacau.* Copiii nu fuseseră niciodată mai în siguranţă şi nici preţuiţi mai mult.

Străzile din Camelot erau largi şi bine pavate, cu grădini particulare în care legumele şi fructele erau îngrijite ca să dea în floare. De-a lungul fiecărui trotuar se îngrămădeau sere personale şi ateliere dedicate hobby-urilor.

Grădina preferată de Justin se afla în spatele locuinţei lui Carolyn McAndrews. Ea cultiva trandafiri, garoafe, lalele şi margarete, înşiruite ordonat de-a lungul brazdelor. În interiorul pereţilor din folie de plastic ai serei se adăpostea cea mai frumoasă - şi singura - colecţie de orhidee de pe Avalon. Înăuntru se mişcau siluete umane: Carolyn însăşi, urmată îndeaproape de micul grup al copiilor ei. Avea şapte în total, trei concepuţi *la repezeală,* după Războaie, şi alţi patru aduşi pe lume într-o manieră mult mai lejeră. Cel mai mic abia ieşise din scutece. Cei doi mai mari aveau, la rândul lor, copii. Coleen, cea mai mică din primul grup, încă mai locuia acasă, dar în ultima vreme îşi petrecea majoritatea timpului studiind. Îşi dorea să se întoarcă printre stele.

O să se maturizeze şi o să treacă peste asta, se gândi Justin. El o făcuse. Nu era posibil, nu atunci, nu în timpul vieţii ei. Erau pur şi simplu prea multe de făcut în lumea aceea înainte de a putea reconstrui şi realimenta nava *Geographic* - fapt dincolo de care se afla o problemă imposibil de rezolvat. Călătoria cu viteze subluminice însemna decenii întregi petrecute printre stele. Stăteai treaz şi mureai de plictiseală, sau intrai în somnul criogenic şi riscai să fii afectat de instabilitatea hibernării. *Gheaţă în cap.* Se cutremură.

Zări o mişcare dincolo de folia de plastic şi grăbi pasul. Carolyn McAndrews ieşea din seră. Dispăru din vedere înainte de a-şi face ea apariţia.

Până la vârsta de doisprezece ani, îi fusese ca o mătuşă. O simţise retrăgându-se, fără să priceapă de ce. Se descurca bine cu copiii, dar nu le făcea faţă adulţilor. Era vătămată, şi ştia. Suferea de pe urma instabilităţii hibernării, dacă preferai o exprimare politicoasă, avea cristale de gheaţă în creier dacă alegeai acurateţea şi avea gheaţă în cap dacă voiai să fii grosolan, însă era vorba despre unul şi acelaşi lucru. Care îi afecta pe *toţi.* Îşi aducea aminte de şocul din momentul în care aflase. Căuta altceva prin computer, dăduse peste nişte fişiere personale şi...

Părinţii lui, Zack, adulţii, toţi erau afectaţi, nici unul nu voia să se încreadă în propria sa putere de discernământ. Cum să supravieţuiască? Gândind în avans, apelând la judecata întregului grup. Instituind reguli; discutând despre ele; schimbându-le la nesfârşit. Urmându-le orbeşte în momentele de criză.

Nu era ereditar. Carolyn avusese dreptate când spusese: „Dar fac copii sănătoşi...” Carolyn şi sora ei Phyllis - răposata ei soră Phyllis, ucisă în ultimele minute ale Războaielor Grendelice - intraseră în somnul criogenic, fiind două dintre cele mai reuşite şi mai inteligente fiinţe omeneşti de pe Pământ, şi se treziseră cu stabilitatea emoţională zdruncinată. Alţii îşi pierduseră capacitatea de a gândi - judecau greşit sau erau pur şi simplu idioţi.

Dar noi n-avem cristale de gheaţă în creier, cugetă Justin. *Nu trebuie să stabilim reguli şi să le urmăm orbeşte.* Fusese şocat când înţelesese pentru prima oară. Acum le-o spuneau grendelilor cercetaşi, când ajungeau la vârsta potrivită. Era marele secret: *adulţii au gheaţă în creier.*

Fiecare întoarcere în furnicarul oraşului i se părea liniştitoare... Într-un mod straniu, *prea* liniştitoare. Pe insulă erai pretutindeni *în siguranţă,* într-o siguranţă uneori enervantă.

Într-o lume cu mai puţin de cinci sute de oameni, totul ajungea obositor de familiar, fiecare detaliu, fiecare imagine, fiecare chip, totul îţi venea pe de-a-ntregul în minte cu prea multă promptitudine. Se apropia de o casă pe care o văzuse de mii şi mii de ori. Îi venea în minte şi i-o părăsea cu atât de puţin efort încât părea o extensie a propriului său trup.

Corpul clădirii era construit din aceeaşi structură prefabricată de nuiele folosită de majoritatea coloniştilor din Prima Generaţie. Exteriorul fusese modificat de-a lungul anilor, fiind acoperit cu piatră aparentă astfel încât să imite roca dislocată prin explozie şi adusă dintr-o carieră îndepărtată. Iar o parte chiar *fusese* dislocată prin explozie şi adusă dintr-o carieră îndepărtată.

Veranda era lată. Exista o banchetă-balansoar, umbrită de o copertină dungată.

– Hei, Carlos! strigă Justin în timp ce sărea gardul, ajutându-se de o singură mână.

Când ajunse în capul scărilor, încă nu-i răspunsese nimeni. Îşi vârî capul şi se uită în jur.

Simţi miros de cafea.

Casa era căminul lui în aceeaşi măsură ca Faleza lui Cadmann. Obişnuia să petreacă acolo două sau trei nopţi pe săptămână. Avea şaptesprezece ani, unsprezece ani avalonieni, când se mutase la Surferi. Pietrele roase de vreme şi scândurile încă mai miroseau a acasă pentru el. Pe Faleza lui Cadmann se simţea rar aroma cafelei, dar în casa aceea era prezentă întotdeauna.

Când avea opt ani, gustul cafelei îl şocase. Jessica şi alţi nativi stelari se obişnuiseră cu el, dar Justin nu reuşise. Cafeaua era amară. Însă îi plăcea mirosul.

Casa era înţesată de mărunţişuri sculptate în piatră, în lemn de arbust ghimpos şi în cochilii de scoici. Sub o fereastră largă şi deasupra unui şir de jocuri de puzzle topologice complexe, modelate din plastic compozit, era un raft cu sculpturi stranii, din oase de grendel. Erau şi hipercuburi dezasamblate pentru a fi convertite în sticle Klein şi noduri gordiene pe care numai Cassandra le-ar fi putut desface. Fiecare centimetru de perete era acoperit cu delicii lucrate de mână. Marea majoritate a rezultatelor acelei creativităţi incredibile i se datorau unei singure minţi. Cea a lui Carlos Martinez.

În drum spre atelier, trecu pe lângă dormitorul lui Carlos. Patul lat, spaţios, era rareori folosit de o sigură persoană. Carlos, „unchiul” lui Justin, se însurase o singură dată: mersese „pe cataracte” cu Bobbie Kanagawa. Căsătoria lui însemnase şase ore de extaz, anulat de asaltul sângeros al unui grendel.

Înregistrarea holografică a acelui eveniment cumplit era o vizionare obligatorie. Tiparele atacului fuseseră analizate la nesfârşit. Era o prelegere pe care o ascultaseră cu toţii, de prea multe ori.

Carlos se însurase o singură dată şi rămăsese văduv în aceeaşi zi, dar avea o jumătate de duzină de copii recunoscuţi. Unii locuiau împreună cu el, alţii stăteau cu mamele lor. Se zvonea că ar fi avut chiar mai mulţi. Nu puteai ştii niciodată sigur cine dormise în patul acela. *Gameţii săi aduceau un profit imens pentru investiţia făcută...*

Huruitul burghiului de mare putere devenea tot mai intens şi mai vibrant pe măsură ce se apropia de atelierul cu cupolă înaltă din spatele casei.

Cărăruia care îl lega de locuinţă era plină de sculpturi. Zeiţe goale dansând cu satiri de rocă vulcanică. Oraşe din nori, cioplite în manieră impresionistă dintr-un fel de lemn spongios aruncat de apă pe ţărm. Erupţia Vezuviului, dăltuită într-un os imens, adus cu ani în urmă de pe continent.

Înainte de a părăsi Pământul cu destinaţia Avalon, Carlos era un sculptor în lemn talentat. În decursul vremii, căpătase o îndemânare deosebită în prelucrarea metalelor, modelarea sticlei şi transformarea în artă a unor lucruri găsite. Era fără nici o îndoială primul artist plastic din Camelot. Probabil că pe Avalon nu exista nici măcar o singură casă în care să nu se găsească o aplică, o lampă, o sculptură sau o plăcuţă semnată cu scrisul lui degajat.

Katya Martinez deschise uşa atelierului înainte de a apuca Justin să intre. Masca şi pantalonii largi de protecţie îi ascundeau părul roşu ca flacăra şi trupul desăvârşit. Avea cu o lună mai puţin decât cei nouăsprezece ani tereştri ai lui Justin - sau în jur de douăsprezece cicluri avaloniene. Era atletică, ceea ce o făcea atrăgătoare într-un fel ce nu-i putea fi niciodată propriu lui Trish, care ridica greutăţi.

Mama Katyei murise destul de demult pentru ca Justin să o ţină minte, dar o auzise pe ea povestind. Trei colonişti din Prima Generaţie muriseră din pricina atacurilor cerebrale pe durata a patru zile, iar unul dintre aceştia fusese, la vremea respectivă, iubitul Carlottei Noian. Aveau gheaţă în cap: arterele vătămate din creierul lor rezistau câţiva ani, apoi se rupeau. Carlotta se prăbuşise, moartă, în timpul triplei înmormântări, ridicând numărul morţilor la patru.

Katya crescuse în casa aceea, fără nici o femeie care să-i servească drept model, sau, după alte păreri, având parte de prea multe, dar nu avusese niciodată vreun dubiu în privinţa sexului căruia îi aparţinea. Ani de-a rândul, Justin se gândise la ea ca la o altă soră, cum era Jessica. Apoi, într-o bună zi, asta se schimbase cu mare repeziciune...

În atelierul din spatele ei izbucni o flamă, conturând două siluete de sudori în echipament de protecţie.

– Katya. Cum merge opera aniversară?

Ea îşi ridică masca şi îi zâmbi larg, cu ochii căprui radiind. De la discuţia lor plină de aluzii trecuseră câteva luni.

– E fantastic. Tata sudează chiar acum Madagascarul la locul lui.

– Să-mi pun şi eu echipamentul de protecţie. Am coborât pentru două ore - m-am gândit să vă salut.

Katya dădu din cap cu entuziasm şi se strecură pe lângă el. Justin îşi puse pantalonii grei, ţesuţi din bumbac, şi le legă centura în faţă. Când termină, ea se întorsese deja şi îi întindea o cutie de bere. Băură uitându-se unul la altul.

– Credeam că-i duci pe grendelii cercetaşi să petreacă o noapte în aer liber.

– Am fost. N-ai auzit alarma?

– Alarmă? făcu ea, şi-şi îndepărtă o şuviţă stacojie de pe faţă, apoi sorbi prelung din bere. Nu. Ce s-a-ntâmplat?

– Un ţipar mare. A urcat în sus pe Miskatonic şi a intrat pe Amazon, a trecut chiar prin fortăreaţă. L-am capturat. Pare inofensiv, dar e primul carnivor de dimensiunea unui grendel pe care l-am văzut pe insulă, şi trebuie să i se acorde atenţie...

– E la Acvatica?

– Da.

Azvârli punga goală la gunoi. O aruncare reuşită.

– Să mă ţii la curent, zise şi îi deschise uşa.

Justin fu extrem de conştient de atingerea degetelor fetei, care îi măturară coapsa când trecu pe lângă ea.

Patru siluete întunecate erau ghemuite în jurul unui basorelief metalic curbat, de doi metri şi jumătate, care reprezenta continentul african. Obiectul imens avea să fie în curând ataşat la globul terestru în construcţie, plasat la nord de poarta principală a Camelotului. Vinciurile din plafon ţineau Madagascarul la locul lui în timp ce unul dintre bărbaţi îi dirija pe ceilalţi cu fluturări de mână.

Aparatele de sudură cu plasmă sfârâiau, fixând piesa. Metalul se scurgea în pârâiaşe strălucitoare, iar aerul şuiera, plin de mirosul fierului încins. Justin îşi trase mănuşile şi se grăbi să-i ajute.

– *Hola,* Carlos!

– *Hola,* Justin. *Que tal? Como estas?*

Carlos îşi desprinse privirea de machetă doar o clipă. Aproape instantaneu se auzi un bâzâit strident, supărător.

– *Un momentito...*

Vinciul nu funcţiona aşa cum ar fi trebuit şi Madagascarul, o bucată de fier de aproape un metru - şi peste o sută de kilograme - coborî prea mult.

Carlos şi Justin o prinseră cu mănuşile lor izolatoare, argintii, de partea de jos, unde metalul mai fumega încă, şi o ridicară. Căldura pulsa flămândă în degetele lor, dar nu îi ardea.

– Deasupra! Deasupra!

Asistenţii prinseră două cleme la locul potrivit şi Madagascarul se realinie.

Aparatele de sudură sfârâiau. Carlos îşi feri faţa de lumina intensă.

Îşi scoase mănuşile. Cea mai importantă treabă odată încheiată, aparatele asistenţilor săi zumzăiră sudând câte ceva pe ici, pe colo, apoi răciră locul cu jeturi de apă, pentru a trece la lustruit.

Carlos îi întinse lui Justin o mână musculoasă, cu palma lată.

– Nu te aşteptam până poimâine. Urmează Australia.

– O să mă-ntorc.

Carlos se îndepărtă de glob, lăsându-l în seama artiştilor mai tineri. Continentul african atingea uşor tavanul.

Pe peretele opus erau schiţele Australiei.

– Aţi terminat forma principală de turnare?

– Nu, oftă el. Asta e ceea ce vreau de la tine. Probabil două zile de muncă. Pe urmă poate fi turnată. Şi apoi... zise, şi ridică din umeri. E aproape gata. A trecut un an. Terminăm, probabil, peste încă o lună.

Justin îşi bătu mentorul cu palma pe umăr. Carlos Martinez era din America Latină, cu gene predominant africane. Chiar şi cu şuviţe cărunte în păr continua să fie revoltător de chipeş. Era cel mai bun prieten al lui Cadmann Weyland. Avea vreo cincizeci şi cinci de ani tereştri, adică treizeci şi cinci de ani avalonieni, şi era într-o formă fizică decentă, dar Justin ştia că atunci când trăgea cu ochiul la A Doua Generaţie de colonişti, şi mai ales la femeile tinere, îşi simţea anii.

Pe faţă i se citea o urmă de tristeţe. Poate fiindcă era atât de aproape de îndeplinirea unui vis? Uneori se întâmpla aşa...

– *Cual es su problema, Tio?* Carlos chicoti.

– De ani de zile vreau să construiesc globul ăsta. Ştii, pe drumul dinspre nord o să fie într-o bună zi o răscruce. Poarta unei metropole. Avem Surferi şi colonia de pe munte... Va fi curând o creştere explozivă a populaţiei, pe măsură ce A Doua Generaţie dă naştere tot mai multor copii. În cincisprezece ani, ohoho.

– Extraordinar, nu-i aşa? Şi câţi dintre acei *bambinos* vor fi ai tăi?

În zâmbetul lui Carlos era o doză bine calculată de mister.

– Şase de care sunt sigur. Scanarea genetică nu-i dorită de toată lumea, aşa că, cine poate şti?

– Cassandra, răspunse Justin.

– Dar ea n-o să spună.
– Se simte o boare din aroma Noii Guinee, zise Justin chicotind.
Carlos arătă spre tinerii care lucrau în atelierul lui, bărbaţi şi femei.
– Şi ei sunt copiii mei. Nu aşa cum e Katya, ci aşa cum eşti tu. Învaţă să sculpteze. Învaţă istorie. Sunt cei cărora le pasă.
– Vor veni şi ceilalţi.
– Sper. Ei, ce poate face unchiul Carlos pentru tine? Justin îi povesti cum stăteau lucrurile cu ţiparul.
– Zack vrea să-l ucidă cât mai curând. Să-i distrugă icrele.
– Reflexul zvâcnirii genunchiului. O să tratez cu el. Tatăl tău o să vrea să fie studiată creatura.
Carlos medită o clipă.
– Totuşi, s-ar putea să ceară distrugerea icrelor. Nu se poate şti ce-o să iasă din ele.
– Ţipari.
– Sonomii se transformă în grendeli. Nu avem nici un exemplu de creatură periculoasă în stadiul de larvă şi inofensivă ca adult, dar...
– Îţi înţeleg punctul de vedere, însă nu sunt de acord. Şi tocmai asta e. Credem că la întrunirea consiliului o ne certăm pe tema asta şi *eu* aş vrea să apelăm la vot, neoficial, ca să ştim cum stăm.
– Care e problema?
– Problema este că ţiparul e *al nostru.* Insula e realmente a noastră - noi o s-o moştenim, Şi nu putem ucide pur şi simplu tot ce înoată în susul râului şi tot ce vine în zbor de pe continent. În cele din urmă va trebui să aflăm cum putem trăi în armonie cu planeta asta, sau vom rămâne blocaţi aici pe insulă pentru totdeauna.
– Aţi putea rămâne cu uşurinţă timp de zece generaţii, sublinie Carlos. E pământ din belşug.
– Nu *vrem* asta.
– Unii dintre voi nu vor.
– La naiba, unii înseamnă aproape toţi, făcu Justin. Începând cu mine.
Bărbatul îl privi cercetător.
– Nu te condamn, spuse în cele din urmă. Ascultă-mă: cred că tatăl tău o să fie de partea voastră, el e de părere că puterea înseamnă siguranţă. Iar cunoaşterea înseamnă putere.
– Vrei să spui că lui Zack i-ar plăcea să-şi ascundă capul în nisip?
– Îl poţi condamna pe de-a-ntregul?
Ţâşni un arc de scântei, transformând podeaua în cerul unei nopţi de vară. Stelele pieriră.
– Noi aproape c-am pierdut, *amigo,* rosti Carlos cu voce scăzută, privind la Madagascar. Facem multă zarvă povestind cât de eroic a fost totul. Dar trebuie să citeşti printre rânduri.
Privirea lui era de un calm ucigător.
– Aproape c-am pierdut.
– Ştiu că a fost „greu”...
– Nu. N-am spus c-a fost „greu”. Nici că „a fost o luptă”. Am zis că *aproape am pierdut.* Noi toţi. Nimiciţi. Dacă norocul nostru n-ar fi fost tocmai comportamentul grendelilor - faptul că-i poţi scoate din minţi cu mirosul propriei lor *viteze* ar fi măcelărit tot ce e viu pe insula asta.
Carlos se aşează pe marginea uneia dintre banchete, luă un termos şi îi deşurubă capacul să soarbă o înghiţitură. Trecu în revistă componentele globului pământesc împrăştiate prin atelierul lui. Într-un colţ era India, mama civilizaţiei omului. De tavan era atârnată Africa, probabil mama omenirii. În nordul coloniei, deja plasate la locurile lor,

erau Europa, cea care dăduse naştere metodologiei ştiinţifice, şi cele două Americi, creatoarele tehnologiilor care-i purtaseră în cele din urmă printre stele.

În clipa aceea părea bătrân, pradă unei oboseli profunde; dar lumina care îi licărea în ochi era aproape extatică.

– Pentru casa noastră, toastă, şi sorbi îndelung. Avea părul de la tâmple aproape alb şi pielea de pe antebraţe părea să i se fi desprins de muşchii subţiri şi flexibili, ca de sârmă.

– Eu n-o să mai revăd niciodată Pământul, *muchacho.* Iar pentru tine el e o abstracţie. Un loc despre care povestesc bătrânii. Vă arătăm fotografii, vă derulăm înregistrări. Voci moarte ale unor oameni morţi. Dar a fost căminul nostru.

– N-am mai primit veşti de pe Pământ de douăzeci de ani, spuse Justin, ruşinându-se instantaneu pentru batjocura care i se strecurase în glas.

– Nici măcar un cuvinţel, încuviinţă Carlos, sobru. Iar asta înseamnă altceva pentru fiecare dintre noi. Pe vremea Războaielor Grendelice, tot ce conta era că nu ne puteam întoarce acasă şi că nu puteam câştiga. Urma să pierim cu toţii şi n-avea să existe nimeni care să ne îngroape oasele. Voiam să murim aici, să devenim o parte a solului... dar nu ca rahat de grendel, adăugă, şi râse răguşit. Oricum, la întrunirea din seara asta te rog să înţelegi de ce suntem aşa cum suntem. Dacă vă protejăm prea mult, o facem fiindcă voi reprezentaţi tot ce avem.

Justin dădu din cap.

– Foarte bine, *amigo,* dar nu uita: nu puteţi continua să luaţi decizii în numele nostru. Şi cu cât sunteţi mai înspăimântaţi cu atât aţi face mai bine să ne lăsaţi să ne maturizăm.

– Îmi amintesc cum eram la vârsta ta. Atât de îngâmfat. Atât de... invulnerabil. Asta a fost înainte de a muri Bobbie, şi n-am putut face nimic ca s-o salvez.

Îşi înclină capul, să se poată holba la podea.

– Şi ştii ce? A fost o clipă în care am simţit cu atâta claritate gustul propriei mele morţi, când a fost atât de... reală, încât aş fi renunţat la orice.

Se întrerupse.

– Până şi la Bobbie. Pentru alte câteva secunde de viaţă.

Bău din nou. Băiatul simţi mirosul de fermentaţie din termos.

– Niciodată nu te mai vezi pe tine însuţi în acelaşi fel, *amigo.* Niciodată nu mai înţelegi lucrurile exact ca atunci, continuă el, şi zâmbi pe jumătate, bătându-şi joc de durerea din propria sa voce. Voi sunteţi tot ce ne-a mai rămas, murmură. Şi, pur şi simplu, poate asta e tot ce există.

Se ridică în picioare, ca şi cum ar fi fost conştient că aproape trecuse dincolo de o linie invizibilă.

– Înapoi la lucru, rosti cu asprime.

Justin făcu semn cu degetul mare către glob.

– Arată bine, aruncă peste umăr, în drum spre uşă.

O lăsă să se trântească în urma lui.

Prima baracă în care se adăpostise comul fusese o construcţie fragilă, de tablă şi lemn, dar asta se întâmpla înainte de Războaiele Grendelice. În prezent, sistemul de comunicare şi computerele erau găzduite într-o fortăreaţă cu pereţi de piatră, uşi masive şi ferestre mici. Deasupra fiecărei intrări se afla o mică încăpere plină cu bolovani şi prundiş, poziţionaţi astfel încât să cadă peste orice potenţial invadator.

Farsorii Veseli umpluseră o dată una dintre acele încăperi cu bumbac ud. Urmăriseră prin videocamere intrarea lui Joe şi Edgar Sikes în cursă. Şocul şi groaza din primul moment, apoi râsetele, bărbatul şi băiatul afundaţi până la brâu în bumbac ud şi aruncând cu şomoioage din el unul într-altul... dar lui Zack şi celorlalţi nativi tereştri nu li se păruse amuzant. Repercusiunile nu încetaseră luni întregi şi accesul în centrul de

control al comunicaţilor era acum monitorizat de camere TV, Cassandra înregistra totul şi nu puteai să intri decât cu permisiunea operatorilor de serviciu.

Din centrul de comunicaţii erau controlate toate contactele cu *Geographic,* nava spaţială de tip Orion care continua să orbiteze deasupra capetelor lor, cu ramificaţiile coloniei din întreaga insulă şi cu aparatura automată de minerit de pe continent. Panoul principal de comunicaţii era şi centrul de apărare a coloniei, şi în faţa lui se afla întotdeauna cineva, ca dublură umană a sistemului defensiv al computerului-mamă. Nimic din toate astea nu fusese necesar vreme de douăzeci de ani.

Reguli, se gândi Justin, apăsând butonul soneriei. *Îşi stabilesc reguli perfecte pentru ei, dar acum trebuie să stăm de veghe alături de primii, cu schimbul* Nu era o misiune grea şi, în particular, Justin aprecia timpul impus pentru lectură şi studiu pe care îl oferea supravegherea comului, însă acesta era un alt aspect al disputei dintre nativii stelari şi nativii tereştri.

Edgar Sikes deschise uşa.

– Hei, îţi cer o favoare. Trebuie să vorbesc cu tata.

Celălalt nu păru surprins.

– Nu se poate. Cadmann e în sud, asta e singura adresă pe care ne-a lăsat-o.

Edgar avea optsprezece ani, era scund, îndesat şi al naibii de inteligent. O rană din copilărie îl împiedicase să facă sport de la o vârstă fragedă şi avea reputaţia că era mai interesat de computere decât de oameni, o cunoştinţă utilă dacă aveai nevoie de informaţii, dar niciodată primul pe lista invitaţilor la o petrecere. Era cu foarte puţin mai tânăr decât Justin. Nu fuseseră niciodată foarte apropiaţi, dar tatăl lui Edgar, Joe, era în momentul acela căsătorit cu Linda, sora vitregă a lui Justin. Iar acesta din urmă nu ştia sigur ce relaţie de rudenie se crease astfel între el şi Edgar. Dar era destul de apropiată ca să-i poată cere o favoare.

– Să discutăm.

Edgar ridică din umeri şi se trase într-o parte.

– Salut, Justin-san.

Nu era de mirare să-l găseşti pe Toshiro Tanaka la controlul comului. El nu dormea, cel puţin nu înainte de se apropia zorile, şi nu pentru multă vreme. Profita: alţi nativi stelari apelau la el să le ţină locul la centrul de control. Stătea oricum singur toată noaptea, citind sau jucând jocuri pe computer, iar preluarea schimbului altcuiva crea obligaţii. Aidoma lui Carlos, Toshiro nu ducea niciodată lipsă de ceai sau de cafea.

– Salut, Toshiro-san.

Justin îşi reţinu un zâmbet. Nu era pe de-a-ntregul sigur cum ar fi trebuit să interpreteze noul interes manifestat de celălalt. Toshiro era întotdeauna politicos şi zâmbea mereu, dar Justin citise despre manierele din cultura Tokagawa, care părea să-l fascineze pe japonez. Oamenii ăia zâmbeau întotdeauna, chiar şi atunci când se pregăteau să te ciopârţească atât cât era nevoie ca să-ţi scoată ficatul.

– Le-ai povestit despre ţipar? V-a povestit, Joe?

– Puţin, răspunse cel întrebat. Şi tu l-ai văzut. Povesteşte-ne.

Joe se lăfăia tolănit pe o sculptură masivă, un scaun şi un taburet cioplite de Carlos din fibra tare, densă şi răsucită a rădăcinilor unui copac coamă-de-cal. Artistul îl instalase acolo pentru timpul în care stătea el însuşi de veghe. Fundurile, cizmele şi coatele îl lustruiseră şi îl zgâriaseră, dar Justin credea că avea să reziste la fel de mult ca Avalonul.

Joe Sikes era cărunt, cu umeri căzuţi şi cu un început de burtă, în ciuda bunelor lui intenţii. Era unul dintre cei trei eroi ai Războaielor Grendelice, ocupând locul aflat imediat sub Carlos şi nu cu foarte mult sub însuşi Cadmann Weyland. Generaţia lui Justin îşi făcea un crez din faptul că toţi primii aveau gheaţă în capete, dar nu era uşor să-ţi dai seama ce handicap îi crea asta lui Joe Sikes. Îndoiala de sine specifică Primei Generaţii îl deranja mai puţin decât pe oricine altcineva, cu excepţia lui Cadmann. Părea să lucreze întotdeauna la ceva. Era foarte priceput în privinţa dezvoltării industriale, care includea

menţinerea şi înfiinţarea minelor de pe continent, iar Justin găsea că era întotdeauna uşor să stai de vorbă cu el.

Ceea ce se schimbase, într-un fel, când devenise limpede că Sikes şi Linda aveau ceva mai mult decât o relaţie întâmplătoare. Justin nu reuşise niciodată să-şi justifice resentimentele altfel decât simţind că Joe era al naibii de bătrân pentru ea. *Şi făcea parte din Prima Generaţie, generaţia cu mintea vătămată.*

– Distracţie din belşug, povesti el. Pe Zack era cât pe ce să-l apuce pandaliile. „Omorâţi-l! Omorâţi-l! Aţi primit ordine, cunoaşteţi regulile, ucideţi-l!”

– Mă bucur că n-aţi făcut-o, spuse Edgar, şi apăsă pe tastele computerului, iar pe ecran se ondulă imaginea Marii Mame Tipar. Pare suficient de inofensivă. Poate-o să mai aflăm câte ceva.

Joe Sikes îşi exprimă acordul printr-un mormăit.

– Dar continentul încă ne mai face probleme. Daţi-i lui Zack prea multe lucruri la care să se gândească şi-o să supraîncărcăm sistemul.

– Nu-i posibilă vreo legătură, zise Edgar, şi ridică degetul mare spre ecran, unde ţiparul înota fără încetare, dând ocol bazinului. *Asta* n-o să explodeze nicidecum.

Ce spui?

– Să explodeze? făcu Justin.

– Ei, sunt de acord şi acum, se pronunţă Joe. Dar Zack s-ar putea să nu fie. Justin, asta o să-ţi placă.

– Da, spuse Toshiro. Cât se poate de serios. Complicat.

– Despre ce tot vorbiţi? întrebă Justin.

– Linda lucrează la o chestie nouă în sala de manipulare a roboţilor, aşteaptă să-ţi explice ea, răspunse Joe Sikes. Am avut câteva probleme minore în zona minelor şi înainte. Acum e una majoră, dar poate că, în esenţă, e vorba de acelaşi lucru.

– Ceea ce o să rezolve lucrurile într-o măsură suficientă, zise Toshiro.

– Pari îngrijorat.

– Preocupat. E un impediment frustrant, vorbi el, ridicând din umeri.

– La naiba, indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să trăieşti destul de mult ca să te-ntorci în Japonia, interveni Justin. Poţi să nu-ţi mai faci nici o grijă.

Toshiro îi adresă un zâmbet politicos.

– Ei, ăsta-i adevărul. Vrei să mergem acasă împreună?

– Mulţumesc, sunt de serviciu aici.

Justin dădu din cap şi traversă imensa încăpere centrală de control, îndreptându-se spre uşa verde din capătul opus.

– N-a fost foarte frumos din partea ta, îi spuse Joe Sikes, arătând cu o zvâcnire a capului spre Toshiro, acum absorbit de un soi de joc computerizat cu luptători japonezi din epoca medievală.

– Păi, da, ai dreptate, dar e totuşi adevărat. Nu există nici o modalitate de a dezvolta industria într-o asemenea măsură încă să pornim nava *Geographic* şi să mergem înapoi pe Pământ sau oriunde altundeva. Nu vreau să spun că eu *aş pleca.* Şi nu-mi dau seama de ce doreşte *el.*

Edgar Sikes ridică din umeri.

– Şi eu sunt uimit. L-am întrebat o dată.

– Ce-a spus?

– Strămoşii.

– Cum?

– Strămoşii lui. N-aş putea zice că-l condamn. Cum te-ai simţi dac-ai fi singurul copil alb de aici?

– Nu cred c-aş băga de seamă.

– Toshiro da. Printre nativii tereştri au fost patru orientali şi au murit toţi în Războaiele Grendelice. Oricum, aşa a spus el. L-am întrebat ce-l îndeamnă să vadă Pământul şi răspunsul a fost „Strămoşii”.

Sala de manipulare a roboţilor era în partea din spate a centrului de telecomunicaţii.

– Cassandra, fie că eşti pregătită sau nu, eu am sosit, rosti Justin, şi aşteptă să se deschidă uşa.

Dar rămase închisă. Se încruntă.

– Îmi cer scuze, am făcut o reprogramare, îi explică Edgar. Cassandra, lasă-l te rog pe Justin să intre.

Uşa se deschise.

Parfumul dulce-acrişor al unei doze triple de *Eau de Scutec* îl asaltă fără întârziere. Linda, sora lui, era aşezată în faţa panoului de control al roboţilor. Avea şaptesprezece ani, dar codiţele blonde o făceau să pară mai tânără. Se sprijinea de spătarul unui scaun masiv, tapisat cu piele, cu ochii acoperiţi de ochelari argintaţi. Era posibil să fi adormit. În staţia de lucru, alături de ea, se afla un leagăn cioplit manual, care ar fi putut fi construit în secolul al paisprezecelea, însă era de fapt unul dintre produsele atelierului lui Carlos. Un bebeluş de trei luni se uita în jur de parcă ar fi înţeles ce făcea mama lui.

Joe îi adresă copilului un *sst* inutil, apoi se apropie de Linda în vârful picioarelor şi o sărută apăsat pe buze.

Ea sări din vis scuipând zgomotos şi fluturându-şi braţele alarmată. Pe urmă îşi scoase ochelarii şi oftă.

– Joe Sikes, *urăsc* să faci asta.

Îşi scoase căştile şi se ridică să-l îmbrăţişeze pe Justin.

– Salut, Cad, îi spuse el bebeluşului.

Copilul de trei luni era încă grăsuţ şi cu pielea încreţită, iar degeţelele butucănoase i se întindeau, încercând să înhaţe o bucată de lume. Ochii lui de un albastru apos se străduiau să-şi focalizeze privirea.

Linda descoperise băieţii când avea paisprezece ani, iar după ce împlinise cincisprezece o descoperiseră şi ei. Fusese extrem de populară şi se bucurase de fiecare clipă a popularităţii ei, având o duzină de iubiţi în tot atâtea săptămâni. Pe urmă rămăsese gravidă şi se simţise dintr-odată sătulă de sexul la întâmplare, sătulă de popularitate, sătulă de întregul joc.

Şi, *bang,* se ataşase de Joe Sikes, vârstnicul Joe Sikes, bărbatul cu umeri căzuţi, care muncea din greu. Surioara lui era una dintre puţinele femei care devin de o frumuseţe eterică pe măsură ce sarcina le îngroaşă talia şi se apropie de soroc. Aşa stând lucrurile, senzualitatea se preschimbase în ceva mult mai stabil, dar în aerul dintre ei mai sclipea încă o ceaţă erotică palpabilă. Sora lui vitregă îşi găsise un soţ şi un iubit. Dar şi un prieten şi un profesor în acelaşi timp, sub îndrumarea lui Joe ajungând în scurt timp în rândul celor mai capabili ingineri din A Doua Generaţie. Acum studia - Aaron spusese la un moment dat că, în vreme ce primii aveau gheaţă în capete, în al Lindei nu se aflau decât ecuaţii -, lucra şi îşi îngrijea bebeluşul, iar unica posibilitate de a da ochii cu ea era să vii la centrul de comandă.

– Ce-am primit? întrebă Joe Sikes. Arătătorul lui trasă alene un cerc pe ceafa fetei.

– Verificarea retransmisiilor făcute de *Geographic.* Sunt sigură că, ăă... vrei să încetezi o clipă? Mulţumesc. Transmisia n-a fost distorsionată. Primim date corecte, dar totul pare neschimbat, în mine sunt explozii.

– Explozii, făcu Justin.

– În mine, repetă Edgar. Nu-i aşa că ne distrăm bine?

– Asta e ca şi cum... începu băiatul, dar se întrerupse. Nu pot fi grendeli.

– Dacă nu cumva au învăţat să folosească grenade.

– Ei, asta-i o idee înfiorătoare. A ajuns ceva înăuntru?

– E-al dracului de imposibil, răspunse Joe Sikes. Justin încuviinţă dând din cap. Nu s-ar fi putut spune că minele aveau uşi.

– Atunci ce e? Maşinile dau rateuri?

Linda părea îngrijorată. Avea faţa mai îngustă decât a Jessicăi, dar cumva mai catifelată. Micuţul Cad fusese bine-venit pentru ea - ca şi pentru mai vârstnicul Weyland. În final, cel puţin şase copii îi puteau spune lui Cadmann „bunicule”. Colonelul îi iubea pe toţi ca un nebun, dar Cadzie, fiind primul său tiz, avea să se bucure de o atenţie deosebită. Justin simţi o împunsătură de gelozie, căreia îi răspunse imediat o mustrare de conştiinţă.

– O să fac o prezentare vizuală la întrunirea din seara asta, zise Joe. Vrem să organizăm o incursiune de urgenţă acolo, poate peste o săptămână.

Era bătăios şi fericit, dintr-un motiv care îi scăpa lui Justin.

– Crezi că e o problemă serioasă?

– Puştiule, nu e vorba de o defecţiune la o bandă de transport. Ia priveşte! Cassandra, arată-ne Dezastrul Minier Trei.

Deasupra unei platforme holografice se înfiripă o fantasmă. Semăna cu o fermă de furnici în lumină purpurie de neon.

Joe îşi plasă cursorul clipitor în locul unde mai multe tunele se uneau într-o intersecţie unghiulară.

– A părut să fie o flacără, o răbufnire de o clipă a căldurii - foarte puternică - aici, în echipamentul de procesare. Şi senzorii au ars, realmente. Straniu. Ansamblul e blocat cu desăvârşire. Iar roboţii de întreţinere nu pot ajunge acolo. E ca şi cum ceva ar fi de-format toată unitatea, scoţând-o din aliniament. Linda a extras profilul sonic al întregii operaţiuni. Uită-te la tiparele vibraţiilor care au generat incidentul...

O diagramă a tiparelor sonore luă locul fermei de furnici: obişnuitele dealuri şi văi zimţate produse de un mecanism în funcţiune, întrerupte periodic de o pulsaţie neaşteptată, violentă.

– O să convertim graficul în sunete. Ascultă... Poc poc poc.

Bang.

– Iisuse Hristoase, făcu Justin.

Buzele lui Joe se schimonosiră într-un zâmbet amar.

– Farsorii Veseli.

Pentru o clipă, toată lumea păstră tăcerea. Pe urmă Justin îşi drese glasul.

– E o acuzaţie destul de urâtă. N-au mai făcut niciodată ceva de genul ăsta.

– Există un început pentru toate.

– Eşti supărat fiindcă te-au udat.

– Nu, atunci a fost distractiv, zise, şi se uită la Edgar, care îi răspunse dând aprobator din cap. Asta e cu totul altceva.

– Cum să fi reuşit? întrebă Justin. La mine nu se poate ajunge decât cu *Robor.* Sau cu una dintre Minerve. Dumnezeu ştie că sunt bine păzite. Cum să fi intrat?

– Asta rămâne de lămurit, nu-i aşa? rosti, apoi tonul vocii lui, de obicei egal, deveni plat şi insolent. Era imposibil să cioplească fese de cincisprezece metri în gheţarul Isenstine, nu? Şi era imposibil să folosească seisme ca să trimită limerikuri în codul Morse la staţia geologică?

Justin îşi reţinu un chicotit şi ridică mâna, în semn de protest.

– Or fi toate astea adevărate, dar n-a fost niciodată ceva distructiv, şi ştii foarte bine. Care-ar fi scopul? Nu e stilul lor.

Joe îşi lăsă capul pe umăr şi rămase în aşteptare.

– Ăsta nu e amuzament! E *vandalism!* Bărbatul o bătu pe Linda pe umăr, un gest posesiv.

– Trecerea peste linie nu era decât o chestiune de timp. Scopul lor a fost întotdeauna să ne atragă atenţia, nu-i aşa? Există anumiţi rezidenţi din Surferi...

Justin dădu să protesteze, dar Joe îl opri cu o fluturare a mâinii.

– S-ar putea să ştii cine sunt, sau s-ar putea să nu ştii. Asta nu mă preocupă pe moment. Dar mă îngrijorează faptul că povestea asta a ajuns destul de departe.

– Lucrurile merg uneori prost, şi primul lucru pe care-l faceţi atunci e să daţi vina pe noi, nativii stelari. Nu suntem singuri pe planetă. De-o fi vreo fiinţă umană vinovată...

– Ce altceva sugerezi?

– Nu ştiu. Un soi de fenomen natural.

– Exploziile subterane nu sunt tocmai naturale. Edgar e de aceeaşi părere. Ai găsit un răspuns?

– Eu nu, răspunse acesta, clătinând din cap. E timpul să-l schimb pe Toshiro, adăugă, şi plecă în grabă, cu paşi mari.

– Bine. Edgar nu poate oferi o explicaţie, aşa cum nu poţi nici tu.

Justin îşi desfăcu neajutorat palmele.

– Recunosc, nu-mi vine nimic în minte, dar... Să presupunem că un om a fost cauza, de ce te gândeşti la unul dintre noi? La voi, cei din Prima Generaţie, probabilitatea de a nu fi în toate minţile e mult mai mare.

– Mi-a aduc aminte. „Am gheaţă în cap.” Cineva a scris asta în lanul de lucernă, acum doi ani. Instabilitatea hibernării scade IQ-ul funcţional. Nu produce dereglări emoţionale.

– Carolyn McAndrews, spuse Justin.

Şi cu mama e din ce în mai dificil să trăieşti..

– Foarte bine, o să-ţi dau dreptate de data asta, acceptă Joe. Dar nu cred c-a fost un prim, şi nu crezi nici tu.

Băiatul îşi simţi pumnii încleştându-se.

– Prostii. Aţi venit cu toţii pe planeta asta purtaţi de egourile voastre intelectuale criogenizate. Gândindu-vă că eraţi cele mai inteligente creaturi din universul cunoscut. Pe urmă, cei mai mulţi dintre voi au pierdut câteva puncte - unii chiar mai mult de-atât. Adaugă Războaiele Grendelice. După care factorul spaimă a atins valori destul de ridicate, ştii? Hei, surioară, Joe se mai trezeşte şi acum ţipând? Încă îl mai sperie pe Cadzie la două dimineaţa...?

– Încetează, îi ceru ea, cu o voce glacial de serioasă. Încetează imediat.

– Ai trecut peste linie, Justin, adăugă Joe.

– Şi tu, zise Linda, dar de data asta sună altfel. *Ea a ales,* se gândi Justin. *Şi nu pe cineva din A Doua Generaţie. La naiba cu povestea asta.*

– Ţine minte un singur lucru. *Există* o linie...

– Justin...

– Nu, surioară, lasă-mă să termin. Există o linie şi amândoi am face bine să nu uităm. Poţi să spui că asta e o farsă pusă la cale de cineva din Surferi, însă cei aflaţi de aceeaşi parte a liniei ca *tine* nu doresc să meargă nimeni pe continent. Noi vrem să mergem, cu toţii.

– La fel ca mine, îi reaminti Joe. Aici nu există nici un conflict. Acum o să-ţi dau o temă de gândire. Cum crezi c-am fost aleşi să plecăm în expediţia asta?

– Am citit totul despre selecţie. Cassandra deţine toate înregistrările.

– Deţine pe naiba. Are înregistrările oficiale, dar n-au nici un haz. Flăcăule, printre noi au fost unii care au *trudit* s-ajungă aici. Te-ai întrebat vreodată cine i-a ales pe colonişti?

– Păi, a fost o comisie alcătuită de directorii Societăţii Geografice. Şi ce-i cu asta?

– O comisie de psihiatri. Psihiatri şi lucrători sociali. Ruth Moskowitz s-a numărat printre ei. Şi au ales exact genul de oameni la care te-ai fi aşteptat.

– Nu văd unde vrei s-ajungi, zise Justin încruntat.

– Da, presupun că nu. Dă-mi voie să mă exprim altfel. Aproape toţi coloniştii făceau parte din acel gen de oameni în care voiau psihiatrii să se încadreze. Colonelul Weyland a fost o excepţie, un militar ales datorită profesiei sale. Pe urmă a mai fost şi Carlos. S-a calificat în ceea ce priveşte inteligenţa, dar psihiatrii nu l-ar fi ales niciodată, aşa că tatăl

lui a mituit comisia de selecţie. Voia să-l ştie cât mai departe cu putinţă de familie. Iar ceilalţi... făcu Joe, şi ridică din umeri. Unii erau aprobaţi de psihiatri, alţii, câţiva, sau poate mai mulţi de-atât, doreau în asemenea măsură să plece încât au făcut toate eforturile posibile, au aflat ce căutau psihiatrii şi s-au prefăcut.

– Şi tu ai fost unul dintre ei?

– Poate că e momentul...

Indiferent ce-ar fi avut Linda de gând să spună, deveni de neînţeles, acoperit de scâncetele neaşteptate ale copilului. Îi privi pe amândoi cu asprime. Luă bebeluşul în braţe, strângându-l la piept.

– Gata... gata, rosti, şi îi sărută fruntea încreţită. Terminaţi amândoi. Nu ştiu cine sunt Farsorii Veseli, dar nu pot să cred că există cineva, din Prima sau din A Doua Generaţie, care să facă aşa ceva cu premeditare. Nu e amuzant, e periculos.

– Atunci despre ce e vorba? întrebă Joe.

– Nu ştiu. Cred că planeta ne face din nou o surpriză. Iar blestematul ăla de ţipar a întors pe toată lumea pe dos.

Justin căută în adâncul propriului suflet o voce care să-i spună dacă ea avea sau nu dreptate. Avea.

– Bine, încuviinţă el în cele din urmă.

– Ei, nu-i pot lăsa pe doi dintre cei patru bărbaţi dragi mie să se certe între ei, zise ea zâmbitoare.

– Patru? se miră Joe, silindu-şi buzele să se încadreze într-o expresie neutră.

– Sigur, acum când e aici şi Cadzie...

– Şi fratele tău, presupun... şi Cadmann?

– Bineînţeles.

Cu tatăl copilului, indiferent cine o fi fost, numărul se ridica la cinci, medită Justin. Îşi putea da seama că Joe se gândea la acelaşi lucru. Urmă o pauză lungă, stânjenitoare.

– Linda, există vreo posibilitate să dăm de tata? Ea ridică din umeri.

– S-ar putea să reuşească Edgar. E mai deştept decât mine.

Justin îl sărută pe Cadzie la despărţire şi se întoarse în prima încăpere. Edgar luase locul lui Toshiro în faţa consolei principale şi îşi împărţea atenţia urmărind un soi de holopiesă de teatru prin ochelari. Toshiro avea o altă pereche. Indiferent ce făceau, erau implicaţi amândoi, şi nu era vizibil pentru cineva fără o cască asemănătoare, cu afişaj. Justin îl pocni peste ceafă.

– Edgar?

– Da?

– Favoarea pe care mi-o datorezi. Ştiu că tata nu are localizatorul deschis, dar nu-i poţi da de urmă?

Celălalt îşi săltă capacul lentilelor cu un bobârnac. Se ridică în picioare şi se întinse cu grijă, împreunându-şi degetele la ceafă. Trupul lui scurt şi îndesat era o lance verticală, capul i se rotea, descriind alene un cerc. Cu mult timp în urmă se alesese cu o lovitură în spate şi nu se vindecase niciodată pe deplin.

– Intră direct în Salutul către Soare, spuse Toshiro. Lasă capul să se încline liber când te apleci. Mâinile mult în spate, deplasează-ţi greutatea spre braţe când faci săritura înapoi... rămâi aşa... umerii spre spate, lasă-i *încet* în jos. Acum inspiră, pieptul înainte...

Edgar gâfâia uşor când îşi înălţă capul şi umerii, dar făcuse progrese de când îl văzuse ultima oară. Lecţiile aveau efect. I se tăiase răsuflarea, dar nu se *plângea.* Încheie grupajul de exerciţii, îi zâmbi lui Justin în timp ce îşi golea şi îşi reumplea plămânii, apoi i se adresă:

– Cadmann nu are asupra lui un localizator personal. Şi l-a dezactivat când era în Ţânţar.

– Tatei îi place intimitatea.

– Poţi să faci pariu. Nu ştiu care e amplasamentul exact al cabanei lui.

– Nimeni nu ştie, cu excepţia faptului că se află la sud de gheţarul Isenstine.
Edgar îi zâmbi cu răutate.
– Păi... ce-am eu de câştigat?
– Prima alegere, următoarea captură.
– Chiar şi morun?
– Nici o problemă.
– De acord. Preiei schimbul de veghe, Toshiro-san?
– Sigur că da. Te eliberez, Edgar-san.
– Mulţumesc. Justin, hai să vedem ce am aici, zise, şi îl conduse la o altă consolă, departe de Toshiro.
– *Geographic* are imagini ale depozitelor de combustibil folosite de Cadmann. Aici...
Degetele lui loviră fără zgomot într-o tastatură virtuală. Peretele din faţa lor se transformă într-un câmp lat, cu gheaţă şi stânci: întinderea pustie a gheţarului Isenstine, care alimenta atât Amazonul, cât şi Miskatonicul. Trei puncte minuscule împrăştiau o strălucire roşiatică.
– Acolo. La vreo mie trei sute de kilometri distanţă unul de altul.
– Celule de alimentare de schimb. Fiecare îi ajunge în jur de opt sute de kilometri. Aşa că are la el două rezerve, plus un stoc pentru urgenţe. Ăsta-i tata.
– Deşi nu merge în linie dreaptă...
– Şi ultima etapă a drumului se sfârşeşte la vreo cinci sute de kilometri de marginea gheţarului. Tata şi mama adună plante. Cei mai apropiaţi cactuşi se află, probabil, la circa o mie de kilometri distanţă de vârful sudic al gheţarului.
– Deci cabana e probabil pe undeva prin zona asta...
– Presupunând că ipoteza cu linia dreaptă e corectă...
– Da. Ei, căutăm dovezi suplimentare... Edgar i se adresă computerului cu voce scăzută.
– Cassie, vreau să arunci o privire asupra deplasărilor precedente în timpul cărora colonelul Weyland şi-a deconectat localizatoarele.
– Accesul la informaţiile despre colonelul Weyland e restricţionat, veni răspunsul.
– Te rog tare mult, insistă băiatul şi mai murmură ceva, dar Justin nu reuşi să audă.
– De acord, încuviinţă Cassandra. Edgar zâmbi larg.
– Caută sursele neobişnuite de radiaţii infraroşii din aceste perioade în înregistrările făcute de *Geographic* ceru, şi se uită la Justin, strâmbându-se în timp ce făcea speculaţii. Hei, a efectuat vreodată o aterizare forţată?
– Anul trecut. Un rotor aproape ieşit din funcţiune. A rămas la sol peste noapte.
Justin îşi scormoni memoria.
– Şi acum trei ani. A fost surprins de o furtună urâtă. A coborât pe durata nopţii.
– Rotorul trebuie să apară în înregistrările celor de la întreţinere.
Edgar murmură ceva către Cassandra. Hărţile termale ale gheţarului străfulgerară rând pe rând, fiind reţinute cele corespunzătoare datelor când se ştia că îşi făcuse Cadmann Weyland incursiunile, după care derularea continuă. Justin urmări fascinat căutările până când se conturară clar două imagini. Păreau să fi fost înregistrate de la o înălţime de trei kilometri şi pe fiecare dintre ele pulsau surse minuscule de căldură.
– Focuri de tabără, făcu Edgar, extrem de plin de sine. Datele par să se potrivească. Tatăl tău a coborât peste noapte. Prima coincide cu înregistrările de la întreţinere. Cea de-a doua... Aha, una dintre furtunile alea solare urâte. Trebuie să fi fost periculoasă acolo sus, pe Isenstine.
– Şi?
– Tatăl tău a virat brusc la stânga, aici. O manevră abilă. Pe urmă... Autonomia unui Ţânţar e de opt sute de kilometri. Tatăl tău are la el cel puţin o celulă alimentatoare suplimentară şi nu-i place să-şi plaseze rezervoarele de combustibil la distanţe mai mari de o mie trei sute de kilometri. Ceea ce ar trebui să-l situeze pe undeva pe aici...
– Vreau o hartă a vegetaţiei, ceru Justin. Cassandra afişă o parte a plantelor din zonă.

– Ultima dată a adus ierburi avaloniene suculente. Asta îngustează zona de cercetare?

Computerul căută şi afişă o întindere de treizeci de kilometri pătraţi care îndeplinea toate condiţiile.

– Nu e rău, spuse Justin. Caută surse de căldură, mai ceru el, şi apărură patru zone roşietice minuscule, pulsatile. Vulcanice, pe durata unui ciclu?

– Am o idee mai bună, răspunse Edgar. Cassandra, când s-a făcut ultima scanare de rutină?

Vocea ei familiară era prietenoasă şi calmă.

– Cu optsprezece ore în urmă, la nivelul acesta de detaliere.

– Afişează o scanare termică din timpul nopţii. Compar-o cu harta pe care am făcut-o noi adineauri... apoi compar-o din nou cu... să zicem, orice mai vechi de trei zile, din ultima lună. E suficient? întrebă, întorcându-se spre Justin. Când a făcut tatăl tău ultima călătorie?

– Acum vreo două luni.

– E bine. În concluzie, acolo n-ar trebui să avem decât nişte gheizere şi, poate, un alt vânător. E puţin probabil, într-o zonă atât de restrânsă, dar e posibil. Excludem toate astea şi o să găsim focul lui de tabără...

– Îi plac sobele cu lemne, spuse brusc Justin. Şi-a făcut o cabană, dar are coş de fum.

– Şi... bingo.

Se uitau la o aglomerare de copaci din apropierea marginii estice a gheţarului Isenstine.

– Camuflaj, medită Edgar. Ai putea trece cu Ţânţarul chiar pe deasupra, fără să vezi vreodată cabana. În momentul ăsta, soba e la fel de rece ca o stâncă.

– Tata stinge întotdeauna focul. Tratează lucrurile de genul ăsta cu foarte multă seriozitate.

– Vasăzică aşa. Timpul necesar pentru răcirea unei sobe. Presupun că a plecat acum vreo cinci ore...

Edgar se uită în sus, calculând.

– Cu realimentarea... Ţânţarii parcurg în jur de o sută optzeci de kilometri pe oră, în cel mai bun caz... ar trebui să fie cam... rosti, şi împunse harta cu degetul. Aici. Cu o aproximaţie de cincizeci de kilometri.

Zâmbi larg, ridicându-şi privirea spre Justin.

– Fac pariu, zise, şi ceru o mărire a zonei. *Geographic* nu se afla în poziţia necesară, dar trecu unul dintre sateliţii meteorologici în modul vizual. Cassandra clarifică imaginea, căutând ceva în mişcare pe un fundal alb...

Străbătură munţii, trecând peste crevasele înspăimântătoare ale gheţarului Isenstine. Justin aproape că simţea frigul.

Şi atunci apăru, ca o umbră pâlpâitoare. Un cerc roşu o înconjură, apoi Cassandra mări zona până ce se zări ceva asemănător cu o larvă de crevete alunecând pe suprafaţa unui lac. Apărea pentru o clipă, dispărea în următoarea. Dar îi dăduse acum de urmă, aşa că se focaliză asupra autogirului şi Cadmann rămase *în vizor.*

Era Ţânţarul II, cu silueta sa argintiu-albăstruie mărită de aparatura optică a satelitului. Imaginea nu era luată exact de deasupra. Era o fărâmă minusculă de metal şi plastic, o creaţie a omului, traversând în zbor o pustietate impersonală. Transporta mostre de plante şi trei dintre fiinţele umane pe care Justin Faulkner le iubea cel mai mult din întreaga lume.

– Va fi nevoit să facă încă o oprire pentru realimentare, spuse Edgar.

Îşi împreună degetele la ceafă şi se lăsă pe spătarul scaunului. Zâmbetul de pe faţa lui rotundă trăda o imensă mulţumire de sine.

– Dar n-ar trebui să-i ia mai mult de cincisprezece minute. Fiind atât de aproape de casă, va fi probabil dornic să grăbească lucrurile. Estimez că va sosi peste circa trei ore.

– Edgar... rosti Justin, adresându-i un zâmbet larg. Uneori...

– Ştiu. Uneori mă uimesc chiar şi pe mine însumi.
– Trei ore până când o să-şi facă apariţia... zise Justin, privindu-şi ceasul. Vreau să-i dau un raport complet înainte de a-i povesti altcineva ce se petrece. Mulţumesc mult, adăugă, şi îl strânse pe celălalt de umăr.
– Prima alegere. Morun.
– O să-l primeşti, răspunse, şi ieşi în fugă din sala telecomunicaţiilor, cu ideile şi gândurile la ţiparii de apă sărată înotându-i ameţitor în minte.

4.

MUNTELE FESEMORE

A compara
Lucrurile măreţe cu cele mărunte...
John Milton, *Paradisul pierdut*

Vântul dinspre est deveni neaşteptat de sălbatic, arzând faţa lui Cadmann Weyland printre blănurile care o înconjurau şi amorţindu-l până la os. Parcursese peste trei sute de kilometri de-a lungul gheţarului Isenstine, mărind viteza şi având astfel parte de o scădere a temperaturii. Îşi acoperi faţa şi înjură în timp ce târa bateria înlocuitoare pe cei câţiva metri care despărţeau depozitul de combustibil de Ţânţarul II.

Mary Ann rămăsese în carlingă, cu faţa încadrată de glugă vizibilă prin rafalele de zăpadă fină. Avea să aştepte acolo până în ultimul moment posibil înainte de a sări jos, să dea o mână de ajutor. Detestase întotdeauna frigul.

Sylvia, pe de altă parte, îl adora. Tocmai încuia depozitul, o baracă de material plastic spongios, cu mişcări energice, pline de bună dispoziţie.

– Asta a fost ultima! strigă, acoperind şuierul vântului. Înainte de următoarea călătorie va trebui să refacem stocul!

Pe urmă traversă gheaţa care scrâşnea sub tălpi ca să-l ajute la împins. Mary Ann sări jos când erau la vreo trei metri distanţă şi deschise compartimentul bateriei. Nu avea tragere de inimă, dar era îndemânatică şi scoase afară cartuşul vechi, de dimensiunile unui geamantan, în nu mai mult de cincisprezece secunde. Nu era nevoie de toţi trei ca să fixeze noua baterie la locul ei, dar era bine să ai câteva mâini în plus: desprinde celula de alimentare consumată, întoarce-o pe o parte, răsuceşte noua unitate în poziţia potrivită, conecteaz-o, împinge-o în interior, fixeaz-o.

Mary Ann închise compartimentul şi răsuflarea i se condensă în aer înainte de a le vorbi celorlalţi.

– Să plecăm de-aici!

Se îngrămădiră în cabina de pasageri a autogirului. Cadmann stătea în dreapta, pe locul pilotului, iar Mary Ann la mijloc. Sylvia, care îşi avea locul în extrema stângă, se urcă ultima şi trânti uşa în urma ei. Mary Ann răsuci butonul aerotermei până simţi o căldură plăcută.

Cadmann se uită la indicatorul eolian ca să aprecieze intensitatea rafalelor. Nu putea decola dacă se înteţeau. Vântul izbea micul aparat de zbor, legănându-l, dar nu mai era atât de puternic. Perdelele de zăpadă fină dansau de-a curmezişul gheţarului din faţa lor într-un balet al iernii de o frumuseţe sumbră.

Mary Ann îi întrerupse gândurile cu voce plângăcioasă:

– Putem pleca de aici? Te rog?

Îşi detesta nerăbdarea copilărească din glas, dar o regăsea acolo mult prea des. Închise ochii şi se aplecă în faţă, să simtă ceva mai mult aer cald. Cadmann prinse privirea Sylviei. Ea îi făcu cu ochiul şi o cuprinse pe cealaltă femeie cu braţul, ajutând-o să se-ncălzească. Deşi câştigase treisprezece kilograme de când născuse cel de-al doilea copil, Mary Ann suporta greu frigul, însă, în ciuda senzaţiei sale de disconfort, îi lăsa rareori pe Cadmann şi pe Sylvia să plece fără ea în asemenea excursii.

Existau momente când nu putea accepta gesturile mângâietoare ale Sylviei, când orice expresie a bunătăţii şi căldurii declanşa o răbufnire de resentimente. Dar acesta nu era

unul dintre ele. Se îngrămădiră una într-alta. Sylvia strânse în jurul lor o pătură termică. Îi clănţăneau dinţii, dar reuşi să zâmbească.

– Cad? făcu ea, dacă nu ridici obiectul ăsta în aer, am putea pleca pe jos.

Bărbatul dădu din cap fără nici o vorbă, încă străduindu-se să aprecieze rafalele. Intră în legătură cu Cassandra pe un canal securizat şi primi un scurt buletin meteorologic: nici urmă de vreuna dintre fulgerătoarele furtuni violente care traversau Isenstine, reprezentând un pericol extrem de mare. Doar un vânt puternic, foarte puţin probabil să se înteţească. Porni cu grijă motoarele, mulţumit de zumzetul lor uniform în timp ce noua celulă de alimentare se trezea la viaţă cu o scânteie. Rotoarele din bot, de deasupra şi din zona cozii se puseră în aceeaşi clipă într-o mişcare înceţoşată, antrenând tot mai multă zăpadă de pe sol. Porni antijivrantele şi ştergătoarele de parbriz.

– Bun. Puneţi-vă centurile de siguranţă, zise, deşi nu era necesar.

Se simţea întotdeauna jenat când i-o spunea unui adult. Era, pur şi simplu, un obicei pe care-l căpătase înainte de naşterea ultimilor trei copii. Copiii crescuseră, dar reflexul rămăsese.

Ţânţarul se aplecă înainte, în contra vântului, şi prinse să alerge de-a lungul gheţii. Pe urmă se ridică greu de bot, se roti într-un sfert de viraj când îi izbi vântul, apoi se înălţă în aer.

Mary Ann îşi scoase capul de sub pătură şi oftă uşurată.

– Fac pariu că atmosfera e mai calmă sus, la peste şase sute de metri, zise ea.

– Eu fac pariu că ai dreptate, răspunse Cadmann. Strângea cu mâini ferme manetele de pilotaj. La altitudinea de cinci sute cincizeci de metri se loviră de plafonul jos de nori, se legănară vreo cincisprezece secunde, apoi se înălţară către o zonă de nemişcare relativă.

Tau Ceri preschimba norii în bancuri de puf alb-auriu. Aerul era rece şi limpede. Geamul din partea lui nu se închidea etanş şi un jet strălucitor de aer arctic pătrundea înăuntru şuierând, înţepător şi înviorător.

Şi asta era bine, era unul dintre acele momente care fac ca tot restul vieţii să merite trăit. Simţea calmul coborând deopotrivă asupra Sylviei şi a lui Mary Ann. Acolo, plutind deasupra noilor, părea să nu existe nici o supărare. Tau Ceti IV era o lume a minunilor, liniştită şi roditoare, care avea să le hrănească şi să le adăpostească nepoţii cu aceeaşi graţie cu care îi slujise pe ei. Era un moment în care putea da uitării conflictele interne din colonie şi neînţelegerile ocazionale dintre femeile care îl însoţeau.

Acestea se împuţinaseră în ultimii ani. Crezuse... *sperase...* că făcuseră faţă ultimei adevărate furtuni din triada lor. Pentru relaţiile în trei existau prea puţine precedente în cultura occidentală.

În relaţiile de pe Avalon nu exista nimic standardizat. Adevărul gol-goluţ era că, într-o comunitate aproape exclusiv heterosexuală, erau mai multe femei decât bărbaţi cu care ar fi putut avea o legătură. Şi nu exista nici o boală venerică. Toată lumea avea de lucru. Indiferent de interesele şi temperamentul mamei, se găsea cineva care să aibă grijă de copii. Drept urmare, singura întrebare pe care şi-o puneau femeile era cine ar fi cel mai interesant tată. Asupra mamelor necăsătorite nu atârna nici un stigmat.

Dar unele instituţii mor greu, iar căsătoria, chiar şi într-o versiune atât de lipsită de constrângeri precum aceea din oraşul Avalon, era una dintre ele.

Cadmann şi Sylvia fuseseră prieteni, poate îndrăgostiţi, dar nu amanţi, când primul atac al grendelilor zdruncinase viaţa liniştită a coloniei şi îl trimisese pe el pe Faleză. Mary Ann îl însoţise şi îl ajutase să construiască Fortăreaţa. Era mai mult a ei decât a lui.

Cadmann şi Mary Ann fuseseră împreună vreme de mulţi ani înainte de a li se alătura Sylvia, rămasă văduvă în timpul Războaielor Grendelice. Mersese, în cea mai mare parte. Uneori nesperat de bine. Din când în când apăreau resentimente... mai ales din partea lui Mary Ann, care îşi amintea de vremurile când îl avusese pe el numai pentru

ea, când nu-l dorea nimeni altcineva. Nimeni în afară de Sylvia, care era deja căsătorită, atunci, când monogamia avea sens, înainte ca grendelii să ucidă atât de mulţi bărbaţi.

Se aflau probabil la două ore distanţă de Faleză şi Mary Ann era din ce în ce mai somnoroasă. I se întâmpla adesea în timpul zborurilor. Se lăsase pe umărul lui, tresăltând uşor în centura de siguranţă. Sylvia îl privea pe deasupra ei. Uneori se întreba ce anume vedea ea. Ştia ce vedea el în oglindă, dimineaţa, când îşi rădea barba ţepoasă: un străin înalt, un bătrân încărunţit, care semăna foarte bine cu bunicul lui... sau cu Manuel Mântuitorul, sau cu oricare dintre personajele masculine ale lui Cabell, atât de surprinse când descopereau că îmbătrâniseră, încă puternic şi drept, însă părul i se retrăsese pe furiş de pe tâmple. Atât capriciile vremii, cât şi scurgerea timpului îi săpaseră cute adânci în piele.

Doamne. Unde se duseseră anii? Când se trezise ultima oară fără ca spatele lui să protesteze cu indignare? Avea... socoti cu rapiditate. Şaizeci şi trei de ani tereştri? Nu putea face prea multe ca să evite faptul că propriul trup încerca să iasă din uz. Oh, stimularea cu hormoni de creştere, exerciţiile fizice, regimul alimentar sever şi tratamentele de regenerare ţineau maşinăria în funcţiune probabil mai bine decât o merita, dar durerile unei vieţi nechibzuite îl ajunseseră din urmă. Avea răni de glonţ, cicatricea unei tăieturi de baionetă... până şi o afurisită de muşcătură de crocodil.

Toate banale pe lângă rănile din Războaiele Grendelice. Oase zdrobite. Piciorul regenerat. Tatuajul palid şi inflamat lăsat de dinţii zimţaţi de grendel. Şi amintirile care nu aveau să se şteargă niciodată pe deplin.

Şi, la urma urmelor, poate era mai bine aşa. Grendelii dispăruseră, dar existau alte pericole.

– Frumoasă călătorie, spuse Sylvia.

Reuşea întotdeauna să-i simtă starea de spirit. Avea patruzeci şi şapte de ani şi era încă frumoasă, deşi expunerea zilnică la soare îi înăsprise pielea. Masca tinereţii începea să-i alunece, dar, în cazul ei, nu era o tragedie. Poţi să-ţi maschezi gândurile şi înclinaţiile oricât de mult vrei, timpul sfârşeşte prin a dezvălui lumii adevărata ta fire. Sylvia avea o inimă iubitoare într-un ambalaj fizic impetuos şi plin de viaţă, fiind ceva mai scundă decât Mary Ann, dar mai puternică. Îi născuse răposatului ei soţ, Terry, un fiu, pe Justin, şi îi adusese pe lume şi un copil lui, dar silueta ei era încă seducătoare.

Mary Ann era Prima Soţie - şi savura acest titlu. Avea nevoie de el. Viaţa îi oferea prea puţin, în afară de faptul că era femeia lui Cadmann Weyland. Sylvia rămăsese un om de ştiinţă competent. Ea avea gheaţă în cap. Uneori îşi amintea, uneori apăreau străfulgerări ale inteligenţei ei sclipitoare, dar alteori era norocoasă dacă izbutea să-şi aducă aminte care era diferenţa dintre stadiile de gametofit şi sporofit ale unei ferigi. Cândva fusese un agronom eminent, dar instabilitatea hibernării... pentru ea, amintirile despre ceea ce fusese cândva erau partea cea mai cumplită.

Încă mai era o persoană importantă, ca Primă Soţie a lui Cadmann Weyland şi ca mamă a unor copii puternici, independenţi şi încrezători în propriile forţe. *Fac copii sănătoşi,* îşi spunea, şi toată lumea ştia că era adevărat. De-a lungul anilor, ajunsese să se mulţumească numai cu atât. Trebuia să se mulţumească.

Acasă, îi trecu prin gând lui Cadmann, amintindu-şi încercarea Sylvei de a începe o conversaţie.

– Cred că vreau să dărâm peretele dinspre est al casei, s-o extind iarăşi.

– Dumnezeu ştie că ai permisiunea mea. Femeia se uită pe geam la cerul senin, apoi îşi coborî privirea către nori.

– Aici sus e atâta linişte.

– Am nevoie de călătoriile astea din când în când. Pur şi simplu ca să plec împreună cu doamnele mele.

Ea întinse mâna peste silueta adormită a lui Mary Ann şi strânse cu putere umărul lui Cadmann. Erau atât de multe lucruri nespuse. Atât de multe lucruri care nu puteau fi rostite niciodată.

Gândurile lui ameninţau să alunece într-o altă direcţie neplăcută, aşa că se concentră asupra zborului. În faţa lor, suprafaţa gheţii se înălţa formând o pantă imensă: *Cuta lui Clay,* o neregularitate seismică a gheţarului Isenstine întinsă pe doisprezece kilometri. Zâmbi, anticipând ceea ce avea să urmeze.

În timp ce Ţânţarul survola în viteză stratul gargantuesc de piatră şi gheaţă, Sylvia începu să chicotească. Izbucniră amândoi în hohote. Mary Ann se trezise şi zâmbea. Partea opusă a cutei fusese sculptată - cu un aparat termic necunoscut -, dând naştere Muntelui Rushmore al Avalonului. Patru seturi de fese cât se poate de umane, înalte de şaizeci de metri, se lăfăiau în văzul tuturor. Detaliile anatomice erau de o exactitate admirabilă. Fiind imens, muntele Fesemore trebuia privit de la cel puţin un kilometru distanţă pentru a putea fi apreciat la justa sa valoare.

Fusese remarcat pentru prima oară de *Geographic,* cu aproape un an înainte. Ilaritatea generală şi admiraţia plină de invidie fuseseră puse în balanţă cu spaima. *Cum* o făcuseră? Şi cine? Ei bine, desigur că Farsorii Veseli, dar *cine* erau aceştia? Justin şi Jessica ştiau, îşi spuse Cadmann; de fapt, unul dintre ei s-ar fi putut *număra* printre Farsori. Însă nici o metodă de a sculpta muntele nu putea fi lipsită de pericol. Fără îndoială că primejdia le sporise plăcerea.

– Dacă am şti... zise în cele din urmă, planând cam la nivelul anusului celui de al doilea set de poponeţe din stânga.

O proeminenţă plată, în formă de petală, deteriora suprafaţa chiar sub fesa dreaptă.

– ...că *asta* e o neregularitate a stâncii sau un semn din naştere, ar fi posibil să ne dăm seama ale cui sunt...

– Dar... chicoti Sylvia, şi e o *mare* necunoscută... Însă tot nu ne-ar ajuta să stabilim dacă posesorul presupusului semn din naştere a fost făptaşul.

– E atât de adevărat. E în stilul acestor hoţomani să expună fesele altcuiva, pur şi simplu ca să amuşinăm... O pistă greşită. Ca să mă exprim astfel.

– Chiar aşa.

Făcu un ocol şi o luă din nou spre nord. Îşi îndreptă arătătorul spre Mary Ann, cu degetul mare înclinat.

– Detest să las asta în urmă, zise ea.

La vreo optzeci de kilometri distanţă de faleză, Cadmann se cuplă la sistemul de comunicaţii.

– Te aşteaptă şaptesprezece mesaje, colonele, se auzi imediat vocea familiară a Cassandrei.

– E vreunul de urgenţă? întrebă oftând.

– În caz de urgenţă aş fi iniţiat contactul în ciuda cererii tale de izolare, îl mustră ea cu blândeţe. Ai mai multe solicitări prioritare, dar nici o urgenţă.

– Hmm... sortează-le şi derulează-le.

Se auzi un ţiuit şi aerul se umplu de pârâituri înainte de a începe Cassandra să difuzeze unul dintre mesajele înregistrate.

– *Tată! Eşti acolo?*

– Bineînţeles. Justin?

– *Mă bucur că eşti conectat.*

– Probleme?

– *Am avut o mică distracţie după plecarea ta.*

– Cum adică?

– *Asta rămâne de povestit. Ce-ar fi să vii direct la Acvatica, tată - şi îmi promiţi ceva?*

– Ce anume?

– C-o *să încerci să renunţi la prejudecăţi.*

– Sugerezi că aş avea o problemă la capitolul ăsta?

– *Prima ediţie a dicţionarului Oxford avalonian. Verb: a wey-landiza. Definiţie: a face să devină inflexibil.*

– Ha, ha. Vrei să-mi dai un indiciu?

– *Cred că nu. Ne vedem peste vreo douăzeci de minute. Plus promisiunea de înaltă clasă în privinţa lipsei de prejudecăţi, nu uiţi?*

– Nu uit.

Cadmann se deconectă din nou pentru o clipă. Mary Ann se trezi tresărind.

– Ce-a fost asta?

– Băiatul nostru cel mare. Are o surpriză pentru mine. La Acvatica...

Degetul său mare plană deasupra panoului de control. Dacă atingea din nou comutatorul, Cassandra avea să reia legătura, spunându-i probabil mai multe decât voia să ştie despre surpriză.

Nu-i voi spulbera misterul, se gândi.

Foarte bine, Justin, băiatul meu. Uimeşte-mă.

Când coborâră spre Acvatica, platforma de asolizare a Ţânţarilor era liberă. În jurul ei se adunase deja un mic grup, iar un alt cârd de amatori de curiozităţi înconjura unul dintre bazinele delfinilor. Delfini...? Quanda şi Hipshot se jucaseră în sfârşit de-a dihania cu două spinări, sau de-a indiferent ce altceva or fi preferat delfinii? Dar asta n-ar fi justificat un apel prioritar...

Plană o clipă, până când se îndepărtă mulţimea. Pe Avalon nu avuseseră decât un singur accident de Ţânţar, dar era de-ajuns. O rafală neaşteptată de vânt şi braţul lui Harry Siep fusese azvârlit în praf. Norocul lui. Ar fi putut să fie capul. Iar acestea erau mult mai dificil de reataşat.

Coborâră răsucindu-se, realizând o aterizare perfectă. Mary Ann îşi aruncă pătura şi se întinse ca o uriaşă pisică blondă, dolofană. Cadmann nu apucase încă să deschidă uşa când Jessica, înfloritoare şi radioasă, o trânti într-o parte ca să-l poată săruta zgomotos.

Oftă la vederea ei. Moştenise întreaga frumuseţe a mamei sale, dar nu avea gheaţă în cap.

– Tăticule, îi şopti ea la ureche, cu intimitatea unei amante, avem într-adevăr ceva.

Coborî din Ţânţar şi fu imediat potopit de comentariile celorlalţi din mulţime. Îşi flutură mâna într-un salut stângaci. Aşa cum i se întâmpla întotdeauna, avea sentimentul că grupul *aştepta* ceva. O declaraţie, o reacţie din partea lui. Se agăţau de cuvintele sale de parcă opinia lui ar fi însemnat mai mult decât toate părerile lor luate laolaltă. Mai mult decât orice, asta dădea naştere nevoii intermitente de a evada, de a pleca în sud, să vâneze, să pescuiască sau să adune plante. În timpul unor asemenea excursii îşi închidea afurisitul de localizator. Numai mesajele de urgenţă erau autorizate să ajungă până la el. Zack „verificase” asta exact o singură dată. Ceilalţi nici măcar nu încercaseră.

Cadmann o ajută pe Mary Ann să coboare şi ea se întoarse imediat spre Jessica, îmbrăţişând-o. Uneori bănuia către între mamă şi fiică exista un soi de comunicare din care el era exclus cu desăvârşire, un pact feminin intim, tăinuit.

Pe moment, Jessica făcea totul numai pentru spectacol, zâmbind încântată, palpitând fiindcă deţinea informaţii secrete, îmbrăţişând-o pe Sylvia ca să le dea ambelor mame aceeaşi atenţie, apoi împletindu-şi braţul cu al lui Cadmann. Fără nici un alt cuvânt, îi conduse pe toţi trei în clădirea Acvaticii.

Justin le deschise uşa.

Cadmann intră şi îşi ţinu respiraţia.

– Iisuse Hristoase... începu el.

Era înlemnit, simţea fiori reci coborându-i până în călcâie. Într-un anume fel, creatura îi aducea aminte de o murenă... dar era mult mai mare.

– Aţi dragat chestia asta din Apele Adânci?

– Nu, tată, am fost cât pe ce s-o înhăţăm în camera ta de zi.

Justin le povesti în grabă aventura lor. Cadmann se holbă la Sylvia, apoi la Mary Ann. Pe urmă se scuză cu bruscheţe şi merse afară, unde străpunse inelul de privitori din jurul bazinului pentru delfini. Trebuia să vadă creatura în carne şi oase.

Bazinul era acoperit cu un plastic gălbui şi mai multe pete umede, uleioase, sugerau că ţiparul încercase să evadeze. Aluneca prin apă şfichiuind-o puternic, dintr-o parte într-alta, rotindu-se şi iarăşi rotindu-se, la nesfârşit, consumând o energie imensă. Jessica şi Justin apărură în spatele lui.

– Mănâncă?

– Sigur că da. Orice înoată. Delfinii îi dau din porţia lor.

– Marele Chaka s-a uitat la chestia asta?

– Vine deseară de pe coastă, spuse Jessica. Micul Chaka rulează o simulare.

– Şi?

Micul Chaka vorbi chiar în spatele lui. Vocea lui era întotdeauna profundă şi rezonantă, şi oarecum surprinzătoare, fiindcă venea puţin de deasupra lui. Pe planetă nu erau decât doi oameni mai înalţi decât Cadmann.

– A trăit în apele adânci şi a venit aici să-şi depună icrele.

– Mănâncă peşti. Se hrăneşte şi cu animale de uscat?

– Dacă le poate înghiţi întregi. Nu e făcut să sfârtece carne. Dar cred că îl privim la sfârşitul ciclului vieţii sale. E o creatură bătrână. Ceea ce trece drept ficatul său lucrează probabil în proporţie de cincizeci la sută. Cred că peste un an o să fie mort. Dar trebuie să cer părerea tatei, bineînţeles.

– E posibil să fi avut picioare într-un stadiu precedent al vieţii?

– E o idee interesantă, dar Cassandra susţine că nu. Icrele sunt aproape ajunse la maturitate...

– Icre?

– Da, avem mostre. Produce mii de ţipari minusculi care arată exact ca mama lor. Nimic nu indică existenţa picioarelor. Cred că Mama Ţipar e în primul rând o fiinţă acvatică şi că poate supravieţui pe uscat exact atât cât e necesar ca să urce în susul râului. Preferă efectiv apa sărată. Nici urmă de săculeţe pentru *viteză* sau altceva asemănător. E un animal standard, în mare măsură. Nu oferă prea multe surprize.

Cadmann auzea vocea lui Chaka de parcă ar fi venit dintr-un butoi pentru apa de ploaie. Îl cuprinse un val neaşteptat de oboseală, fierbinte şi cleios, transformându-i membrele în plumb. În viziunea lui dintr-odată neclară, creatura din apă începu să se transforme. Îi crescură picioare, coada i se îngroşă. Ieşi din bazin ridicându-se pe picioarele din spate, cu dinţii săi enormi, sălbatic de puternici, picurând de sânge, smulse o bucată de câţiva centimetri din piciorul lui şi...

Scutură din cap şi totul reveni la normal. Un ţipar pe deplin inofensiv şfichiuia apa. Inofensiv. Captiv.

Fâş, fâş.

– Şi de ce-a venit?

– Ca să se reproducă, răspunse cineva.

– Colonelul Weyland a vrut să-ntrebe de ce a venit *acum,* sublinie Chaka. Şi nu ştim de ce.

Cadmann se răsuci şi privi lung spre nord, către continent.

– Tată, va trebui să mergem, spuse Jessica.

El dădu din cap. Ţiparul avea să relanseze dezbaterea. Era timpul să plece pe continent, într-o expediţie în toată puterea cuvântului, trebuia s-o fi făcut cu mulţi ani în urmă. Ştiuse întotdeauna c-aveau să fie nevoiţi să meargă acolo.

Într-o bună zi. N-avea nici un chef. După Războaiele Grendelice, crezuse că şi-o dorea şi făcuse două incursiuni pe continent, a doua mai scurtă decât prima. Împuşcase un grendel cu noua armă specială şi fusese imortalizat într-o înregistrare holografică, zâmbind alături de trofeul său.

Dar în el se produsese o transformare, fluxul unei schimbări îi pătrunsese până în măduva oaselor.

Dacă ţinea să dovedească ceva despre sine însuşi, atunci putea s-o facă acolo, pe insulă. Iar dacă trebuia să afle ceva despre grendeli, atunci avea să le permită altora să facă descoperiri în locul lui.

Trăia cu un vis cumplit, sângeros, în care toate eforturile lor nu însemnaseră nimic. În mintea lui adormită, demonii rapaci se rostogoliseră asupra coloniei ca o maree roşie, ucigând totul, toţi oamenii. Cele câteva zeci de supravieţuitori eşuaţi pe *Geographic* auzeau ţipetele şi vedeau sângele, dar nu aveau cum să coboare pe planetă. Nu mai puteau coborî niciodată. Şi stăteau acolo sus până când, încet-încet, rămâneau fără hrană... fără apă... şi fără aer.

Când se trezea, îşi alunga visele cu o ridicare din umeri. Nu ştia cât de mult i se îngustase judecata sănătoasă. Iar când se gândea să se întoarcă pe continent, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă un alt grendel l-ar mai fi atins vreodată. Se întreba dacă ar fi putut suporta. Dacă raţiunea i-ar fi rămas pe poziţie. Nu îşi dorea să afle răspunsul.

– ...Zack, vorbi Justin, scoţându-l din reverie.

– Zack?

– Vrea să-l ucidă. Şi să distrugă icrele. Cadmann simţi dorinţa de a fi de acord ca pe o strălucire instantanee, viscerală, înlocuită rapid de vocea raţiunii.

– Atâta vreme cât nu e periculos, decizia asta nu-i aparţine lui, zise, şi arătă spre acoperitoarea bazinului. A fost ideea ta?

– Zack a ordonat să fie acoperit, răspunse Jessica, oarecum jenată.

– Bine. Ea ezită.

– Nu l-am acoperit decât după ce a încercat să scape. A fost nevoie de toţi trei, cu prăjini, ca să-l ţinem înăuntru. Pe urmă am pus acoperitoarea.

– Nu când v-a spus Zack?

– Nu, tată.

– Era autorizat să dea ordinul ăsta. V-aţi opus?

– Nu, tati, doar că părea...

– Jessica, ne-am mai lovit de asta, rosti clătinând din cap. Zack e preşedinte şi guvernator şi nu refuzăm să-i dăm ascultare fără un motiv justificat.

– Tu ai făcut-o. Te-ai răzvrătit...

– Exact. M-am răzvrătit. Există lucruri destul de importante care să justifice aşa ceva. Dar nu te opui fără motiv! Cercetătorii tăi au considerat probabil că acoperământul e un inconvenient...

Ea lăsă ochii în jos.

– Aşa că ai ignorat un ordin corect fiindcă nu era convenabil. Ai altceva de spus?

– Nu, tată. Dar el a vrut şi să-l ucidă! Iar noi l-am găsit pe Faleză, nu aici jos!

– Iar pe Faleză tu şi fratele tău aveţi toate drepturile de a proceda aşa cum credeţi că e corect, zise Cadmann, plictisit. Dar nu aici.

– O să supunem la vot. Ne putem baza pe tine?

– Ca să aprob păstrarea ţiparului în viaţă? Da. Căzu o clipă pe gânduri.

– Ăsta nu e singurul lucru care va fi supus la vot. Următoarea întrebare va fi despre continent, ştiţi. Avem nevoie de o expediţie majoră. Nu doar de excursii-fulger pentru iniţierea grendelilor cercetaşi, ci de o expediţie de studiu...

– Da, încuviinţă Justin. Joe Stikes e de aceeaşi părere. Roboţii de minerit nu funcţionează cum ar trebui.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Cadmann să se încrunte.

– Ce?

– Nu ştiu. Joe crede că e mâna nativilor stelari. Dar nu e, e o altă surpriză avaloniană.

Bărbatul dădu din cap.

– Iar sistemul ecologic de pe Camelot se reface. Anul ăsta vântul bate dinspre nord. Dumnezeu ştie ce poate aduce încoace. Trebuie să aflăm ce altceva s-ar mai putea ivi.

– Porumbei călători avalonieni, sugeră Justin. Iar aici nu e nici un grendel care să-i mănânce. E posibil să intrăm în ceva până la gât.

– N-a mai fost nici unul de douăzeci de ani, interveni Jessica, părând îndurerată.

– Nici ţipari n-au mai fost de douăzeci de ani, zise Justin.

– Bună observaţie, făcu Weyland, îngrijorat. Sistemul ecologic *se reface.* Nu se întorc numai ţiparii. De ce tocmai acum? întrebă, şi dădu din cap a resemnare. Presupun că vom fi nevoiţi să întreprindem... un soi de expediţie.

– O putem planifica odată cu următoarea ieşire a grendelilor cercetaşi, propuse Justin. Cu măsuri de siguranţă... adăugă zâmbind. E posibil de rezolvat, tată. Vrem doar să ştim că, dacă se ajunge la o dispută, o să fii de partea noastră.

Cadmann ezită.

– Sau cel puţin nu împotriva noastră, se grăbi Jessica să adauge.

Îi privi gânditor pe amândoi. Spaima sălăşluia în *el,* fir-ar să fie, nu în ei. Ar fi fost o moştenire cumplită pentru copiii lui. Şi... era lumea lor, din ce în ce mai mult a lor. Nu ceruseră ei să se nască acolo.

Se întrebase adeseori ce credeau despre asta copiii - nativii stelari. Le displăcea faptul că se născuseră pe Avalon, negau moştenirea Pământului? Pământul, sistemul solar, aglomerat, înţesat de oameni, iar odată cu suprapopularea apăreau legi, legi, legi... Venise aici ca să scape de ele. Iar acum aveau legi fiindcă nu se puteau încredere în propriile minţi vătămate.

Şi asta e lumea lor, nu a noastră.

– Fără prejudecăţi, spuse. Mi-am luat deja o obligaţie, nu-i aşa, Justin?

5.

PROMETEUL MODERN

Trăiască Regele, adică al Credinţei Vajnic Slujitor,
Trăiască Pretendentul - a-l dori în viaţă nu-i vătămător;
Dar cine-i Pretendent la tron şi cine ne e Rege,
Vrem să trăim cu toţii - şi asta-i altceva, se înţelege.
John Byrom, *Unui ofiţer din armată*

La intrarea lui Cadmann în sala mare a oraşului, dezbaterea se afla deja în plină desfăşurare. Încăperea era cu desăvârşire inundată de unduirea aromelor de la masa comună: oaie şi curcan, miros de brutărie, muştar şi porumb aburind, proaspăt cules de pe câmp. Era acea aglomeraţie haotică, plină de râsete şi murmure, specifică unei familii. Trei sute de oameni, aproape toţi nativii tereştri, marea majoritate a nativilor stelari, toţi grendelii cercetaşi, copii. Existau mese şi scaune pentru peste şapte sute de persoane, aceasta fiind populaţia estimată înainte de a fi fost aproape nimiciţi de grendeli.

Mesele erau aranjate în şiruri pe treptele amfiteatrului de sub acoperişul din tablă ondulată, fiind grupate în jurul unei scene centrale. Iar pe scena aceea stătea un bărbat tânăr, înalt, masiv şi blond, cerând să i se acorde atenţie prin cuvintele şi postura sa, întreaga sa fiinţă. Avea vocea unui maestru orator. Fiecare cuvânt desprins de pe buzele sale subţiri şi senzuale tăia cu precizia unei lame. Era de înălţimea lui Cadmann şi trupul lui musculos era o frumuseţe. Pe umeri îi cădea o claie de păr de culoarea inului. Avea ochii de un albastru-verzui uluitor, de o intensitate electrizantă. Razele lui Tau Ceti îi decoloraseră sprâncenele, făcându-le atât de blonde încât păreau albe.

Obrajii i se adânceau cât să-i dea un aer de sănătate şi în spatele fiecărei mişcări cu care sublinia aspectele majore se ascundea un calcul perfect. Aproape fiecare frază era punctată de uralele contingentului din Surferi, sosit în interiorul insulei pentru a lua parte la discuţiile săptămânale.

Aaron Tragon. Un adevărat nativ stelar.

Cadmann îl ascultă cu gândul în altă parte în timp ce-şi găsea drumul către masa rezervată pentru el de Carlos, de Angelica şi de doctorul înalt, cu pielea întunecată, care era cel mai recent asociat al lui Carlos.

– ...doamnele din sală vor fi de acord că tendinţa firească a bărbaţilor e să-şi asume o structură a puterii care se extinde de la femei către bărbaţi şi către Atotputernicul Dumnezeu. Aceasta a fost, în orice caz, viziunea frecventă în secolul al nouăsprezecelea...

Cadmann se strecură alături de Carlos şi îl bătu pe umăr.

– *Hola,* Carlos.

– *Hola.*

– Bună, tată.

– Hei. Ce te-a făcut să cobori de la mine? întrebă el, adresându-i celui mai tânăr dintre fiii săi un zâmbet cald.

Mickey ridică din umeri şi se uită la Mary Ann, dar nu spuse nimic, fapt ce îl caracteriza. Vorbea rar, iar când o făcea nu-l asculta prea multă lume. Era suficient de inteligent, dar cumva nu învăţase să comunice.

Cadmann se ridică s-o îmbrăţişeze pe Mary Ann şi o sărută scurt pe Sylvia.

– Cum merg dezbaterile?

– Stevens a dat de belea.
– Aaron a ajuns la *refutado?*
– A trecut. E la *digressio,* şi presupun că *perorado* ne va da clasă tuturor.
– Îmi place subiectul...
Chiar şi fără un sistem electric de amplificare, vocea lui Aaron se înălţa, învăluindu-i pe toţi:
– ...într-adevăr, Prometeul modern al lui Shelley nu fură flăcările din Olimpul îndepărtat, ci pe ale femeii. Şi e atât de firesc ca bărbaţii, citind *Frankenstein,* să fie amăgiţi de autoare, inducându-li-se credinţa că este vorba de o tentativă de furt a privilegiilor divine.
Aaron se aplecă spre pupitrul său de orator, lovind cu palma în lemn.
– Dar în ea curgea sângele mamei ei! Mary Wollstonecraft, prima feministă, autoarea *Drepturilor femeii,* îi zâmbea fiicei sale. Şi, când a scris despre orgoliul monstruos al omului, despre egoul lui, despre încercarea lui de a coase laolaltă hălci de carne moartă şi putrezită într-o imitaţie a vieţii, Mary Wollstonecraft Shelley a ilustrat în realitate teama bărbatului de puterea creatoare a femeii. Vulnerabilitatea lui faţă de această teamă a dat naştere unei tentative de a face totul fără ea.
Se întrerupse, pregătind un moment spectaculos.
– Oare nu teama de femeie a bărbatului a făcut din ea un cetăţean de mâna a doua? N-a fost lipsită de educaţie, de apărarea oferită de lege, de dreptul la vot, de cunoaşterea procedeelor de autoapărare, astfel încât să rămână o sclavă?
Cadmann chicoti în sinea lui, apoi cercetă încăperea cu privirea, căutând-o pe Ruth, fiica lui Zack. Avu nevoie de o clipă, dar reuşi s-o zărească. Stătea lângă Rachel, aplecată, sprijinindu-se pe antebraţele grăsuţe, cu părul castaniu dat la o parte de pe faţă şi ascultând de parcă ar fi devorat fiecare cuvânt. Era fascinată, atât de atentă şi de plină de veneraţie încât îţi făcea rău s-o priveşti. Dacă fata n-ar fi avut şaptesprezece ani, ar fi spus că era vorba despre cel mai grav caz de iubire adolescentină pe care-l văzuse vreodată. Aşa cum stăteau lucrurile, dragostea ei oarbă nu era decât unul dintre cele mai notorii secrete cunoscute de întreaga colonie. Prin comparaţie...
Se uită pe furiş la Mary Ann. Se lăsase pe spătarul scaunului, într-o încercare de a mări distanţa dintre ea şi Aaron Tragon. Gura i se strânsese într-o linie subţire, dezaprobatoare. Dădea din cap pentru ea însăşi, ca şi cum şi-ar fi îngăduit un soi de monolog interior.
Avea aşadar o problemă cu el. Trebuia să aibă *cineva* una. Cu excepţia ei, toată lumea părea să fie încântată de băiat, într-un consens monoton... pe de altă parte, nici Joe Sikes nu se topea de dragul lui. Însă lista era scurtă.
Aaron Tragon era excepţional. Bun la aproape tot ce făcea. După părerea lui Cadmann, aceasta era o supracompensare, un efect colateral pozitiv al complexului său de Copil din Eprubetă.
Era vorba de şaptesprezece embrioni care se dezvoltaseră în exclusivitate în vitro, activaţi după Războaiele Grendelice şi scoşi la lumină nouă luni mai târziu. Între timp se lămuriseră că rata fertilităţii femeilor supravieţuitoare era, slavă Domnului, cât se putea de potrivită pentru repopularea coloniei, şi proiectul In Vitro fusese suspendat. Sute de embrioni rămăseseră la bordul navei *Geographic.* Aaron Trigon se numărase printre primii. Derik, uriaşul roşcat, Trish, superba negresă musculoasă, şi Micul Chaka, probabil cel mai puternic om de pe planetă, făceau de asemenea parte dintre primii zece. Erau însoţitorii nelipsiţi ai lui Aaron, şi numai Micul Chaka părea să-i fie ceva mai mult decât un discipol.
Cei trei păreau să împărtăşească o glumă despre restul lumii, pe care refuzau s-o dezvăluie.
Erau copiii coloniei, neavând nici o legătură de rudenie cu nici unul dintre membrii expediţiei, crescuţi de toată lumea. Cu excepţia notabilă a Micului Chaka, foarte puţini se

ataşaseră de cineva în mod deosebit. O idee care lui Mary Ann i se păruse întotdeauna îngrozitoare. Credea că ar fi trebuit să fie adoptaţi de familii, dar Cadmann era singurul căruia îi împărtăşise această părere.

Se pare c-a ieşit foarte bine. Par nişte copii la locul lor. Muncesc din greu. Apropo, Aaron a locuit la Joe Sikes nişte ani, când avea, cât?, zece sau doisprezece ani, până la accidentul lui Edgar...

– ...fiind bărbat, am prea puţin de câştigat făcând asemenea afirmaţii. Fiind un bărbat din secolul al douăzeci şi doilea, în care să sperăm că femeile vor fi eliberate din robia lor biologică, aş putea să am o cu totul altă intenţie. Pentru că această tendinţă de eliberare a femeii din „sclavia" biologică nu este oare în acelaşi timp o încercare de a-i minimaliza importanţa? De a-i fura focul? Nu înseamnă că suntem din stirpea lui Prometeu? Ce se va întâmpla cu noi când această diferenţă se va reduce la un simplu capriciu sau la o problemă de desemnare legală? Nu pot spune. Propun, pur şi simplu, o interpretare a suprapunerii literare. În ceea ce priveşte restul, sunt convins că minţi mai înţelepte decât a mea vor demonstra toate adevărurile suplimentare care pot fi descoperite în această privinţă.

Aaron Tragon făcu o plecăciune amplă către Stevens, care îl provocase. Acesta era subţirel, studios şi conducea operaţiunile miniere din estul coloniei, unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului Mickey, fiul lui Cadmann. Poziţiile lor în cadrul dezbaterii fuseseră alese prin tragere la sorţi. Judecând după entuziasmul aplauzelor dezlănţuite, Weyland ghici că Stevens fusese măcelărit.

Persoanele însărcinate să servească masa se apropiară, le luară comenzile şi aduseră mâncarea. Cadmann se relaxă mâncând şi savurând dezbaterea încinsă care se desfăşura în jurul său.

– Ce părere ai? îl întrebă Carlos, clătinând din cap.

– Frankenstein ca tratat criptofeminist? Nu cu intenţie. Nimeni nu poate scrie un tratat atât de bun... atât de apropiat de nemurire. Cum s-a descurcat Stevens?

– La *exordium a* fost patetic. *Narratio* abia dacă s-a potrivit, iar pentru *refutatio* a fost huiduit. În rest a mers perfect.

Cadmann observă că în jurul lor vocile femeilor se ridicau mai mult decât ale bărbaţilor. Când coborî de pe scenă, Tragon se aşeză lângă Jessica. Se îmbrăţişară şi se sărutară cu patimă.

Sunt o pereche frumoasă, medită el. Aaron Tragon era vânjos, chipeş, extraordinar de inteligent şi charismatic. *Succesorul meu. Şi al lui Zack? Va pune capăt acestei separări prosteşti dintre administraţie şi securitate?*

În orice trib există un individ alfa. La un moment dat, crezuse că moştenitorul funcţiei sale avea să fie Mickey. Se întreba adesea dacă nu-şi solicitase fiul prea tare. Dar, indiferent ce se petrecuse, el nu era interesat de conducere.

Aaron şi Linda fuseseră o vreme împreună. O combinaţie reuşită, însă pe urmă se întâmplase ceva şi ea se ataşase de Joe Sikes. Un aranjament neverosimil, pe care Cadmann nu-l înţelegea pe deplin. Bărbatul fusese iubitul lui Mary Ann înainte de atacurile grendelilor, înainte ca ea să vină pe Faleză pentru a-l smulge pe Cadmann din beţia disperării. După care se încheiase totul - şi apoi, dintr-odată, Joe şi fiica lui Mary Ann deveniseră o pereche, dar nu o pereche oarecare, ci una unită printr-o legătură monogamă.

Ruth Moskowitz se îndreptă spre Aaron, apoi făcu cale-ntoarsă. Avea zâmbetul slab, uşor şocat, la care se aşteptase Cadmann. Frumoasă hârjoană. *Ei, dacă lui îi place Jessica, e OK.* Degetele mâinii ei drepte îi răsuceau dureros buclele dese. Probabil smulgând câteva şuviţe. Rachel îşi cuprinse fata cu braţul, strângând-o la piept. *Încă o situaţie pe care n-o înţeleg, dar cred că nici nu e necesar.*

Desertul venea de la Surferi. Cuburi de gheaţă delicios condimentate, cu gust şi aromă ce reînviau amintiri din copilărie, de mult îngropate în uitare.

Audienţa decise, cât se poate de zgomotos, că Aaron Tragon câştigase dezbaterea săptămânii. După o rundă tunătoare de aplauze, pe scenă urcă Linda Weyland. Cadzie era înfăşurat într-o eşarfă care traversa pieptul mamei sale şi se hrănea mulţumit în timp ce ea vorbea.

– Din nefericire, începu ea, cu asta se încheie distracţiile serii. Ceea ce trebuie să vă spun acum e mai sobru - şi nu la fel de educativ. Cassandra, *bang.*

Un muşuroi de furnici scânteietor umplu sala; deveni din ce în ce mai strălucitor pe măsură ce păleau lămpile.

Tunele roşietice luminate de neon, cu zecile. Sute de puncte verzi, strălucitoare, le măcinau capetele, extinzându-le, apoi se scurgeau înapoi, către trunchiul fiarei. Cadmann îşi aduse aminte de ferma de furnici construită de fratele lui, pe când erau amândoi copii. Tunelele acelea semănau mai degrabă cu nişte fractali. În ciuda neuniformităţilor din topografia lanţului muntos de pe continent, instalaţiile automate urmăreau un plan; simetria era vizibilă şi modelele ample se repetau la o scară micşorată.

Lumina pâlpâi în capătul unui tunel. O undă de şoc evidentă, în spaţiu închis, se prelinse în susul trunchiului principal. Mecanismele rafinate pâlpâiră, roşii, apoi pulsară roşu-negru, roşu-negru.

Reacţia şoptită a mulţimii veni imediat, oripilată.

Linda îşi înălţă vocea, acoperind zgomotul acelui vânt rău.

– A explodat ceva. Nu un exploziv puternic, ceva apropiat mai degrabă de praful de puşcă. Cum a ajuns acolo jos... În fine. *Ştim* doar că rafinăria şi-a încetat activitatea şi că stricăciunile nu se pot repara de aici.

Toshiro ridică mâna.

– N-ar putea fi vorba despre o defecţiune firească a echipamentului?

– Sfredelele colectoare sunt nişte perforatoare spiralate şi găleţi pentru minereu. Funcţionează acţionate de celule solare şi de celule alimentatoare, iar acestea din urmă nu sunt decât nişte baterii de înaltă tehnicitate, n-au cum să explodeze, nici măcar nu sunt prezente în zona cu probleme.

– Bineînţeles că v-aţi gândit la asta înainte. Îmi cer scuze.

– Nici o problemă. Dar, oameni buni, *a fost* într-adevăr o explozie şi *a pornit* chiar din vârful unui sfredel. Cassandra, arată-ne undele de interferenţă.

Ceea ce nu era de mare ajutor, se gândi Cadmann. Şi iat-o pe Mary Ann, încântată, mândră de fiica ei şi ştiind al naibii de bine că *nici el* nu era în stare să interpreteze tiparul formelor care curgeau pe perete. Probabil că Mickey era capabil, dar nu scotea nici o vorbă. Se aplecă spre Carlos.

– Ştiai ceva despre asta? Oricât de puţin?

– Pentru mine e o noutate, *amigo.* Şi nu-mi place cum sună, îi răspunse, şi se ridică, fluturând agresiv mâna în aer.

– Cer să mi se dea cuvântul.

– Bineînţeles, zise Linda. Bărbatul îşi drese glasul.

– Există un termen care n-a fost amintit, dar simt că e posibil să fi apărut în gândul multora. Termenul e *sabotaj* şi trebuie să fim convinşi, dintr-o mie de motive, că nimeni dintre cei de faţă nu ar fi putut face aşa ceva. Asta nu e o farsă. Stilul de acţiune e nepotrivit. Nu-i foloseşte nimănui şi nu e amuzant. Presupun că, înainte de a ne forma orice gen de opinie, se fac pregătiri pentru o cercetare la faţa locului?

Linda îşi mângâie bebeluşul, se uită o clipă la soţul ei, apoi dădu din cap.

– De ce ar fi un sabotaj? Cum ar putea cineva să pună un explozibil *acolo?* Nici măcar un ţânţar n-ar fi în stare să pătrundă în tunelele alea. Bineînţeles că vom verifica mecanismele. O să cercetăm şi o să descoperim c-a fost ceva straniu. O surpriză a Avalonului!

Fundul unui tunel. Nici un Farsor Vesel nu s-ar fi putut târî prin galeria aceea, medită Cadmann. Era prea îngustă, iar uzina centrală de procesare era un tampon metalic de câteva sute de tone. Mina se baza în întregime pe nanotehnologie; se dezvolta în locul acela de şaptesprezece ani. Tunelele duceau către ea, nu treceau de ea. Se aplecă spre fiul său.

– Mickey? Tu te pricepi la minerit. Vreo sugestie? Băiatul se încruntă şi clătină din cap.

– Ciudăţenie avaloniană, murmură, dar nu destul de tare pentru a mai fi auzit şi de altcineva.

O teorie la fel de bună ca oricare alta, îşi spuse. Nu puteai nici măcar să... hm. Să faci un sfredel colector să *depună* o încărcătură de dinamită sau de praf de puşcă? Şi de unde s-o achiziţionezi? Dintr-un depozit de celule de alimentare? Explozia se produsese în momentul în care un sfredel colector era în acţiune.

Ar fi fost o farsă al naibii de dificilă. Oare pentru Farsorii Veseli era de-ajuns că părea imposibilă? Se părea că nu exista nici un alt motiv. Mina era sursa de minereuri a coloniei. De ce s-o fi scos din funcţiune?

Joe Sikes urcă pe podium şchiopătând.

– Linda are dreptate, e o ciudăţenie avaloniană. Încă un lucru pe care nu-l ştim despre planetă. Ceva care se petrece pe continent, dar nu şi aici.

– Şi oricum e timpul să-i ducem pe continent pe candidaţii la rangul de grendel cercetaş, încheie Linda în locul lui. Nu vreau decât să-şi dea toată lumea seama cât de multe necazuri ne aduce povestea asta...

Crede că e sabotaj, îşi spuse Cadmann. *Presupun că şi eu. „Imposibil” e o provocare suficientă pentru echipa de la Surferi.*

– Şi ce-ar trebui să facem? întrebă cineva. Reparaţiile sunt posibile?

– Trebuie să aruncăm o privire, răspunse Linda. N-are nici un rost să ne apucăm de reparaţii înainte de a afla ce s-a-ntâmplat.

Din nou acelaşi ton. Crede într-adevăr c-au fost Farsorii. Se aleg, în acelaşi timp, cu gluma şi cu expediţia pe continent pe care şi-o doresc. Linda detestă ideea şi l-a convins pe Joe să n-o aducă în discuţie. Oare asta e abordarea corectă?

Era destul de clar că Joe ar fi preferat să fie mâna Farsorilor. I-ar fi oferit superioritate morală. Îşi dorea cu toată seriozitatea să fie masculul alfa, mai ales în momentul acela, când avea o legătură cu o femeie mult mai tânără.

Dacă ar fi putut, Cadmann ar fi împiedicat căsătoria, încă se mai întreba ce vedeau unul la altul. Era din cauză că Linda semăna foarte mult cu mama ei, care se culcase cu Joe Sikes înainte de a o câştiga el? *Fii sincer. Ea m-a câştigat, m-a scos din ceaţa alcoolului. Ea m-a revendicat, nu viceversa...*

Poveşti de demult. Nervii efectori ai lui Cadmann Weyland nu-şi extindeau controlul asupra altor fiinţe umane, nici măcar asupra fiicei lui. Trebuia să re-înveţe asta în permanenţă.

Între timp: bomba.

Era o farsă dificilă, dar nu imposibilă. Creează-ţi propriii nanoroboţi. Sau, dacă ştii cum să lucrezi cu blestemăţiile alea de modele fractale, sfredeleşte drept în jos, de la suprafaţă, acolo unde se va afla colectorul peste o săptămână sau peste o lună. Însă *simţea* că era o teorie greşită şi avea impresia că părul de pe ceafă şi de pe braţe încerca să i se zbârlească. O surpriză avaloniană, pe continent, acolo unde erau dragoni. Semnal de alarmă: Linda avea să plece pe continent cu nepotul lui. Nu se despărţea niciodată de Cadzie. Tot aşa îşi crescuse şi Mary Ann copiii, cu foarte multă afecţiune, formând o legătură puternică.

Linda şi Joe cunoşteau minele mai bine decât oricine altcineva şi nu aveau nici un indiciu, prin urmare, ce ipoteză era cea mai probabilă? Nu părea să fi fost vorba despre Farsori. Era o operaţiune distructivă şi nu era amuzantă. Şi, dacă nu erau ei, atunci aveau de-a face cu o surpriză avaloniană: ca grendelii.

Mâna lui Mary Ann se închise peste a lui.

– Un bănuţ pentru gândurile tale?

– E o afacere proastă, răspunse el, cu voce scăzută. Amintiri urâte. O să fiu din nou neajutorat.

– Nu-ţi place senzaţia, nu-i aşa?

– Să fiu legat de masă cu un grendel în poală. Să fiu legat de insula asta în timp ce nepotul meu e la o jumătate de lume distanţă.

– Du-te cu ei.

– Nu cred că vor să se autoinvite tăticul.

Dar lăsă ceva nerostit: *Mi-a ajuns, Mary Ann. Nu mai vreau senzaţii tari Am avut destule, pentru o viaţă întreagă. Lasă pe altcineva să-i înfrunte pe afurisiţii de dragoni.*

Iar Linda ştia să se controleze de minune. Era în încurcătură: trebuia să admită posibilitatea unui sabotaj, dar nu o putea admite decât în sinea ei. Nu era posibil să lase incertitudinea să-i contamineze pe nativii tereştri. Pe de altă parte, trebuia să le dea de înţeles potenţialilor făptaşi că ea ştia şi că spera din tot sufletul că aveau destulă raţiune ca să înceteze.

Un fir într-adevăr foarte subţire.

Urmă un alt murmur general, apoi atât Micul Chaka, cât şi Jessica ridicară mâinile.

– Jessie, zise Linda. Vrei să spui ceva? Aceasta îl împinse pe Micul Chaka înaintea ei şi o porniră amândoi spre scenă, cu paşi mari. Linda şi Joe Sikes se retraseră la locurile lor, mână în mână. Chaka se urcă pe podium şi ignoră mulţimea.

– Cassandra, derulează fişierul meu demonstrativ, Mama Lunguiaţă.

Ecranul din spatele lui prinse viaţă, înfăţişând ţiparul care se chinuia să înoate în susul Amazonului, trecu fulgerător mai departe, arătând lacul cu apă rece ca gheaţa şi apoi bazinul acoperit, din care vietatea arunca priviri feroce spre camera de luat vederi.

– Musafira noastră. De fapt, nu e un ţipar, dar, dintre toate vieţuitoarele care au evoluat pe Pământ, seamănă cel mai bine cu un ţipar imens, de apă sărată.

– Pe mine m-a luat cu siguranţă prin surprindere, spuse Jessica. A venit drept în camera de primire din Fortăreaţă.

Cineva râse zgomotos şi se auzi strigătul unei voci de adult.

– Mama Lunguiaţă a avut noroc că nu era Cadmann acasă!

Chaka zâmbi nesigur şi o luă de la început.

– Am trecut în revistă tot ce ştie Cassandra despre ţiparii de pe Pământ. Aici nu avem de fapt un ţipar, dar iată ceva interesant, ţiparii tereştri parcurg distanţe lungi ca să se reproducă, iar Mama Lunguiaţă asta a făcut, încercând să ajungă la izvoarele Amazonului ca urmare a unei deprinderi instinctive, care ar putea să existe de zece sau de zece mii de generaţii.

– Nu de zece mii, strigă cineva.

Chaka se încruntă, chibzuind, iar Jessica veni să i se alăture pe podium.

– Poate nu de zece mii de generaţii. Sunt de acord, e posibil ca grendelii să fi şters de pe suprafaţa planetei tot ce purta aceste gene. Dar noi n-avem de unde să ştim!

Chaka îşi regăsi glasul.

– Un timp mai scurt pledează în favoarea ideii că grendelii au venit pe insulă destul de recent.

– Şi ăsta e punctul nostru de vedere! făcu triumfătoare Jessica. Refacerea sistemului ecologic firesc de pe Camelot e inevitabilă, cu adevărat inevitabilă acum, când au dispărut grendelii. Scuză-mă, Chaka.

El dădu absent din cap.

– Sistemul ecologic firesc va reveni. N-ar trebui să-l cunoaştem mai bine?

– Nu va fi acelaşi, se înălţă cârâitul nazal al lui Edgar Sikes din rândurile publicului. Nu poate fi.

– Ştiu, Edgar. Noi am însămânţat insula cu specii de pe Pământ. Va fi interesant când se vor contopi. Dar am vrea să ştim ce efect poate avea asupra *noastră* fiecare formă de viaţă avaloniană.

– Povesteşte-ne mai multe despre vierme, strigă cineva.

O voce de adult.

– Carolyn, şopti Sylvia. Pare speriată.

– N-o condamn, zise Mary Ann.

Chaka nu păru să remarce spaima. Vorbi cu nerăbdare.

– Nu avem ţiparul decât de câteva zile. Şi nu reprezintă decât o singură piesă a modelului! Nu ştim cum interacţionează cu alte forme de viaţă, cu climatul şi, din acelaşi punct de vedere, cu grendelii. Nu ştim ce l-a îndemnat să înoate în amonte în *acest moment;* acum, când atât de multe alte specii de pe Camelot îşi schimbă obiceiurile. Trebuie să ştim cum se comportă sistemul ecologic de pe continent. Se produc schimbări şi acolo?

– Şi ce mănâncă grendeli?

O voce de copil din spatele încăperii. Mai mulţi copii mai mari îi cerură să tacă.

– Grendelii mari mănâncă grendeli. Am fost acolo, spuse Joe Sikes, cu o mândrie beligerantă. Asta-i sistemul tău ecologic, Chaka. Grendeli mari, grendeli mici, grendeli care trăiesc în zăpadă, grendeli de apă, grendeli care construiesc baraje, grendeli care *barează* viaţa puilor lor. Grendelii mănâncă grendeli şi se merită unii pe alţii. Aici nu mai sunt grendeli şi o să păstrăm lucrurile astfel, aşa că de ce ne-ar păsa cum interacţionează ţiparul nostru idiot cu grendelii?

– Nu e corect, zise Jessica.

Chaka îşi drese glasul. Acum părea mult mai încrezător.

– Trebuie să ştim, Joe. Ceea ce nu ştii te poate ucide. Dacă n-aţi fi ştiut că grendelii au nevoie să se răcorească...?

Se auziră murmure de aprobare dinspre mesele grupului de la Surferi. Linda dădu din cap şi îl trase pe Joe Sikes înapoi, jos pe scaun; iar el nu se împotrivi. *N-ai fi aruncat kerosen aprins în pârâul Amazon,* nu trebuise să-i spună Chaka, *ca să pârjoleşti grendelii care făceau prăpăd în ultimul refugiu al oamenilor.*

– E nevoie să ştim, repetă Chaka, şi să fie clar că nu putem afla decât într-un singur mod. Avem nevoie de o expediţie în toată puterea cuvântului pe continent. De o bază permanentă acolo. Nu doar de excursii în zonele înalte şi de inspecţii în mine. Avem nevoie de o echipă de biologi la faţa locului, să studieze continentul, să-l studieze *acum,* înainte ca vântul să poarte într-acolo speciile terestre de pe Camelot, fiindcă odată ce se va întâmpla asta n-o să mai aflăm niciodată!

– Ei, staţi o clipă! făcu Zack Moskowitz, şi se ridică pe jumătate. Dacă se ajunge la asta, nu e necesar să ştim...

Mai multe murmure. Cadmann se încruntă, căzând pe gânduri.

– E o greşeală să vorbeşti aşa cu tinerii, rosti Carlos.

– Trebuie să ştim, zise Chaka.

Jessica îl aprobă dând din cap cu vigoare în timp ce el stătea acolo, în toată splendoarea înălţimii sale, ridicându-şi vocea.

– Trebuie să studiem ceea ce există acum, trebuie să înţelegem ecosistemul natural, sau o să fim luaţi prin surprindere. În ultimii douăzeci de ani aţi ignorat acest adevăr, faptul că e imposibil să trăieşti pe planeta asta şi să te ascunzi în acelaşi timp. Eu spun că asta e lumea *noastră* şi că nu ştim destule despre ea. E timpul să învăţăm.

Vorbele sale stârniră aplauzele sonore ale nativilor stelari, iar Prima Generaţie le răspunse mai ales prin tăcere.

– Şi o să avem nevoie de toate resursele, aici *şi* pe continent, adăugă Coleen McAndrews, cu o voce pe cât posibil de serioasă la cincisprezece ani. Ca să ne întoarcem printre stele!

Auditoriul zumzăi ca un stup înfuriat. Nu existau nici un grup înapoi-printre-stele organizat şi nici un şef autentic, dar era o problemă care străbătea generaţiile. *Încă n-au un conducător,* se gândi Cadmann. *Dar când fata asta o să crească, când tot acest entuziasm va ajunge la maturitate, vom avea o altă luptă politică. Doamne, Dumnezeule, ce-a fost în capul nostru când am lăsat totul în urmă ca să venim aici?*

Zack Moskowitz se ridică. Îşi ocupă locul pe al doilea podium, în partea opusă a scenei faţă de Chaka.

– Cred, zise el, că o problemă atât de importantă ar trebui luată în considerare cât mai oficial cu putinţă. Propun o dezbatere de astăzi într-o săptămână...

– Nu! făcu Jessica, ridicându-se în picioare, cu obrajii în flăcări.

– Nu ţi s-a acordat dreptul la cuvânt, domnişoară.

– Nici ţie, Zack!

– Ştii că eu sunt preşedintele...

– În cazul întrunirilor oficiale. Dar asta nu-i aşa ceva, e o discuţie după cină. N-o poţi ignora, aşa cum faci cu orice altceva. E ceva prea important. O declari întrunire de urgenţă?

– Nu...

– Atunci aşteaptă să-ţi dea Chaka cuvântul.

Zack se uită la Cadmann, aşteptând sprijinul lui. Regele apelează la războinic, dar războinicul îl ignoră, îşi înăbuşi protestele.

– Foarte bine. O să-i cer lui permisiunea. Chaka? Pot lua cuvântul?

Dinţii albi ai Micului Chaka scânteiară.

– Mai întâi Jessica, apoi tu. Bărbatul zâmbi acru. Jessica se urcă pe podium.

– Acum este momentul să luăm o decizie. Oricum îi ducem pe grendelii cercetaşi pe continent, unde trebuie să trimitem şi o echipă pentru reparaţii. E momentul potrivit. Să începem acum instalarea unei baze permanente.

– Pentru ce? întrebă Zack.

– Pentru ce? Ca să ne cunoaştem lumea. E nevoie de teste de toxicitate şi de sol, să studiem paraziţii. Ţinuturile înalte ar fi perfecte pentru o bază iniţială. Cel puţin locul *oferă siguranţă.*

Privi de parcă ar fi avut mai multe de adăugat, dar s-ar fi răzgândit.

– Chaka, putem modifica statutul acestei discuţii?

– În ce?

– Dezbatere neoficială. Lasă-l pe Zack să reprezinte viziunea contrară, de pe podiumul tău. Pe urmă ne putem răspunde la întrebări, să vedem dacă reuşim să ajungem la un consens în seara asta.

Chaka acceptă să coboare şi Zack îi luă locul, dând cu ciudă din cap către Jessica.

– Se poate? întrebă. Ea îşi aplecă fruntea.

– Pot întreba de ce e atât de mare graba? Veţi face în curând o vizită în zona minieră. Alţii se vor ocupa de ritualurile grendelilor cercetaşi. După ce vă întoarceţi vom putea decide ce e de făcut în continuare. Poate atunci veţi şti ce nu e în regulă în mine. Probabil că e un fenomen natural, dar surprinzător. În orice caz, nimic nu trebuie făcut în pripă.

– Bine spus, fii din nou rezonabil, strigă cineva.

– Încerc să fiu, răspunse el, ridicând din umeri.

– Ai vrut să ucizi ţiparul, protestă Jessica. Asta n-a fost rezonabil.

El dădu din cap.

– Ba da, a fost. Ţiparul e o formă de viaţă nefamiliară şi avem reguli procedurale, formulate de cei mai buni experţi ai noştri în urma dezbaterilor. Regulile nu sunt perfecte, dar reprezintă cel mai corect raţionament pe care îl putem face.

– Dar în cazul ăsta e greşit, insistă tânăra.

– Poate. De data asta pare să fie greşit. Ceea ce nu înseamnă că toate regulile, inclusiv aceasta, sunt greşite în general. Nu putem anticipa totul.

– Nu e necesar să anticipăm totul.

– Nu vorbiţi despre acelaşi lucru, interveni Aaron Tragon, ridicându-se în picioare. Îmi cer scuze fiindcă vorbesc fără să mi se fi dat cuvântul, dar nu vă daţi seama? Guvernatorul Moskowitz se teme că, la apariţia unui pericol necunoscut, nu vom putea decide în timp util ce avem de făcut, ceea ce ar putea distruge colonia, în vreme ce e foarte puţin probabil ca o întârziere să aibă un asemenea efect. Nu e aşa, domnule?

– Ba da, întocmai.

– Dar aici *nu* e vorba despre nici un pericol care ar putea ameninţa întreaga colonie. Cei care pleacă pe continent s-ar putea afla în pericol dacă nu sunt atenţi, dar nu şi colonia... De fapt, ca să fiu dur pentru o clipă, dacă se află acolo ceva atât de primejdios încât singura posibilitate de a deveni conştienţi de existenţa lui este uciderea tuturor membrilor expediţiei, atunci această informaţie în sine merită preţul! Colonia va deveni un loc mai sigur, nu unul mai lipsit de siguranţă. Nu am dreptate?

Aşteptă o clipă, apoi, văzând că Zack nu răspundea, dădu politicos din cap şi se aşeză din nou.

– Un mic îngâmfat arogant, zise Mary Ann.

– Cred c-a fost cât se poate de rezonabil, răspunse Cadmann.

– Aşa crezi tu...

– Nu e vorba despre un mare pericol, vorbi Jessica. Am mai fost pe continent de vreo zece ori. Ba chiar am dus şi copiii în ţinuturile înalte. Şi, în tot acest timp, singura primejdie au fost grendelii, cărora ştim cum să le facem faţă.

– Eu continui să fiu îngrijorat, făcu Zack.

– Spune-ne cum se numeşte pericolul. El clătină din cap.

– Ştii că n-am cum. Spune-i surpriză avaloniană. Nu putem pomeni aici grendelii, dar sunt cât se poate de reali.

– Dar voi aţi aflat cum trebuie să te lupţi cu ei, şi ne-aţi învăţat pe noi. Apropo, vă mulţumesc. Din partea noastră, a tuturor secunzilor...

Se înălţă un murmur de aprobare.

– Bine punctat, strigă Aaron.

– Şi, Zack, voi aţi ştiut c-o să fie periculos când aţi părăsit Pământul, continuă Jessica. Dar aţi venit aici. Nu ne-aţi întrebat dacă vrem şi noi...

– Ne gândim la asta, să ştii.

– Da, domnule, am învăţat toate astea la şcoală. Şi nu ne pare rău că ne-aţi adus. Dar acum e şi lumea noastră şi dorim să ştim mai multe despre ea. Nu-i aşa?

Un alt cor de voci tinere aprobând cu entuziasm.

– Cu excepţia mea, eu vreau un supermarket! strigă cineva.

Toată lumea râse.

– Şi învăţăm, reluă Jessica. Ţiparul e important fiindcă ne aduce aminte că aici nu vom avea întotdeauna un sistem ecologic simplu, artificial. Încă nu ştim când au venit grendelii pe insula asta. Nici măcar nu ştim dacă erau grendeli normali! Poate au fost...

– Supergrendeli? zise Chaka, şi zâmbi.

– Sau nişte grendeli piperniciţi, proşti şi nevolnici, spuse Jessica.

– Doamne, exclamă Rachel Moscowitz. Ăsta e un gând oribil!

– Aşa că mergem să ne lămurim, continuă Jessica. Şi acum e la fel de bine ca oricând altcândva. O bază în ţinuturile înalte, cu expediţii în zonele joase. Acum. Anul ăsta.

Un val de aplauze, şi nu numai din partea Generaţiei a Doua.

– Nu conta pe mine.

Cuvintele veniră tot din partea unde stăteau secunzii, pentru a li se răspunde cu huiduieli.

– Vai, bietul copilaş...

– Din cine va fi alcătuit personalul bazei? întrebă Zack, înţelegând că pierduse. Cine planifică expediţia?
– Asta o putem rezolva, răspunse Jessica, şi aruncă o privire grăitoare spre Cadmann. Nu suntem proşti, domnule guvernator. Vrem sfaturile voastre.
– Dar nu şi conducerea noastră, şopti el. E suficient de clar.
– Vrem şi asta, dacă nu înseamnă să nu facem nimic fără un ordin de-al vostru.
– Noi nu dorim decât să fiţi în siguranţă...
– Dacă voiaţi să ne ţineţi în siguranţă, aţi fi putut rămâne pe Pământ!
Mary Ann se ridică în picioare. Cadmann o privi surprins. Ea nu vorbea aproape niciodată la întruniri.
Nu aşteptă să i se dea dreptul la cuvânt, dar nimeni nu protestă. Bineînţeles că Jessica n-avea de gând s-o întrerupă.
– De ce credeţi că Pământul era un loc sigur? Nu era. Nici măcar în cele mai selecte cartiere. Ar trebui să ştiţi. Am adus înregistrări.
– Mamă...
– Nu era. Vă gândiţi la Pământ ca la un soi de paradis pierdut? Ca la un Eden? Era un loc oribil, unde toată învăţătura din lume nu te putea salva de pierderea slujbei, unde nu puteai găsi nici un loc fără graffiti, fără desene obscene, fără criminali, fără mâini întinse, cerând pomană şi acuzându-te că eşti un criminal dacă nu le dădeai nimic. Unde... Jessica, aici suntem în siguranţă, cu adevărat în siguranţă, dar nu eram în siguranţă pe Pământ. De-aia am venit aici!
Se auziră murmure aprobatoare din partea primilor.
– Păi, mamă, după spusele tale, Pământul e un loc mai periculos decât continentul.
– Era, murmură Cadmann. Noi am dat asta uitării.
– Şi am ajuns la sfârşitul dezbaterii, *amigo,* zise Carlos. Iar Jessica a câştigat.
– Da. Şi noi trebuie să facem planurile.
– Cum adică „noi”, faţă palidă?
– Avem totuşi ceva timp. Mai întâi se duc să inspecteze minele, să-i iniţieze pe grendelii cercetaşi.
O să fie destul timp pentru planuri serioase după întoarcerea lor.
Jessica mulţimi auditoriului şi se întoarse lângă tatăl ei. Îi atinse uşor umărul.
– Mulţumesc, tată. Mamă.
Cadmann le cuprinse pe Mary Ann şi pe Sylvia cu braţele, trăgându-le mai aproape. Cea dintâi chicoti.
– Dacă îl cunosc pe tatăl tău, s-ar putea să-ţi mulţumească el peste câteva zile. O să scoată untul din tine.
– Nici n-aş vrea să fie altfel.
– Jessica... tu şi Justin aţi putea veni la cină? întrebă Mary Ann, şi îşi îndepărtă o şuviţă de păr blond căzută în ochi. Ar fi plăcut să cinăm în familie. Noi am fost plecaţi, iar voi veţi pleca pe continent...
– Nu în seara asta, se scuză tânăra. Cele petrecute aici vor fi o veste mare la Surferi. Cred că trebuie să mă aflu acolo.
Sylvia îşi ridică ochii spre Cadmann.
– De cât timp crezi c-o să fie nevoie pentru pregătirea unei expediţii în ţinuturile joase?
– Bazându-ne pe Ţânţari? Pentru descoperirea unui loc potrivit? Puţine activităţi preliminare.
Închise ochii, chibzuind.
– Totul porneşte de la *Robor,* ca vehicul. Sosiri şi plecări suficient de rapide. Aş zice că nu trebuie mai mult de douăsprezece ore pentru pregătirea unei expediţii mult mai complexe decât până acum, care să înceapă, poate, peste... o lună?
Jessica aprobă, dând din cap încântată.
– Tată, îmi citeşti gândurile.

– Până mâine dimineaţă, planurile vor fi în Cass. OK?
– Mai bine nici nu se putea.
Lumea se împrăştia. Jessica şi fratele ei se îndreptară unul spre altul, se îmbrăţişară cu însufleţire şi formară un grup, alături de alţi secunzi. Porniră împreună spre uşă.
O mână căzu pe umărul lui Cadmann, şi el se întoarse să vadă cine era. Aaron Tragon.
Statura în sine a tânărului îl impresionă puternic. Îi aducea aminte de un prieten... de demult.
Ernst. Prima victimă a grendelilor.
Îl străbătu o umbră de nostalgie, un sentiment de pierdere. Ernst murise fiindcă el, Cadmann, crezuse că se putea descurca. Că putea ţine totul sub control.
Şi, pentru o clipă, fu ca şi cum s-ar fi mişcat cu încetinitorul, cu zâmbetul strălucitor şi larg a lui Tragon atât de intens şi de intim de parcă toate celelalte forme din încăpere păreau să-şi piardă conturul, dispărând în neant.
În deplinătatea sa, forţa personalităţii tânărului era atât de puternică, încât fu nevoit să facă efortul conştient de a-şi reaminti unde se afla. Nu în trecut, ci acolo, în prezent, de parcă s-ar fi trezit după ce aţipise câteva clipe.
– ...pentru că ne-ai susţinut, Cadmann. Jessica a zis că putem conta pe tine.
Zâmbetul lui era orbitor.
– Să presupun c-o să pleci pe continent?
– N-aş lipsi de la iniţierea grendelilor cercetaşi.
– Bun, rosti bărbatul, convins că aşa era.
– Nu vreau să spun că Justin nu poate avea grijă de copii, adăugă Aaron cu tact. Ei, noapte bună, domnule. Mulţumesc încă o dată.
Se răsuci pe călcâie, dar, înainte de a apuca să plece, Ruth Moskowitz îi ţinu calea. Îşi ridică ochii spre el şi îl fixă îndelung, cu admiraţie. Tânărul se opri şi îi luă mâna.
– Arăţi minunat în seara asta. Fata radia.
– Cred c-ai fost pur şi simplu magnific.
El îi duse mâna dreaptă la buze, îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă cu paşi mari, alăturându-se prietenilor săi. Ruth îşi prinse mâna dreaptă cu stânga, de parcă ar fi vrut s-o înfăşoare într-o foiţă de mătase.
– Cred că mi-e greaţă, spuse Mary Ann. Sylvia chicoti.
– E un băiat frumos. Îmi dau seama ce vede Jessica la el.
Pe chipul lui Mary Ann se aşternuse un zâmbet îngrozit.
– Să mergem acasă, Cad. Am chef de un foc mare în dormitor. Să am parte de o căldură plăcută. De acord?
– Sigur că da.
Sylvia îşi desprinse braţul de al lui şi li se puse în drum.
– Vreau să verific simulările Lindei împreună cu ea. Mă întorc pe Faleză mai târziu, e bine?
– Nici o problemă.
Mulţimea se subţia. Cadmann luă mâna micuţă a lui Mary Ann într-a lui şi o strânse uşor.
– Lucrurile încep să se schimbe rapid. Trebuia să se-ntâmple.
– Eu... nu vreau să mă gândesc la asta acum. Du-mă acasă.

6.

SURFERI

Prietenia e dragoste fără aripi!
George Gordon, Lord Byron, *Ceasuri de trândăvie*

Justin pregăti Ţânţarul pentru ultima porţiune a drumului către Surferi. Alunecă prin trecătorile muntelui. Dacă ar fi ales traseul de la sol, călătoria ar fi durat cu cinci minute mai mult. Curenţii de aer cald de deasupra munţilor ar fi putut reprezenta un mic risc, dar în trecători existau balize, atât luminoase, cât şi cu unde radio, aşa că drumul era periculos doar atât cât să fie distractiv. Existau recorduri neoficiale pentru străbaterea celor trei trecători în diverse condiţii: cu ajutorul indicatorilor vizuali, în baza undelor radio, orbeşte în toiul nopţii, pe ceaţă, pe furtună.

Ceea ce le oferea o ocupaţie nobililor domni şi doamne de la Surferi, deşi nu una ferită de primejdii. Şi îi înnebunea pe adulţi.

Când ceru permisiunea de aterizare, nu primi doar o simplă încuviinţare din partea Cassandrei. Căpătă o legătură audio şi, după zgomotul de fond, aprecie că petrecerea începuse deja.

Ieşi din trecătoare cu o sută douăzeci de kilometri la oră, accelerând tot timpul, ceea ce îi oferi un avans considerabil faţă de ceilalţi secunzi cu care se întrecea la întoarcerea din colonie. Plaja era inundată de lumina unui ecran plat imens, de douăzeci de metri pătraţi, care reda un peisaj montan diurn de pe continent. Parcurse ultimii câţiva metri planând înclinat pe o parte, trecu în viteză pe deasupra aşezării numite Surferi şi a oceanului, unde era în plină desfăşurare o mică acţiune nocturnă.

Justin văzuse holograme din Hawaii, din Malibu, California, din Australia şi din alte locuri de pe Pământ socotite cele mai potrivite pentru surf. După opinia lui de expert, insula Camelot le dădea clasă tuturor. Apa era răcoroasă, dar nu rece, valurile se rostogoleau la nesfârşit şi sezonul de surf dura tot anul.

Cineva se menţinea pe planşa de surf cu o torţă aprinsă în mâna ridicată... ba nu, când ajunse să vadă totul mai clar, îşi dădu seama că erau trei, cu torţe îmbibate cu răşină de coamă-de-cal care argintau întreaga creastă a valului. Două fete şi un băiat, iar una dintre fete era Katya Martinez, arătând minunat.

Când lăsă jos Ţânţarul, nisipul se împrăştie în toate direcţiile, biciuind aerul. Coborî, alergă către groapa descoperită unde se frigea carnea, îşi aruncă pantofii şi începu un soi de dans al victoriei, strigând din toate puterile:

– Traversăm oceanul, soldaţi!

Urlară ca nişte câini scoşi din minţi, şi Micul Chaka îi azvârli o cutie de bere. Îl plesni chiar deasupra inimii. Lovitura îl ustură, dar cutia rămase întreagă.

Justin înşfăcă o fată şi o sărută prelung şi umed, apoi o prinse pe o alta şi sărutul îi reuşi şi mai bine, după care se lăsă să cadă pe nisip şi deschise berea cu un pocnet.

Derik Crisp îşi desfăcu mâinile mari, vânjoase.

– Aşadar?

– Aşadar maşinăria de minerit s-a defectat. Excelentă sincronizare. Sunt nevoiţi să ajungă pe continent.

– Sincronizare excelentă, zise Derik, zâmbind larg. Vasăzică, cum ai făcut-o?

– Eu? Nu eu, protestă Justin. Hei, ăsta ar fi fost un sabotaj adevărat, o chestie urâtă.

– Sigur. Sigur.

Încă mai zâmbea, dar văzu iritarea celuilalt.

– Chiar trebuie să fie real? Nimeni nu trebuia să arunce nimic în aer. E suficient să-i ceri Cassandrei să facă fotografii.
– Nu m-am gândit niciodată la asta. Cine-ar fi putut s-o facă?
– Edgar, strigă cineva.
– Da, dar el nu s-ar băga.
– Depinde ce i se oferă, interveni Micul Chaka. Jessica ieşi în fugă din sala de comunicaţii, la timp ca să-i audă.
– Nu crezi cu adevărat c-a fost computerul, nu-i aşa, Justin? Indiferent cine ar fi făcut-o, ar fi trebuit să fie bun, foarte bun, fiindcă ar fi trebuit să-i păcălească pe Linda şi pe Joe...
Se întrerupse.
– Da, zise Derik. E al naibii de sigur că Edgar Sikes ar fi reuşit.
– El şi nimeni altcineva. Doamne, conflictul dintre generaţii îi face Lindei destule probleme şi fără *asta,* spuse Jessica, şi clătină din cap. Am văzut fişierele ei, fireşte, şi, dacă poate cineva să i le falsifice, atunci ăla e Edgar, dar eu nu cred, pur şi simplu.
Aruncă o privire acuzatoare spre Justin.
– Exploziile au fost reale; ei, cum s-a întâmplat?
– Of! De ce s-o fi făcut eu?
– De ce s-o fi făcut Edgar? Din acelaşi motiv. Cine altcineva ar putea fi? Cine ar fi putut sculpta Muntele Fesemore?
– Mă iei drept altcineva, ripostă el, dar îi veni greu să-şi ascundă mândria din glas.
– Aaron, făcu Derik. Aaron Tragon ar fi fost în stare.
Jessica încuviinţă viguros din cap şi mândria lui Justin păli în mare parte.
– Am de gând să îi apelez, spuse Derik.
– Ei, o clipă...
– Ba nu, nu vreau decât să vorbesc cu Linda. Să văd dacă ştie ceva, zise, şi plecă să stabilească legătura.
El şi Linda avuseseră cândva o aventură, pentru vreo zece zile. Sunând-o în momentul acela, l-ar fi făcut pe Joe Sikes să-i îndese telefonul pe gât. Jessica ar fi trebuit să-l oprească... dar ceilalţi se adunau deja în jurul lor.
– Care-i vestea bună? strigă cineva.
– Plecăm, răspunse Jessica. Nu doar în ţarcul pregătit pentru viitorii cercetaşi.
Pe ecranul luminos fusese o imagine a minelor de pe continent. Acum o înfăţişa pe Linda Weyland, înaltă de paisprezece metri şi ţinându-l sub braţ pe bebeluşul Cadzie de patru metri. Jessica n-o putea auzi, aşa cum nu putea să-l audă nici pe Derik.
Aaron Tragon ieşi din apă înaintând cu greu prin valuri şi aducând ceva de culoarea nisipului, care se contorsiona întruna. Creatura se lupta cu el, dar o ţinea de cleşti. O aruncă pe grătar şi se duse după un prosop.
Crabul se prăjea zbătându-se. Era un crab de mare din Camelot. Găsiseră mai bine de douăzeci de tipuri diferite, toate cu carapacea bifurcată şi cu câte patru membre mobile, dar...
– Ăsta e unul nou, spuse Chaka.
– Grăbeşte-te să-l studiezi, îi sugeră Aaron.
N-aveau cum să salveze creatura. Îngenunche deasupra gropii în care ardea focul, cu palma deschisă sub ochi ca să şi-i apere de căldură. Privi crabul agitându-se, remarcându-i mişcările încheieturilor. Avea două aripioare late pentru înot şi carapacea se lăţea, formând o placă mare, aerodinamică. Membrele din faţă erau două furci sprintene, încercând să se lupte cu focul. Încheieturile blindate ale membrelor erau de o agilitate aproape umană.
– Apar tot mai mulţi băştinaşi. *Încheieturile* astea! Nu poţi să nu te întrebi dacă nu există ceva care le mişcă simultan, zise Chaka. Vreau carapacele.
Un alt Ţânţar coborî chiar alături de al lui Justin, şi Stu Ellington sări din carlingă. Alte şase survolară munţii, în formaţie compactă. Două transportau lemn de foc. Altul aduse

mâncare din tabăra principală, în celelalte erau pasageri şi numărul membrilor grupului spori până când se păru că plaja avea să se scufunde sub greutatea lor.

Aaron Tragon trecu printre ei cu paşi mari şi îşi strecură braţul vânjos în jurul taliei Jessicăi.

– Ei, spuse cu veselie. Cred că putem numi asta o victorie majoră.

– Să vedem mai întâi planurile tatei, zise ea. Şi abia apoi vom decide în ce măsură e o victorie.

Era pe punctul de a se desprinde de el, din reflex. Justin o văzu *luând o decizie:* se sprijini din nou de Aaron. Era iubitul ei ocazional de vreun an de zile.

Ocazional: Justin nu o văzuse niciodată *schimbându-şi planurile* în favoarea unei întâlniri cu Aaron sau cu vreun alt bărbat. Se întreba uneori...

Simţi pe cineva masându-i umerii. Se întoarse exact atât cât trebuia ca să zărească nişte plete negre. Lungi. Buclate. O faţă care nu era frumoasă, dar părea superbă mulţumită ochilor devastatori. Ochi în care să te scufunzi, pentru care să mori. Katya. Îşi duse mâinile la spate şi o prinse, trăgând-o mai aproape de el, şi îşi întinse gâtul, răsucindu-l, ca să o muşte pe ea de gât.

Ea picura de apă şi era rece ca moartea, iar trupurile li se atinseră de la glezne până la sprâncene. Simţi un val de frig străbătându-l şi nu reuşi să-şi creeze impresia că îl controla. Trecuse foarte mult timp, şi era surprins de forţa reacţiei sale.

– Aşadar... se auzi vocea unui alt puşti, cine o să traverseze?

Derik mări volumul şi vocea Lindei tună de-a lungul plajei.

– Noi! Joe, Cadzie şi cu mine, noi plecăm primii. Fără să se uite cu prea multă atenţie la Jessica peste umărul Katyei, Justin remarcă un şoc neaşteptat, reprimat instantaneu.

Stătuseră de vorbă o dată, când o prietenă mai mare decât ei era însărcinată în şapte luni, şi Jessica îşi amintise ceva...

Era înconjurată de şase femei gravide, dintre care făcea parte şi mama ei. Avea atunci cinci sau şase ani şi se prefăcea că se joacă, dar le asculta. Iar femeile păreau să fie prinse într-un joc al influenţării, povestindu-şi în amănunt toate tulburările prenatale. Micuţa Jessica le asculta cu uimire şi groază, înţelegând, stupefiată, că într-o bună zi avea să fie ea însăşi greoaie, grasă şi vulnerabilă, aidoma celor mari, aidoma femeilor adulte...

Era ciudat că ţinuse minte. Sau poate totul se petrecuse numai în imaginaţia ei. Aşa suna povestea pe care i-o spusese lui Justin când ea avea doisprezece ani, când prietena mai vârstnică era însărcinată. Şi acum, pentru o clipă, el o văzu pe Linda aşa cum o vedea sora lui. Captivă.

Bebeluşul Cadzie o ţinea prizonieră. Înainte de a-l naşte fusese deja încarcerată, înceată şi greoaie. Iar acum nu putea nici măcar să ia parte la petrecerea de pe plajă. Era împovărată de necesităţile copilului: lapte, scutece, păturica de un albastru-cobalt, coşuleţul, conversaţiile care nu mai aveau loc, fiindcă toată lumea voia să vorbească despre copil: tot ce *distrăgea* atenţia.

În jur se înălţa o cacofonie de voci.

– Eu vreau să merg.

– Şi eu.

– Hei, cine se pricepe să instaleze o tabără mai bine decât mine?

– E loc pentru mulţi dintre noi, spuse Justin. Putem lua, câţi, douăzeci de cercetaşi şi cincisprezece secunzi. Şi candidaţii, dar ei se vor întoarce cu Linda şi cu Joe, dar vom putea totuşi să facem lucrurile ca lumea. Să instalam o primă bază pe Terasă şi o a doua jos, la Heorot. Şi să... pescuim puţin. Jessica prinse imediat ideea.

– Luăm doi Ţânţari şi cercetăm...

– Facem primele cercetări de pe orbită. Îl lăsăm pe tata să identifice două sau trei zone potrivite...

Aaron li se alătură.

– Ascultaţi-mă - nu avem nevoie decât de trei Ţânţari ca să deplasăm dirijabilul, dar e mai sigur să luăm patru. Putem stabili zone împărţite în careuri pentru cel care coboară.

– Coboară?

– Colectează plante, mostre de sol, plasează detectori seismici, la naiba, putem face o treabă serioasă!

Aaron o săltă pe Jessica în braţe, giugiulind-o. Când o lăsă jos, ea îi azvârli cea mai înceţoşată privire cu putinţă, îşi împreună braţele în jurul gâtului lui şi îl trase mai aproape, pentru un sărut foarte serios, şi îşi roti şoldurile lipite de el lansând cât se putea de clar o alertă de tipul „toate sistemele au intrat în funcţiune”. Justin părea să nu-şi poată lua ochii de la ei. Când se desprinseră unul de altul, Jessica se întinse, lingându-l pe Aaron sub buza de jos. Ca şi cum toţi privitorii s-ar fi aflat pe Isenstine.

El se răsuci şi trase cu coada ochiului la ceilalţi.

– Scuzaţi-ne, le spuse.

Braţele lui puternice, cu muşchi ca nişte funii, înconjurară talia fetei. Expiră şi o săltă pe umăr, astfel încât buricul ei ajunse la câţiva centimetri de nasul lui.

– Să nu-ndrăzneşti să muşti... zise ea, chicotind. Apoi articulă un „Oh!!?!” şocat şi cumva confuz când Aaron porni spre coliba lui.

După un chiot scurt, difuz, ceilalţi se întoarseră la petrecere.

Se întâmpla ceva care i se părea lui Justin... ne-la-locul lui. Coborî către marginea apei şi rămase acolo, în picioare, singur, privind dansul luminii lunii peste valuri. Aaron era inteligent, frumos, atletic. Şi nepotrivit pentru Jessica. Era sigur, cu desăvârşire sigur, dar nu ştia motivul. Doar că nu era bine - cumva. Nu-şi evalua gândurile şi ideile înghesuite la periferia minţii.

Katya veni în spatele lui şi îi înconjură mijlocul cu braţele.

– La ce te gândeşti?

La nord de ei, la două zile distanţă, dincolo de apa caldă şi cenuşie, se afla continentul. Spera că era suficient de departe. Îşi dorea să fie cu Jessica, dar dacă ea şi Aaron aveau de gând să rămână împreună... poate nu era o idee chiar atât de bună să se afle şi el acolo.

Îi venea greu să-i spună Katyei...

– Ce-ar fi, zise ea, muşcându-l de ureche cu dinţi mărunţi şi ascuţiţi, dacă te-aş duce în coliba mea şi am face dragoste sălbatic?

– Aş considera că e prieteneşte şi corect să se întâmple aşa, răspunse el.

Prin minte îi fulgeră o întreagă arhivă, toate preferinţele şi picanteriile Katyei, felul în care se mişca şi în care şoptea, micile ei indicii şi încurajări, şi numeroasele şi fericitele fărâme de filigran erotic pe care le suprapunea peste un act fundamental.

El nu se hotărâse cu adevărat, dar ea parcursese deja o bună distanţă către momentul când avea să hotărască în locul lui. Îl luă de mână şi îl conduse de-a lungul unui şir de colibe de lemn, construite pe linia până la care putea ajunge apa. Erau legate între ele cu frânghii şi plasate pe picioroange, pentru a fi ferite de creşterea sezonieră a mareelor.

Lemnul provenea din nişte mlădiţe asemănătoare cu bambusul, transplantate cu un deceniu înainte din sudul gheţarului Isenstine. În sud existau puţine locuri cu acces direct la apă şi, ca urmare, grendelii nu-l distruseseră cu totul. Mlădiţele de tip bambus erau delicioase în primii doi ani ai existenţei lor, după care se întăreau, transformându-se într-un lemn uşor şi rezistent, aproape ideal pentru construirea caselor şi a bărcilor. Antepenultima locuinţă din şir era a Katyei. Ea ţinu uşa deschisă şi îi făcu semn să intre.

Pe Avalon, interacţiunile sociale erau un experiment în plină desfăşurare. Sarcina nu era o problemă: toţi copiii erau bine-veniţi. Femeile care preferau să nu rămână gravide se puteau feri într-o proporţie de aproape sută la sută, iar dacă dădeau greş, fetuşii puteau fi transplantaţi într-un uter artificial printr-un procedeu mult mai sigur şi mai puţin dureros decât avortul terapeutic din secolul douăzeci. Aşa le spusese Cassandra;

dar metoda nu fusese testată niciodată. Presiunea socială în privinţa aducerii copiilor pe lume era puternică şi, până în momentul acela, toate fetele care rămăseseră însărcinate deveniseră mame.

Nu exista nici o boală venerică. Formele de viaţă de un asemenea gen fuseseră lăsate în urmă, pe Pământ. Ameninţările care modelaseră comportamentul sexual pentru o vreme mult mai îndelungată decât istoria consemnată a omenirii lipseau de acolo. Într-un sens foarte real al cuvântului, Avalonul era o singură familie.

În spaţiul plin de umbre limitat de pereţii barăcii sale, Katya îşi scoase hainele şi rămase în picioare, goală, provocându-l pe Justin cu curbura şoldurilor ei. Părul negru îi cădea, molatic, până la umeri. Avea un trup cu forme rotunde, împlinit şi frumos.

Razele lunii pătrundeau pieziş printre jaluzele, acoperind-o cu dungi de lumină în timp ce venea spre el. Şi începu ritualul seducţiei, cu nenumărate sărutări mărunte şi şoapte dezmierdătoare.

Jessica...

Gândul îi pluti prin minte, apoi dispăru. Îl cuprinse o pasiune neaşteptată. O săltă cu un singur braţ şi o aruncă pe spate în patul ei, un morman de blănuri artificiale care toarse când propria lor greutate îi afundă în ele.

Din depărtare se auzea mugetul valurilor. Crestele talazurilor împrăştiau lumina unei singure luni pline şi le scăldau trupurile într-o strălucire palidă în timp ce făceau dragoste... sau ceva asemănător cu dragostea... În patul acela.

Şi, când îşi azvârli capul pe spate, gâfâind în vreme ce degetele Katyei îi frământau carnea, privi pe fereastră îndelung, cu gândul dus. Luna aluneca în derivă. Aceea era Nimue, luna mai mică, mai apropiată. Puteai socoti timpul după Merlin; traversa cerul la fiecare şase zile. Nimue se mişca prea repede ca să poţi aprecia curgerea vremii.

Luna care îi întorcea privirea nu era cu desăvârşire rotundă. Nu era luna spre care se înălţau incantaţiile îndepărtaţilor săi strămoşi, în cinstea căreia băteau tobele şi intonau cântece, ridicându-şi în braţe nou-născuţii ca să se scalde în lumina ei, vreme de o mie de generaţii înainte de naşterea civilizaţiei. Deşi acela era singurul cer pe care îl văzuse vreodată...

Îi era străin.

Şi între fiinţele umane există un ritm. Cel pe care îl găsesc împreună un bărbat şi o femeie e la fel de neîntrerupt şi de puternic ca bătăile inimii.

Iar într-un serviciu social oferit de bunăvoie şi cu atâta plăcere, în această scurtă contopire a cărnii şi a fluidelor, în această unire a membranelor calde şi umede în slujba sănătăţii şi a oportunităţii...

Există un moment, aproape de culme, când logica eşuează, când respiraţia se ascute, când ochii se întâlnesc şi poţi privi *prin* celălalt, dincolo de toate barierele sociale mărunte...

În adânc, în profunzime, către locul unde o fărâmă de rombencefal încă se mai gândeşte că toate astea au un *scop.*

Oare prin asta nu vin pe lume copii? şopteşte el.

Oare prin asta nu continuă viaţa? Şi oare nu sunt copiii nişte făpturi vulnerabile, neajutorate în faţa frigului şi a animalelor de pradă? Şi oare fapta aceasta nu se referă, în realitate, la tot restul vieţii tale? Şi la vieţile copiilor tăi? Şi la ale copiilor copiilor tăi...?

Nu există o parte, un loc, o mică voce singuratică de undeva, din adâncul fiinţei tale, care întreabă dacă asta nu ar putea şi nu ar trebui să însemne mai mult, dacă nu poate însemna mai mult decât atât? Şi care priveşte în ochii fiecăruia dintre parteneri, întrebând, în felul său aparte...

Oare tu *eşti alesul?*

– Carolyn avea grijă de mine, nu mama. Mama nu lăsa pe nimeni s-o atingă. Am văzut-o oprindu-se din plâns şi rostogolindu-se de pe scaun. Mai mulţi adulţi au ridicat-o şi au

dus-o în grabă la spital, şi nu ştiu ce s-a mai întâmplat pe urmă, spuse Katya, şi se foi în braţele lui. N-am rămas singură după asta. M-au mutat direct la tata.

– Şi eu mi-am petrecut multă vreme acolo.

– Îmi aduc aminte.

– Erai urgia iadului cu o armă antigrendeli, zise Justin, amintindu-şi că era mai bună decât el la exerciţii. Carlos a început să te-nveţe de când erai foarte mică?

– Da, răspunse ea râzând.

– Şi closetul pe care l-am construit lângă casă când aveam, cât, doisprezece ani?

– Vreo zece. Erau lecţii de geometrie.

– Nu mai ţin minte ce-am făcut la şcoală în anul ăla, dar aşa am învăţat tâmplărie. Katya, probabil că sunt încet la minte, dar de ce vrea toată lumea un closet clasic?

– Hendrick l-a luat cu un Ţânţar şi l-a dus pe un pisc, în munţi. Îl folosesc culegătorii de cafea. În tot universul nu mai există un closet cu o asemenea vedere.

– Cum a fost? Eu am crescut cu două mame...

– Eu am avut mult mai multe, murmură ea. Nu doar musafirele tatei. Mary Ann şi Sylvia, Carolyn, Rachel Moskowitz. Tata se urca în Ţânţar şi pleca să caute anumite pietre, soiuri de lemn, cristale sau oase; ori nu voia să fiu prin preajmă când suda. Cam aşa trebuie să fi fost pentru copiii din eprubetă, nu crezi?

– Tu nu eşti ca ei.

– Nu.

Katya se cutremură. De ce? Dar vocea ei somnoroasă se stinse.

Justin se întoarse pe-o parte. I se cuibări în spate, cu fesele lui îndesate în acoperământul păros de sub pântecele ei, cu mâna întinzându-se şi cuprinzând în căuşul palmei noul instrument care îi oferise plăcere.

Nu pomeniseră nimic despre un viitor împreună.

Luna îl privea pe Justin în faţă. Nu era luna omului. Ascultă zgomotul valurilor. Valurile lui, dar nu şi ale strămoşilor lui. Valuri mai scurte şi mai repezi, izbind cu mai multă forţă într-o lume cu gravitaţie mai puternică...

Dar luna şi valurile le aparţineau copiilor lui şi copiilor acestor copii, de-a lungul generaţiilor care aveau să vină.

Actul iubirii atât de recent consumat acolo, în patul acela, îşi purta propriul ritm, născut din eterna căutare a Clipei Prezente. Căutarea care trebuia să încheie etapa singuraticului „eu”. Căutarea fără sfârşit, călăuzită de o eternitate de fiecare fiinţă umană, pe durata fiecărei vieţi izolate.

Un ritm care era, probabil, singurul lucru zămislit pe Pământ şi rămas alături de ei. Şi când acele ritmuri aveau să se schimbe, spre a se potrivi cu lunile şi cu mareele de pe Avalon...

După cum probabil că începuseră să se modifice deja...

Atunci ce avea să mai rămână din ei?

Jessica... Îi trecu prin minte o ultimă oară. Înainte să-i alunece gândurile în ceaţă şi să-l revendice somnul.

Când se trezi, Katya plecase. De pe plajă se auzeau sunetele specifice activităţii de construcţie.

Făcu un duş cu apă rece, îşi trase pantalonii şi ieşi fără nici o ţintă.

Imensa siluetă de dragon chinezesc a lui *Robor* era supusă unei verificări complete pe plaja de la Surferi. Sutele de saci separaţi, ignifugi şi rezistenţi la căldură, care îi dădeau posibilitatea de a se ridica, erau verificaţi individual, să nu existe scurgeri, iar suprastructura era supusă unei inspecţii...

Robor avea dimensiunile unui teren de fotbal şi atingea înălţimea unei clădiri cu douăsprezece niveluri, fiind cel mai mare vehicul de pe Avalon. Putea transporta o încărcătură de patruzeci de tone. Navetele Minerva puteau să coboare în orice loc din apropierea unei surse de apă (deşi descoperirea grendelilor transformase asta într-o

propunere *neliniştitoare),* dar şi să ajungă pe orbită. Ţânţarii erau mult mai mobili şi mai adaptabili, dar aveau o autonomie redusă. Numai *Robor* putea ajunge pe continent pentru a se întoarce apoi transportând captura.

Era construit în principal din plastic turnat. Sateliţii care studiaseră iniţial Avalonul descoperiseră petrol în cantităţi mari. Când îşi făcuse croaziera de o sută de ani, traversând cerul cu o zecime din viteza luminii, *Geographic* adusese trei fabrici prefabricate pentru realizarea acelui tip de material plastic extrem de ductil care nu se poate obţine decât în imponderabilitate.

Robor nu avea motoare independente. În locul lor se foloseau trei Ţânţari fixaţi de partea superioară a cadrului într-o formaţie triunghiulară, cuplaţi la magazia principală de baterii şi de colectoare de energie solară cu pânză Begley. Motoarele lor deveneau motoarele dirijabilului.

Era ţinta preferată a Farsorilor Veseli. Îi fuseseră pictaţi ochii imenşi, de balenă, din filmele de animaţie, fusese transformat într-o gondolă veneţiană gargantuescă din secolul al optsprezecelea, iar altă dată fusese preschimbat cu ajutorul a jumătate de tonă de spumă uşoară pentru construcţii într-un falus extrem de veridic. Când Micul Chaka subliniase că *Robor* nu se putea înălţa într-o asemenea stare, decoraţiunile dispăruseră rapid, dar de atunci toată lumea se referea la dirijabil ca la o creatură de genul *masculin.*

Cea mai recentă dintre încarnările sale era mai inofensivă, mai plină de culoare şi... într-un mod bizar, mult mai potrivită.

Vopsit în roşu, verde şi albastru scânteietor, cu o mustaţă albă sinuoasă şi cu o privire pofticioasă, susţinută de buzele stacojii, era în prezent imaginea vie a zeului dragon din vremea dinastiei Ming.

Plutea deasupra coloniei Surferi, iar în umbra lui era în plină desfăşurare un soi de sărbătoare a muncii.

Justin observă umerii largi ai lui Cadmann şi părul lui cărunt în mijlocul mulţimii, şi îşi croi drum într-acolo.

– 'Neaţa, tată al tuturor, rosti el zâmbind, şi se îmbrăţişară. Nu mă aşteptam să te văd aici.

– Urgentăm lucrurile. Cred că ţiparul din Amazon şi bomba din mină i-au şocat pe unii dintre noi tocmai fiindcă au apărut într-un interval atât de scurt. Minţile iscoditoare vor să ştie. De exemplu, de ce tocmai *acum?*

– Numai o clipă, tată, se scuză Justin, şi strigă. Hei, Toshiro-san, poţi să te uiţi la lista asta şi să te asiguri că nu uităm nimic? Mulţumesc, îţi rămân dator. Tată, ce spune raportul primit de pe *Geographic?*

– Vremea e excelentă. Verifică dacă sunt animale în ţinuturile înalte şi în Xanadu, dar până acum n-au găsit nimic. Să înţeleg că pleci în această călătorie?

– Sigur, mă ocup de candidaţii la statutul de cercetaş - la urma urmelor, noaptea lor în aer liber a fost într-un fel subminată de toată povestea asta.

Îşi conduse tatăl în clădirea principală. Sala de întruniri din Surferi era o colibă din Mările Sudului născută din fantezia unui creator de decoruri din Hollywoodul anilor 1960, construită din bârne din lemn de arbust ghimpos şi din plastic spongios. Acoperişul ar fi arătat convingător, dar, fiind turnate în aceeaşi matriţă, toate frunzele erau cu desăvârşire identice.

Cadmann desfăşură pe masă un sul de hârtie.

– Pe hârtie gândesc mai bine, spuse, dar avea şi fişiere în calculator. Cassandra, dă-mi notiţele de azi-noapte, documente în lucru, însemnări.

Întinse hârtia.

– Aici e continentul, arătă el. La o mie două sute cincizeci de kilometri distanţă faţă de noi şi la două zile bune de mers pentru *Robor.* O s-aveţi vânt bun, din spate. La

întoarcere o să vă deplasaţi mai încet, dar o să puteţi reîncărca bateriile la colectoarele din mină.

– O să ne conectăm pentru încărcare imediat ce ajungem pe uscat.

În jurul lor se adunase un mic grup de ascultători. Aaron se strecură prin înghesuială. Când se opri lângă de Cadmann, umerii le ajunseră aproape la aceeaşi înălţime. Tânărul era mai lat în spate, dar efectul atenuator al timpului nu poate fi oferit de nici o altă sursă. Ar fi putut deveni într-o bună zi un Cadmann Weyland. Dar nu se întâmplase încă.

– Da, există încărcături din belşug, spuse Linda, din cadrul uşii. Mina n-a folosit nici una în ultima vreme. Bună, tată.

Cadmann părea oarecum uimit.

– Chiar că ai scos un timp bun, zise. Obrajii ei se împurpurară uşor.

– Cred că semăn cu tata.

Justin zâmbi în sinea lui. Stu Ellington deţinea recordul de viteză prin trecătoare. Ea ar fi trebuit s-o lase mai uşor, fiindcă-l avea pe Cadzie la bord. Pariase deja pe ea pentru următoarea întrecere din Ziua Asolizării.

Micul Cad sugea, sau dormea, sau şi una, şi alta. Îi era greu să-şi dea seama, din cauza pânzei care acoperea pieptul Lindei.

– Tată, în înregistrările din mină am găsit încă două explozii probabil tipice.

– Rahat de grendel! Datele sunt semnificative? Ea îl privi surprinsă, la care el adăugă:

– Voiam să-ntreb dacă s-au petrecut la o dată pe care ar fi fost posibil s-o fi dorit cineva - treci peste asta. Spune-mi mai mult.

– Explozii recente, una acum douăzeci şi alta acum paisprezece săptămâni. De joasă energie, din nou ca o explozie de praf de puşcă, mult mai blânde decât o dinamitare. Însă nu s-au petrecut în zona de lucru a sfredelelor, ci în instalaţiile secundare. Utilajul are o marjă mare de eroare şi n-a făcut altceva decât să scoată sunete de detonaţie.

Cadmann chibzui cu atenţie. Dacă era un sabotaj, atunci... făcuseră teste înainte de explozia propriu-zisă? Însă aceasta fusese ceva cu totul diferit.

– Ai vreo idee, micuţa mea genială?

– O defecţiune oarecare a termostatului procesorului secundar. O contaminare a cărbunelui în sine? Unul dintre vârfuri are un aspect spongios, ca şi cum... n-ar fi explodat o singură grenadă, ci o droaie de petarde rotunde.

– Praf de cărbune? întrebă cineva de lângă uşă. Ea clătină din cap.

– Praful de cărbune poate exploda, dar am avut asta în vedere în faza de proiectare. Dacă aerul reacţionează cu praful, atunci e ceva în neregulă cu utilajele, ceva pe care nu-l observă Cassandra. Poate chiar ceva deliberat.

– Sabotaj?

Linda ridică din umeri.

– Aţi făcut o analiză stroboscopică a cărbunelui?

– Da, bineînţeles, acum câteva luni...

– Nu, întrebam dacă aţi făcut-o recent.

– Joe spune că nu putem, aparatura a fost distrusă. Trebuie să mergem acolo.

– Mă gândeam la dinamită pe tăiş, dar dacă ar fi pătruns aer înăuntru?

Cadmann se uita cu discreţie în jur, încercând să citească pe chipuri.

– Posibil, dar complicat. O să vedem când ajungem acolo, zise Linda.

– Bun. Faleza Doi. Un loc bun de ancorare pentru *Robor* şi e cât se poate de potrivit pentru cercetaşi. Stabilim acolo baza şi verificăm celelalte zone miniere cu ajutorul Ţânţarilor.

– Şi cum rămâne cu expediţiile în ţinuturile joase, tată?

– Nu uita că asta e o repetiţie, înaintea acţiunii. Rămâneţi trei zile, verificaţi totul, ocupaţi-vă de noaptea cercetaşilor, apoi puteţi căuta un loc potrivit pentru tabăra principală. Staţi în alertă şi retrageţi-vă rapid dacă apare ceva neprevăzut.

– Recunoaştere în forţă, spuse Linda. Cadmann zâmbi uşor. Degetele îi alunecară pe hartă.

– Odată ce terminaţi povestea cu cercetaşii, puteţi folosi un Ţânţar pentru studii geologice şi altul pentru cartografiere. În tot acest timp, cercetaşii stau pe terasă, sub conducerea cuiva inflexibil. Acolo aplicaţi regulile obişnuite. Toată lumea rămâne în ţinuturile de sus, nimeni nu coboară. Orice abatere de la acest ordin atrage după sine revocarea privilegiilor de pe continent. Ne-am înţeles?

Pentru o clipă, Justin se întrebă dacă Aaron avea să aducă argumente sau să spună ceva provocator - era bine-cunoscut pentru asta. Dar îşi dorea prea mult călătoria aceea. Aproape că îl vedea ţinându-şi emoţiile în frâu şi făcând eforturi disperate să-şi stăpânească limba. Dădu din cap în loc să facă glume deplasate.

Linda oftă.

– Sunt sigură că ne putem descurca, indiferent ce e în neregulă. N-avem motive de îngrijorare. Altminteri nu l-aş lua nicidecum pe Cadzie cu noi. Nici într-o mie de ani.

7.

CONTINENTUL

Hidoşenia şi frumuseţea ei sunt divine.
Percy Bysshe Shelly, *Meduza lui Leonardo da Vinci*

– Putem sta de vorbă?

Linda îşi ridică ochii cu o uşoară iritare. Î*nvăţase ceea ce învaţă toate mamele. Dormi când doarme bebeluşul, proasto!* Tocmai îl adormise pe Cadzie.

– Te rog.

Edgar părea disperat. Joe îşi făcuse griji pentru el în ultima vreme, temându-se că avea probleme despre care nu voia să vorbească, aşa că va dori să ştie. Oftă şi arătă către copilul adormit.

– Atunci mergem în camera ta de lucru. Cassie, Cadzie doarme. Ascultă-l cu atenţie. Eu voi fi în atelierul lui Edgar. Anunţă-mă dacă se trezeşte.

– Am înţeles, Linda, răspunse Cassandra, cu voce scăzută.

Edgar deschise drumul.

– Cafea?

– Da, mulţumesc. Îmi place cafeaua şi n-am niciodată ocazia să merg la cules de boabe.

El îi adresă un zâmbet răutăcios.

– Există o metodă prin care poţi căpăta toată cafeaua pe care ţi-ai dori-o vreodată.

– Obişnuiam să fac asta, zise ea.

– Ei, n-am vrut să insinuez nimic.

– Bine, răspunse, şi sorbi din cafea. Chiar îmi place chestia asta. OK, Edgar, ce e atât de urgent încât nu poţi să aştepţi până trag un pui de somn cât doarme Cadzie?

– De ce nu am relaţii sexuale?

– Poftim?

Nu se simţi în stare s-o privească în ochi.

– E destul de greu să întreb o dată, darămite a doua oară. De ce nu reuşesc să am relaţii sexuale? Probabil sunt cel mai vârstnic virgin de pe planetă.

– Nu eşti virgin. Eşti grendel cercetaş. Am fost şi eu *acolo.* Trish Chance, fata din eprubetă.

– A fost pe-aproape. S-a întâmplat doar o singură dată, atunci, pe continent. N-am ştiut ce să fac. Trish a trebuit să-mi arate şi acum abia dacă-mi mai vorbeşte.

– De ce mă-ntrebi pe mine? Edgar oftă şi clătină din cap.

– A fost o vreme când aş fi dat orice ca să mă culc cu tine. Ştii doar.

Ea ridică din umeri ca să nu râdă, dar nu se putu abţine.

– Îmi pare rău, zise chicotind, dar n-am ştiut niciodată...

– Ba da. Ei, haide, eu nu ştiu prea multe despre fete, dar oricine poate spune că ţineai evidenţa, te asigurai că toţi cei cu care nu o făcuseşi şi-o doreau cu siguranţă. Tu... doar dacă n-am cumva o psihoză. Linda?

– Foarte bine, presupun că aşa a fost. Şi apoi, într-o bună dimineaţă, m-am trezit sătulă de jocul ăsta.

Edgar dădu din cap, relaxându-se uşor.

– Te-ai culcat cu aproape toată lumea! Cu toată lumea în afară de mine. Mi-am închipuit că, ce naiba, până la urmă aveai să ajungi şi la mine, pur şi simplu ca să se consemneze. Dar n-ai făcut-o. Cred c-ai rămas mai întâi însărcinată.

– Însărcinată şi dezgustată, preciză ea.

– Aşa că m-am gândit s-aştept până naşti, fiindcă pe urmă aş fi avut o şansă, dar n-a mers, fiindcă acum eşti mama mea vitregă! Sau, oricum, cam aşa ceva.

Dezgustată şi gravidă şi singură, ceea ce nu avea sens, fiindcă m-aş fi putut trezi dimineaţa lângă oricine aş fi vrut, dar...

– Să spunem doar că am avut o mulţime de prieteni...

Dacă ar fi fost câine, Edgar ar fi dat din coadă.

– Am citit o grămadă de denumiri care se foloseau pe vremuri. Femeie de stradă. Pompa oraşului. Călcâie rotunde.

– *Călcâie rotunde?*

– Cade cu uşurinţă pe spate, îi explică el, râzând. Şi femeie de stradă[1], am citit despre asta. A fost un general al Uniunii, luptătorul Joe Hooker, pe care îl urmau atât de multe femei cu reputaţie dubioasă încât lumea le numea batalionul lui Hooker...

– Mulţumesc pentru prelegere, dar ajunge, spuse ea, şi se întrerupse, meditând o clipă. Dacă mă gândesc bine, şi *Joe* ştie toate cuvintele astea. Nu le foloseşte niciodată, dar le ştie.

– Da. Hait, nu m-aş fi gândit niciodată la asta. El a...?

– Niciodată.

– Oricum, între noi doi nu s-a întâmplat. Şi nu mi s-a întâmplat nici cu altcineva. Cu toate fetele e la fel. Unele îmi sunt prietene, dar nici una nu vrea să se culce cu mine, şi asta mă înnebuneşte. De ce?

– Pentru început, eşti prea nerăbdător. Şi ai talentul de a ţine prelegeri despre subiecte nepotrivite.

– Am încercat să fiu inaccesibil. Nici asta n-a mers.

– Nu, sigur că nu. Vreau să spun...

Edgar îşi coborî ochii şi se privi cu o expresie acră.

– Da. Ştiu ce vrei să spui.

– Atunci de ce-ntrebi?

– Sunt gras. Iau lecţii de la Toshiro...

– Se cunoaşte. Mai mult tonus muscular. O ţinută mai frumoasă. Scapă de câteva kilograme şi o să arăţi bine. Edgar, acum aş face sex cu tine. Adică nu, n-aş face, dar aş fi făcut dacă m-aş mai fi ţinut de-aşa ceva.

– Vorbeşti serios?

– ...Da.

– Pari surprinsă. Ea zâmbi.

– Ca să-ţi spun adevărul, *sunt* surprinsă. Nu m-am gândit la asta înainte de a mă întreba tu.

– Atunci de ce acum, şi nu înainte, când puteai? Sau o spui doar aşa?

– Nu, n-o spun doar aşa. Edgar, chiar eşti atrăgător, dar cine nu se străduieşte nu-şi dă seama, zise, şi se încruntă. Tu ne *obligi* să ne străduim. Adică ai ceva care îndepărtează fetele, şi poate nu numai fetele, ci *pe toată lumea,* până ajunge să te cunoască, aşa că trebuie să aibă un motiv ca să ajungă s-o facă. Eu am avut unul, m-am îndrăgostit de tatăl tău, şi el te iubeşte, aşa că m-am străduit, dar după o vreme n-a mai fost nevoie de străduanii...

El clătină din cap. Era greu să-i desluşească expresia feţei în lumina sărăcăcioasă a ecranelor. Edgar ţinea de obicei în semiîntuneric încăperile în care lucra.

– Bătrânul meu nu mă iubeşte. Şi nu ştiu ce vrei să zici...

– Ba te iubeşte. Tu pui întotdeauna oamenii la încercare. Vrei să afli exact cât de multe pot suporta. Şi majoritatea dintre noi nu tolerăm prea multe. De ce am face-o? Dar Joe suportă, şi eu am fost nevoită să suport şi, ştii, după o vreme ai încetat, nu m-ai mai testat atât de mult, şi apoi am ajuns să te cunosc cu adevărat, şi undeva, acolo, în

1 Hooker în limba engleză (n. tr.).

adâncul sufletului tău, eşti un tip foarte plăcut. Continuă exerciţiile cu Toshiro, acordă-ţi ceva atenţie când te uiţi în oglindă şi-o să ai şi o înfăţişare foarte plăcută.

– Poate, făcu el, dar părea încântat.

Cât din toate astea cred? Dar, dacă el e convins, lucrurile chiar s-ar putea petrece astfel

Se străduí să-şi dea seama ce anume ar mai fi putut să-i spună...

– Linda, în legătură cu tatăl puştiului...

– Asta nu e problema ta, ripostă ea, din reflex.

– Nu, dar e problema ta, nu-i aşa?

– Eu... ce vrei să zici?

– Nu ştii cine e tatăl şi ţi-e frică să afli, fiindcă îţi închipui că e cineva care nu-ţi place.

– Edgar, e groaznic să spui aşa ceva. Până la urmă, poate că nu-mi placi.

– Linda, vrei să ştii cine e tatăl?

– Adică tu ştii?

El clătină din cap.

– Nu, dar aş putea să aflu.

– Cum?

– Cassie ştie ce grupe de sânge au toţi oamenii din colonie, inclusiv copiii. Trebuie să ştie. Cineva ar putea avea nevoie de o transfuzie.

– Dar Cadzie are grupa O pozitiv. Ca mine. Asta exclude o parte dintre băieţi, dar rămân cel puţin o duzină...

Îl văzu zâmbind.

– Da, mi-am pus întrebarea. Într-un moment de slăbiciune.

– Linda, n-ai ţinut cont de factorii minori. Despre grupele de sânge sunt de spus mult mai multe decât aspectele majore...

– Ştiu despre factorii MN, îl întrerupse. Şi tot rămân o duzină.

– E clar că ai avut o mulţime de relaţii.

– Obişnuiam să mă mândresc.

– Bineînţeles c-ai vrut s-atragi atenţia colonelului.

– Cred c-a fost şi ceva de genul ăsta, recunoscu ea. Şi voiam să-i arăt că există un lucru pe care pot să-l fac cu adevărat bine...

– De ce te-ai oprit? fu el curios, apoi se uită în jur, şi din nou la Linda. Da, da. Tata cunoaşte străvechile cuvinte magice care transformă o doamnă nobilă într-o târâtură. Dar întrebarea e totuşi bună.

– M-am oprit fiindcă nu-mi mai plăceam mie însămi. Şi asta chiar că nu e treaba ta şi, ca să te scutesc de-o întrebare, nu, n-am de gând să mă culc cu tine.

– Nici nu vreau. Adică...

Încremeni o clipă, apoi se sili să pronunţe cuvintele.

– Tata ar... *Nu* ne-ar ucide, dar s-ar gândi că e în stare. N-am dreptate? Oricum, să nu complicăm lucrurile, fiindcă îmi placi cu adevărat, şi cred că-mi place şi bătrânul meu, şi el înseamnă cu atât mai mult, de vreme ce tu, el şi cu tine...

Edgar se opri şi respiră adânc.

– Linda, dacă vrei să afli cine e tatăl, eu pot să te ajut. Cassie foloseşte mai multe informaţii, nu numai grupele de sânge. Înţelegi, ea ştie deja.

– Nu ştie. Am întrebat-o.

– N-ai întrebat-o aşa cum ar fi trebuit.

– Şi cum ar fi trebuit? El clătină din cap.

– Şi eu cunosc vechile cuvinte magice. Sunt în stare să aflu. Şi, totodată, să împiedic pe oricine altcineva să afle. Pe oricine în afară de colonel sau de Zack; ei pot suprima tot ce introduc eu, dacă ştiu că blocajul îmi aparţine.

– Joe s-a gândit că poţi face aşa ceva. L-ai împiedicat să intre într-o serie dintre fişierele tale, nu-i aşa?

Edgar nu răspunse imediat.

– Intimitatea e un drept...
– Când aveai unsprezece ani?
– Păi, da, fir-ar să fie! Ce-are a face asta cu vârsta?
– Nimic, făcu ea zâmbind.
– Aşadar, vrei să afli? Pot să mă opresc oriunde. Fişierele accesate sunt uşor de urmărit, oricine ar fi capabil, şi de când s-a născut Cadzie tu ai început să-ţi petreci o grămadă de timp studiind grupele sanguine, paternitatea şi ciclurile astrale.
– Oh, uneori mă sperii.
– Numai uneori?
– Da, numai uneori. Lasă-mă să mă gândesc, bine?
– Eşti *îngrijorată* fiindcă nu ştii cine e? Uite, ţi-ar plăcea să-ţi acopăr urmele, să nu mai poată afla nimeni altcineva că te interesează?
– Oh, Doamne, nu m-am gândit niciodată... Edgar, dacă altcineva ar fi... urmărit ce fişiere accesez... ai fi ştiut?
– Da. Mai ales dacă m-ar fi rugat pe mine s-o fac pentru el.
– Te-a... cine te-a rugat?
– Aaron. Ei, e în ordine, nu i-am dezvăluit nimic, zise, şi o studie din priviri. Crezi că e vorba despre el, nu-i aşa? Anul trecut aţi fost foarte mult timp împreună. Aşa cum e acum cu sora ta.
Linda păstră tăcerea.
– De ce nu-ţi place Aaron?
– Dar tu de ce-l urăşti?
– Nu-l urăsc, mi-e frică de el, răspunse Edgar.
– Şi mie. Aşa zici. De ce?
El se aplecă, de parcă ar fi vrut să-şi atingă vârfurile picioarelor.
– Excelent, nu-i aşa? Toshiro e un specialist miraculos. Ştii ce mi-a făcut Aaron la spate.
– Joe spune că ai căzut dintr-un copac coamă-de-cal!
– Aşa e. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, când aveam unsprezece ani. Aaron locuia atunci aici. Tata era de părere că toţi copiii din eprubetă aveau nevoie de o oarecare stabilitate familială. Se gândea chiar să-l adopte.
– Asta trebuie să-ţi fi plăcut!
– Adevărul e că nu detestam ideea atât de mult cât ai crede. Nu la început. Tata era destul de dur cu el. Spunea că era necesar să-l înveţe o parte dintre bunele maniere, exact aşa cum fusesem eu nevoit. Era oarecum amuzant să-l văd pe Aaron trecând prin asta...
Se uită în jos, la consolele computerului.
– Cadzie doarme foarte bine, zise. Linda rămase în aşteptare.
– Aşa că într-o zi am plecat într-o excursie doar noi doi, Aaron şi cu mine. Cunoşti Dealul-fără-fructe? Înalt şi arid, cu copaci coamă-de-cal în vârf. Ne-am făcut tabăra acolo peste noapte. A doua zi dimineaţă am văzut un pterodon plonjând între arborii de pe creastă şi apoi ieşind dintre ei. Aaron a urcat să vadă ce era acolo sus. A coborât. Gâfâind. A zis că putea ajunge mai repede decât mine în vârf.
El avea zece ani şi eu aveam unsprezece, dar în general mă putea întrece la orice. Dar tocmai obosise. Aşa că am spus „Dă-i drumul”, l-am plesnit peste fund şi m-am căţărat în copac. Aproape de vârf m-am uitat şi l-am văzut chiar în spatele meu, dar ştiam că îl puteam învinge.
M-am tras în frunzişul des din vârf şi în faţa ochilor mi-a apărut ceva, dând să mă înşface, o gheară destul de mare ca să-mi smulgă capul. M-am dat înapoi şi o jumătate de duzină de gheare ca nişte foarfeci uriaşe încercau să-mi taie faţa, şi apoi sub mine nu mai era nimic. Următorul lucru pe care l-am ştiut a fost că mă prăbuşeam. Şi-mi amintesc privirea lui Aaron din clipa în care m-am prăvălit pe lângă el.

Am căzut lat, pe spate, şi mai jos de braţe nu-mi puteam mişca nimic. Mă durea de moarte. Am avut senzaţia că-mi luam singur zilele cât mi-am scos comcardul. Eram sigur că se spărsese, dar nu era aşa...

– Edgar! *Aaron* n-a sunat?

– Da. După mine. Poate ar fi sunat oricum. Poate. Dar n-a făcut-o până nu mi-am scos eu cardul şi n-am vorbit cu tata.

– Iisuse. E îngrozitor. Dar n-ai spus niciodată, nimănui.

– I-am povestit tatei. Însă nu ştiu dacă m-a crezut.

– Cred că da. Nu-i place de Aaron.

– Aşa că am avut nevoie de doi ani ca să-mi revin. Am ratat maturizarea alături de voi, ceilalţi. Era cât pe ce să scap şi intrarea în rândul grendelilor cercetaşi. *Eu* sunt cel care a găsit ceea ce nu e în ordine cu nativii tereştri. Iar acum nu reuşesc să am relaţii sexuale.

– Şi îl învinuieşti pe Aaron?

– N-ar trebui? Tu de ce te temi de el?

– Nu ştiu, răspunse ea, clătinând din cap. Îmi aminteşte de tata, şi asta ar trebui să fie bine. Nu mă tem de tata, dar... nu ştiu. Hai s-o lăsăm baltă.

– Sigur. Şi te temi că el e tatăl copilului. Aşa că nu vrei să afli.

– Nu am spus asta.

– Nu, nu ai spus asta.

– Edgar, Aaron a... urmăreşte ce fişiere din computer accesez?

Zâmbetul lui începea să-i fie cunoscut.

– A încercat, dar n-a reuşit, fiindcă am blocat accesul la fişierele alea, deşi nimeni nu-şi dă seama că am fost eu, arată ca şi cum ar fi făcut-o colonelul.

– Frumos din partea ta. Spui că a încercat să urmărească tot ce accesez? Şi că ţi-a cerut ajutorul?

El încuviinţă dând din cap.

– I-am zis că în momentul acela n-aveam timp. A încercat singur, dar eu am ajuns acolo înaintea lui.

– Mulţumesc! rosti ea, şi se ridică. Cred că e mai bine să văd ce face Cadzie, şi trebuie să ne pregătim pentru plecarea în zona minieră. Lasă-mă să mă gândesc la asta. Poate e într-adevăr timpul să aflu, indiferent care ar fi adevărul. Mulţumesc!

Zâmbetul lui de răspuns o surprinse în timp ce-i întorcea spatele. Zâmbetul lui plin de mândrie.

– *Hopa.* Edgar?

– Da?

– Eşti atent? Ascultă-mă. Te gândeşti la ceea ce-ţi vorbesc. Ba cauţi chiar şi metode de a face ceva pentru mine.

– Da, mamă, făcu el, vesel.

– Îmi aduc aminte de tine pierzându-ţi interesul în timp ce ziceai salut! Obişnuiam să discutăm despre asta, despre modul în care te plictiseai şi plecai când ceva era în plină desfăşurare. O să te apuci de altceva, împreună cu altcineva, o să te preocupe programarea, întoarcerea printre stele, ce se întâmplă cu Pământul, ecologia de pe continent. Ţii minte tricoul ăla?

Edgar îşi aducea aminte. Tăiase un tricou stacojiu în fâşii, aşa că părea o dantelă pe trupul ei, căzându-i până la partea de sus a coapselor, ascunzând şi dezvăluind.

Linda îl privea.

– Ţi-am captat atenţia, nu-i aşa? Trebuia să mă conving că o pot face.

Ce i-ar fi răspuns tata? Tânărul ripostă:

– Sper c-o să-l trimiţi la spital când te saturi de el. Poate porni o inimă care s-a oprit.

– Edgar, există vreo fată pentru care ai putea face ceva anume? Ceva la care nu s-a mai gândit nimeni?

Chipul lui se destinse. Ea îşi amintea privirea aceea: se retrăgea în propria minte.
– Poate... Oricum, înţeleg ce vrei să spui. Linda? Mulţumesc!

Pe *Robor,* Justin se opri brusc pe puntea de la prova. Mirosul de cafea era slab, dar i se infiltră în creier venind de jos. Îi trecu prin minte că Aaron Tragon răspândea aroma anume pentru el.

Înainte de apariţia grendelilor, înainte de a umple apele cu păstrăvi şi somni, primii împrăştiaseră seminţe de cafea pe culmile munţilor. Era uşor de cultivat.

Dar dificil de recoltat. Cafeaua păstra sănătatea primilor. Erau nevoiţi să facă excursii pe munte, cu rucsacul în spate, sau să se descurce fără ea. Se puteau întoarce cu oricât de multă doreau, aducând şi un surplus pentru trocuri. Carlos avea întotdeauna, fiindcă întotdeauna exista cineva care îşi dorea o masă, un birou sau o uşă sculptată.

Aaron avea întotdeauna fiindcă trimitea pe cineva după ea. Justin făcuse asta când era mai tânăr. Grupurile cu rucsacuri se distrau bine întotdeauna, dar odată se întorseseră cu carne de urs afumată în loc de cafea, la sugestia lui. Nu-i mai însoţise de atunci.

La Surferi exista un cerc de iniţiaţi: băutorii de cafea. Unii erau dependenţi. Trish, Derik şi (bizar) Ruth Moskowitz, ba poate chiar şi Jessica, nu agreau gustul. O sorbeau; o ceaşcă le ajungea o noapte întreagă. Dacă nu făceai parte din cerc, atunci te situai în afara lui.

Justin îl părăsise. Alţii bântuiau pe margini, încercând să-şi găsească un mod de viaţă, dar erau întotdeauna gata să se afişeze cu o ceaşcă de cafea.

Ea aducea cu un joc al dominaţiei. Începea s-o simtă înfiorându-l.

Aaron îl strânse de umăr, apoi se strecură pe lângă el, şi îşi dădu seama că bloca o uşă. Ridică din umeri şi îl urmă.

Bâzâitul Ţânţarilor se simţea prin podeaua lui *Robor,* dar vibraţia se propaga cu mai multă putere prin pereţii de plexiglas ai provei. Jessica stătea în spatele mai multor cercetaşi. Se înghesuiau lângă geam şi se luptau pentru un loc cât mai în faţă. Palmele şi feţele se îndesau în plexiglas. Ceaţa dimineţii acoperea marea de sub ei ca un linţoliu. Orizontul estic era mai albastru decât imaginile zorilor trandafirii din poezia Pământului.

Se aşteptau să asolizeze pe coastă la ora răsăritului şi viitorii cercetaşi fuseseră treziţi devreme, să arunce prima lor privire - o privire reală, nu virtuală - asupra continentului despre care auziseră vorbindu-se toată viaţa lor.

Jessica luă o înghiţitură de cafea din ceaşca sculptată, cu mânerul înfăţişând o coadă de grendel. Nu era acea cafea instant pe care o băuseră părinţii ei în primii zece ani petrecuţi pe Avalon. Cu cafeaua trebuia să te obişnuieşti. Primele boabe fuseseră recoltate şi măcinate şi primele ceşti fuseseră servite când ea avea nouă ani. Mai ţinea încă minte expresia de pe faţa lui Cadmann când luase întâia înghiţitură, de parcă i s-ar fi dezvăluit pe neaşteptate un extraordinar mister delicat. Ţinea minte şi întâia înghiţitură amară sorbită de ea, pe care o scuipase în farfurioară.

Aaron o convinsese să încerce din nou, mulţi ani mai târziu.

Simţi mâinile lui mari, pline de forţă, cuprinzându-i umerii şi se înfioră uşor la atingerea lor. Mâinile acelea erau atât de puternice şi atât de blânde, atunci când voiau să fie. Ea îi sărută vârfurile degetelor, spunând:
– 'Neaţa, Aaron. Ai dormit bine?
– Ca un bebeluş, răspunse el.

Luă o cană conică, cu baza mare, şi sorbi privind cu atenţie ceaţa. Puntea de la provă, una dintre cele două punţi superioare, de deasupra magaziei, era dintr-un fel de lemn câinesc, sculptat şi lustruit. Era negru şi neted şi se număra printre soiurile stranii de plante de la sud de Isenstine. Carlos susţinea că avea fibra mai fină decât tecul şi se gândea că ar fi putut face un comerţ profitabil cu Pământul... dacă Pământul mai era la locul lui, adăuga el, cu un aer sobru.

O rafală de vânt înclină dirijabilul spre babord. Computerul de ghidare sesiză schimbarea şi motoarele Ţânţarilor efectuară corecţia. *Robor* se redresă rapid, dar grendelii discipoli articulară *ooh-uri* şi *ahh-uri* şi se prefăcură că se clătinau într-o parte şi în alta.

– Uite, zise Aaron, strângând-o de umăr. Răsăritul.

Însă soarele nu se ridica. Era un răsărit măsluit, prima îmbujorare trandafirie a lui Tau Ceti de-a lungul orizontului de est. Strălucirea avea să pălească, pentru a deveni mai intensă cu câteva minute mai târziu, conducând către lumina zilei.

O parte dintre ceilalţi secunzi erau în sala mare, unde tocmai intrau restul de grendeli cercetaşi. Fereastra se întindea de la podea la tavan şi de la un perete la altul, curbându-se uşor în afară, fiind dintr-o folie de plastic atât de rezistentă încât putea susţine un elefant. Copiii se puteau sprijini de ea oricât doreau.

Jessica deblocă un scaun de pe punte şi îl aduse mai aproape.

– Acordă-ţi o pauză.

– Sigur.

Aaron fixă scaunul de punte. Se aşeză, întinzându-şi destins braţele şi picioarele.

Jessica îl privi fără grabă. Făcea totul cu atâta relaxare şi, în acelaşi timp, cu atâta dăruire. Dacă stătea, atunci... pur şi simplu stătea. Dacă vorbea în faţa unui public, nu făcea decât să vorbească. Dacă urca pe munte sau era pe planşa de surf, atunci făcea alpinism sau surf. Iar dacă făcea dragoste, atunci făcea dragoste şi nimic altceva. Era o uşurare. Părea în concordanţă cu ceilalţi până la ultima fărâmă. Nefragmentat. Pe deplin. Şi când voia ceva? Dar genul acela de cruzime era firesc pentru cineva atât de hotărât.

Era îndrăgostită de el? Îşi puse întrebarea şi speră că răspunsul era da. Mâna i se furişă într-a lui şi el i-o strânse.

O fâşie din Tau Ceti se căţărase deasupra orizontului şi razele sale reflectate străpungeau acum acoperământul de nori al continentului. Norii erau negru-albăstrui deasupra şi argintii dedesubt. Toţi pasagerii navei se treziseră. Nimeni nu voia să scape prima ieşire generală făcută după mai bine de un an, iar cei mai mulţi dintre grendelii cercetaşi erau la prima călătorie din viaţa lor.

Justin îşi aduse un scaun şi îl fixă de podea.

– Câţi candidaţi credeţi c-avem?

– Pentru vânătoarea din ţarc? El încuviinţă din cap.

– Şase sunt destul de mari.

– Crezi că putem găsi un grendel pentru ei? Un chicotit răutăcios.

– Nu câte unul pentru fiecare, dar cred că putem organiza o tragere la sorţi.

– Cu măsuri sporite de siguranţă, OK? Pregătiţi o puşcă suplimentară, spuse Aaron, dus pe gânduri.

Jessica îl studie. Aaron Tragon nu era de obicei un partizan al prudenţei.

– De ce?

– Nimic nu trebuie să dea greş. Nu *acum.* Suntem pe punctul de a obţine tot ce ne dorim.

Cuvinte nerostite: o bază permanentă pe continent, populată de A Doua Generaţie. Începutul unei noi colonii.

Gânduri şi mai ascunse: *adevărata* colonie. Dacă Aaron îşi punea planurile în aplicare, avea s-o conducă *el însuşi.* Avea să programeze uterele artificiale de pe *Geographic* pentru a expulza o sută de copii în fiecare lună şi nu va muri înainte de a fonda o naţiune. Intenţiona să transforme asolizarea iniţială în ceva mai mult decât o neînsemnată notă de subsol din istoria Avalonului.

Şi de ce nu? Erau acolo să cucerească o lume.

Raze de aur şi argint străpungeau acum norii, şi căldura începea să împrăştie ceaţa. Continentul se zărea la orizont, probabil la vreo treizeci de kilometri distanţă. Piloţii

reuşiseră o sincronizare minunată. Cercetaşii începură să aplaude, să chiuie şi să bată din picioare.

Continentul era verde, luxuriant. Acolo, în faţa lor, pâcla părea să-şi schimbe culoarea, spiralându-se şi şerpuind în jurul golfului care li se deschidea înainte. Priviră apa - spumă de un cenuşiu întunecat până la albastru, valuri rostogolindu-se către linia stâncoasă a coastei, întreruptă de recife neuniforme. Ceaţa era grea, uleioasă, scurgându-se din pământ ca un fum şi plutind aproape aidoma fumului.

Inima Jessicăi prinse să bată mai repede şi în stomac începu să-i fiarbă o senzaţie uşor acidă de plăcere. Era a şasea ei călătorie pe continent.

Puntea de observaţie era acum din ce în ce mai aglomerată. Carey Lou pregătise în timpul nopţii porţiile pentru micul dejun. Îi aduse o tavă cu ouă jumări şi cu felii de fructe. Jessica bău, mestecă şi oftă, şi simţi că totul mergea bine în lume.

Unul dintre primele lucruri pe care le remarcai la vederea continentului era vegetaţia cu mult mai bogată decât pe insula Camelot... de parcă ar fi dispărut toţi grendelii, dar firește că nu era aşa. Cu toate acestea, *Geographic* observase în preria întinsă numită Stepa Scribului şi aflată mai departe, spre nord, animale destul de mari ca să le dea grendelilor de gândit. Camerele de luat vederi de pe navă arătau urme aşternute pe zeci de kilometri, ca nişte linii palide trasate neglijent în şesul vast, de un verde-maroniu. Se încrucişau şi se curbau cu eleganţă, de parcă ar fi existat o entitate care se străduia să scrie mesaje pentru stele. Era firesc să numească acele creaturi scribi, deşi văzute de pe orbită nu erau decât nişte picături pătrăţoase din capătul urmelor, de culoarea preriei şi aproape lipsite de semne distinctive. Scribii trebuiau să fie erbivori, dar dincolo de asta totul era speculaţie.

La marginea Stepei Scribului era o pădure, şi Cassandra observase, sau crezuse că observă, grupuri de animale extrem de mari. Nimeni nu văzuse vreodată o haită de grendeli, iar singurele creaturi care mâncau grendeli erau alţi grendeli. *Robor* se înălţă, traversând un şir de stânci despicate, încununate cu frunziş des, verde şi verde-albăstrui. Lanţul stâncos semăna cu dinţii de jos ai unui craniu. Chiar la baza lui, piatra se aplatiza, transformându-se în covorul des şi verde al unei văi. Un fluviu bătrân, alimentat de zăpezile din munţii aflaţi în nordul îndepărtat, şerpuia alene pe fundul depresiunii, sfârşind prin a-şi tăia drum spre ocean prin stâncă.

– Terenurile de vânătoare ale grendelilor, vorbi Aaron, iar cercetaşii aspiranţi se holbară în jos, către mlaştini şi păduri. Ne ţinem departe de ele.

Dedesubt, pe marginea unui lac, se adăpa cu nervozitate o turmă de animale lăsând vag impresia că ar fi fost o încrucişare între cai şi porci. *Robor* se afla acum la o înălţime de numai douăzeci de metri, cu doar trei metri deasupra vârfurilor copacilor, astfel încât cercetaşii să vadă totul cât mai bine.

Apa păru să explodeze într-un jet neaşteptat şi violent când ceva ţâşni atât de repede încât ochii lor abia reuşiră să urmărească tot ce se întâmplă apoi. Unul dintre animalele de pe marginea apei fu aruncat pe spate şi strivit cu o rapiditate uluitoare. Murind probabil în aceeaşi clipă. Celelalte fugiră în toate direcţiile, într-un soi de galop legănat.

Dar nu asta le stârni interesul. Nu asta atrase toţi ochii din sală. Nimeni nu părea să mai respire. Păreau să-şi fi oprit bătăile inimilor.

Acolo, cocoţat deasupra trupului sfâşiat şi însângerat al creaturii asemănătoare cu un porc...

Era un grendel.

Din difuzorul sălii se auzi o voce.

– *Grendel omorându-şi prada,* rosti Linda, din camera de control. *Tocmai aţi văzut cum ucide un grendel.*

Peretele curbat şi transparent dinspre interior se înceţoşă şi în dreapta sa se contură un ecran. Scena omorului era reluată cu încetinitorul.

Camera de luat vederi îi aduse aproape. Turma de creaturi porcine bea încet, cu prudenţă. Trei stăteau de pază deasupra malului, în timp ce ceilalţi coborau către apă, pe rând, numai câţiva în acelaşi timp, legănându-se stângaci, caraghioşi. Apoi, de data asta cu încetinitorul, suprafaţa lacului se umflă, se sparse, şi din adâncuri explodară patru metri de moarte neagră.

– Oh, Doamne, şopti Jessica, tot atât de uluită ca oricine altcineva din încăpere.

Era imposibil să *nu* te impresioneze creatura aceea, cel mai feroce prădător pe care-l înfruntase vreodată omenirea.

Trompă boantă. Blindaj de crocodil. Coadă turtită, cu ţepi. Ţâşni cu viteza unei rachete şi animalul porcin muri împroşcând pe nas apă şi sânge. Lovitura grendelului îi stâlci corpul. Căzu pe spate, săpând o brazdă în iarbă şi în praf. Computerul se focaliză asupra lui, mărind imaginea până la un soi de hologramă privită sub un unghi larg. Un alt ecran, mai mare, reda, sub un alt unghi şi tot cu încetinitorul, celelalte animale care rupseseră rândurile şi o luaseră la fugă aproape instantaneu, în căutarea unui adăpost, alergând repede, dar cu o viteză normală. În afară de grendeli, nici o altă creatură nu fusese observată mişcându-se în *viteză.*

Dinţii grendelului sfâşiaseră pântecul prăzii şi îi deschiseseră coşul pieptului. Sângele ţâşnea, acoperindu-i trompa. Dinţii îi dispărură în rana în care îşi afundă capul. Smulse o gură plină de viscere înainte de a se uita în jur şi apoi în sus, drept către *Robor.*

Deschise gura, apoi o închise, mişcându-se dezorientant de încet în imaginea holografică. De pe dinţii ca nişte pumnale i se prelingeau sânge şi salivă, în picături scurgându-se una după alta, în timp ce urla, provocându-i.

Era din cauza zgomotului motoarelor ţânţarului? A mărimii navei aeriene? Ochii grendelului rămaseră pironiţi asupra lor, de parcă i-ar fi fost greu să aprecieze distanţa până la *Robor.* De parcă s-ar fi gândit că îl provocau, vrând să-i ia carnea.

Scoase un urlet pe care nu-l putură auzi. Apoi se răsuci şi agăţă leşul cu coada ţepoasă. O coadă diferită de ale grendelilor din imaginile de pe Avalon, cu un cârlig mare, bătător la ochi, plasat aproape dedesubt şi cu o cicatrice zdrenţuită acolo unde fusese un cârlig pereche.

Sângerarea porcului aproape că se oprise, reducându-se la un fir. Picioarele încă îi mai tremurau uşor. Nu mai era decât un spasm. Grendelul îl trase în apă.

Imediat ce se scufundă, înregistrarea se reluă, viteza fiind normală. Creaturile porcine se apropiară de mal; una îndrăzni să bea; moartea o izbi şi o sfâşie. Jessica tresări violent.

– Iisuse, făcu Aaron. Ador creaturile astea blestemate.

Ea îl privi şi, pentru o clipă, simţi ceva înrudit cu gelozia. Adoraţia nu fusese o exagerare. Ochii lui ardeau. Grendelii reprezentau ceva... forţa brută, fermitatea absolută... ferocitatea nemascată?

O calitate sau un tipar care trezea respectul lui Aaron Tragon.

Admiraţia.

Adoraţia.

Nu fusese niciodată sigură că o iubea. Dar nu se îndoise niciodată că iubea grendelii. Se părea că îi plăcea destul de mult să-i vâneze şi să-i ucidă. Dar îi iubea. Probabil mai mult decât orice altceva pe lume.

E atât de ciudat să fii geloasă pe un monstru. Dar Aaron n-are cum să iubească grendelii cu adevărat! N-aş putea iubi un bărbat care...

Mai erau şi alte lucruri de văzut: şesuri coborând în pantă, îndepărtându-se de munţi. Du-te la cel puţin un kilometru de o apă curgătoare şi o să dai de vegetaţie bogată şi de mai multă viaţă animală. Erau creaturi care păreau reptiliene - nici una prea mare, dar câmpia era pe moment întunecată de mai multe grupuri de vieţuitoare care se împrăştiară în fugă la prima atingere a umbrei lui *Robor.*

În zona aceea, tufele se înmulţeau, ajungând la desimea unei jungle. Jessicăi îi sări inima. Pădurile de pe continent nu fuseseră niciodată explorate cu adevărat. Nu exista aproape nici o clasificare a faunei şi a florei. Cartografiere insuficientă, cu excepţia celei prin satelit. Cu excepţia teritoriilor din imediata apropiere a minelor, aveau extrem de puţine informaţii despre orice.

Iar acum... aveau să se schimbe multe.

Ora prânzului sosi şi trecu înainte de a fi întrezărită destinaţia. Se ivi dintr-o ceaţă fumurie, o pâclă atât de deasă încât aproape că semăna a cenuşă vulcanică. Muntele era golaş şi măcinat de capriciile vremii, rotunjit şi găunos, acoperit ici şi colo de petice verzi care îi dădeau înfăţişarea unui craniu asaltat de muşchi.

Pterodonii trasau cu graţie curbe în văzduh: ceva familiar, slavă Domnului.

Mâinile Jessicăi se mişcară de la sine, verificând rucsacul, în timp ce se uita afară. Pământul acela, tot acel pământ, era al lor, îi aştepta să-l ia în stăpânire...

Aaron părea să-i citească gândurile.

– Ei nu-l vor, spuse, clătinând din cap de parcă ar fi fost uimit.

Degetele lui puternice şi sigure se înfipseră în umerii ei. O duru puţin.

Era tipic pentru el. Te făcea să suferi puţin. Îi venea greu să-şi aducă aminte cât de puternic era. Atât de puternic, atât de inteligent... atât de sigur de sine. Nu era de mirare că îl iubea. Aerul lui distant nu făcea altceva decât să mărească tentaţia şi valoarea trofeului.

Motoarele Ţânţarilor prinseră să hârâie tot mai răguşit. Podeaua le vibră sub tălpi când *Robor* vină spre est, alunecând de-a lungul unui platou muntos. Erau în anotimpul cald şi totul era verde, maroniu şi galben-albăstrui. Spre sfârşitul anului avea să fie zăpadă. Mai departe, în interiorul continentului, existau lanţuri de munţi mai înalţi, însă acolo, la numai trei sute de kilometri distanţă de coastă, se afla un zăcământ bogat în minerale. Dirijabilul trecu pe deasupra primei tabere de minerit. Jessica se îndreptă agale spre centrul de control, unde Linda şi Joe treceau din nou în revistă rapoartele telemetrice de la faţa locului.

– Ceva nou? se interesă.

Îşi aplecă fruntea să încapă sub tavanul jos. Privi computerele şi ecranele în timp ce Linda le studia cu atenţie, complet absorbită.

– Ah... nimic. Totul e perfect. Ajungem în mai puţin de o oră. Facem mai întâi o verificare la faţa locului, apoi ne întoarcem să ne ocupăm de restul.

– Vreo informaţie suplimentară?

– *Nu* a fost sabotaj.

– De ce? întrebă, încercând să nu-şi trădeze uşurarea prin voce.

– Semnătura vibraţiei. Seamănă mai mult a pulbere neagră decât a oricare dintre compuşii noştri explozivi. Dacă ar fi avut cineva de gând să plaseze o bombă-capcană pentru utilajele de minerit, nu ar fi folosit un explozibil instabil, de joasă energie. Ar fi întrebuinţat ceva concentrat, simplu, demn de încredere. Aşa cred eu. E pur şi simplu bizar.

Jessica îi puse mâna pe umăr.

– Oh, bine. O să ai ocazia să studiezi totul de aproape peste...

– Treizeci şi şapte de minute, răspunse Linda.

– În plus, suntem de-asupra Văii Grendelului. Aaron trebuie să fie încântat.

8.

ZEUL GRENDEL

Sunt rugăciuni cărora Domnul le răspunde brusc, tăios,
Cu o mănuşă grea, de zale, trântită peste-obraji,
Mănuşa ce adăposteşte darul aşteptat.
Eleabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Bătrâna grendel vâna. Stătea întinsă, acoperită cu noroi, sub un terci de apă şi de plante putrede. Fluviul se afla la aproape opt sute de metri în spatele ei, dar pământul era moale. Îşi săpase drum vreme de mai multe zile, înfigându-şi ghearele în pământ şi lăsând apa s-o urmeze. Şi aştepta acolo, atât de departe de albie încât prada ei se credea probabil în siguranţă.

Una era aproape. Destul de mare să-i ajungă trei zile, devenind cu adevărat dulce în cea de a treia. Era o creatură cu rât, cu copite, cu urechi mari şi cu ochi imenşi. Râtul adulmeca în toate părţile, verificând.

Ah, încet, încet. Dacă se schimba vântul şi începea să sufle dintr-o direcţie nepotrivită, râtosul avea să-i simtă mirosul, şi era suficient de iute ca să înceapă o vânătoare amuzantă. Dar nu era atât de rapid încât să scape de bătrâna grendel, nu, nici măcar în acele zile cu sânge vâscos, cu încălziri lente şi răciri rapide. Bătrâna grendel mai intra încă în *viteză.*

Avea amintiri întunecoase din tinereţe, de când ieşise din apă pentru prima oară, o fiară cu creierul nedezvoltat până când o boală căpătată în apele de sus îi deschisese ochii. În măsura în care era capabilă de aşa ceva, simţea o teamă plină de respect faţă de apele acelea din ţinuturile înalte. Ceva de acolo o umpluse de mâncărimi, îi chinuise capul cu o durere despre care crezuse că avea să o ucidă. Nu putuse face nimic mai mult decât să se bălăcească în propria agonie, neizbutind nici măcar să mai vâneze cu sorţi de izbândă. Până şi adâncul apei reci îi era de prea puţin ajutor. Dar, când se domolise durerea...

Putuse să vadă altfel. Nu ştia cum altcumva să se gândească la asta. În tinereţea ei, bătrâna grendel percepuse lumea prin variaţiile de bază ale mirosului şi ale gustului, ale foamei şi ale îndestulării. Viaţa ei era un ciclu: foamea o silea să intre în *viteză, viteza* dădea naştere căldurii, căldura o silea să intre iarăşi în apă. Dar, după schimbare, după ce i se umflase capul, şi după durere... Ieşise din apă înnebunită de foame, prea slăbită să se lupte cu monstruozitatea lacului, până când tiparele îi arătaseră ce avea de făcut. Şi apoi ajunsese *ea* monstruozitatea lacului, şi prada era pretutindeni, oriunde s-ar fi uitat. Vânătoarea era mai simplă. Îşi folosea *viteza* mult mai rar. Luptele pentru teritoriu erau mai puţin sângeroase. Vedea totul mai limpede şi înţelegea ceea ce vedea.

În vremurile acelea fusese lucioasă şi tot atât de iute ca ploaia de foc. Era moartea absolută, împărăteasa domeniului ei. Dăduse naştere unei sute de mii de copii şi poate că zece supravieţuiseră până la maturitate. Pe aceştia îi trimisese în susul apei, către înălţimi, atunci când se putuse. Doi încercaseră să se întoarcă, să-şi provoace mama pe terenul ei.

Pe aceia îi spintecase fără milă, cu pofta de a ucide arzându-i în minte şi în trup, mai puternică decât orice gând şi orice raţiune, cu mult mai puternică decât orice rudiment de instinct matern.

Acelea fuseseră zile bune, şi poate că mai multa ei inteligenţă însemna un blestem. Nu mai era ceea ce fusese *şi ştia.* Nu mai era la fel de iute, nici la fel de puternică. Rănile nu i se mai vindecau la fel de repede.

Pentru orice creatură destul de neatentă încât să intre în raza forţei ei ucigaşe, ea nu era decât o străfulgerare de dinţi, de gheare, de platoşă neagră având textura pietrişului şi de coadă ţepoasă. Cinci metri şi un sfert de tonă de moarte instantanee.

Dar în zilele prezentului *viteza* se scurgea din ea mult mai repede şi căldura pe care o trezea pierea mai greu. Se temea să se îndepărteze de apă atât de mult ca altădată.

Schimbarea avea avantaje. Un grendel care vânează e unul a cărui minte e copleşită de *viteză.* Nu există nici un gând, numai acţiune. Vânează, luptă şi ucide, o cursă contra căldurii din trup; du prada în apă şi mănâncă. Cu ani în urmă, vederea prăzii ar fi înnebunit-o, ar fi făcut-o să lase deoparte orice precauţie. Şi acum i se mai întâmpla uneori, dar nu atât de des. Putea să gândească în perspectivă, să-şi imagineze urmările acţiunilor sale.

În clipele de luciditate, se întreba dacă locuitorii copacilor ştiau asta. Creaturile alea mizerabile atrăgeau departe de apă un grendel înfometat până la disperare. Se repezeau sus, într-unul dintre arborii ghimpoşi când grendelul se năpustea către ei atât de iute încât îşi pierdea contururile, şi săreau într-un alt copac atunci când grendelul rupea trunchiul.

Bătrâna grendel îşi aducea aminte că fusese cât pe ce să moară. Creaturile o purtaseră de la un copac la altul până când aproape că fiersese. Hăituise una, care dispăruse, şi apoi apăruse alta, prea departe ca să o prindă şi îndreptându-se încet spre alt copac, iar foamea şi setea de a ucide erau atât de puternice. Şi mai departe apăruse alta...

Îşi recăpătase controlul şi se reîntorsese către apă înainte de a fi prea târziu, înainte ca fierbinţeala propriei *viteze* să îi prăjească organele interne. În urmă, zeci de creaturi începuseră deodată să-şi clănţănească dinţii către ea, din fiecare copac şi din fiecare smoc de iarbă. Creaturi cu blană, cu picioare şi braţe lungi, plămădite din carne roşiatică, plăpândă şi sfărâmicioasă, îşi strigau bătaia de joc. În alte amintiri, mai pline de raţiune, le vedea dinţii lungi... Îşi dădea seama că vânau şi ele, în acel mod bizar.

De atunci încolo rămăsese departe de pădure. Peste mai mulţi ani, îi văzuse pe vânătorii-căţărători ospătându-se dintr-un grendel mort, pe care îl momiseră prea departe de apă şi care se copsese în propria căldură. Un grendel care nu era din soiul ei. Oasele roşii, dezgolite, ale şoldurilor imense şi ale antebraţelor îi spuneau numele: era din soiul care construia zăgazuri. Pusese pe fugă creaturile-vânători şi mâncase leşul constructorului de diguri.

Erau dihănii care vânau grendeli, exact aşa cum le vâna ea pe ele. Dar ceea ce mergea cu un grendel tânăr dădea greş cu ea. Ea mâncase vânători-căţărători şi descoperise că aveau o carne delicioasă; dar aproape totul era delicios, chiar şi înotătorii, chiar şi propriii ei înotători. După Schimbare, era vag conştientă că, deşi toată mâncarea era bună, unele soiuri erau mai plăcute. Carnea era mai bună decât plantele, mergătorii decât înotătorii, înotătorii străini decât înotătorii ei. Aşa fusese întotdeauna, dar ea nu ştiuse.

Bătrâna grendel era acum înceată. Încă destul de iute ca să pară o pată în mişcare, dar o *pată lentă,* dacă vreţi. Avea să aştepte până ajungea râtosul mai aproape...

Acesta se opri, se întoarse, îşi ridică agitat privirea. Zbieră de parcă ar fi strănutat, fleşcăit şi umed, aplecându-se aproape de două ori mai mult, şi se repezi dintr-un salt între copaci.

Bătrâna grendel era prea surprinsă de zgomotul din cer ca să-l urmărească. Sunetul o nelinişti şi îi aduse aminte de Vântul Morţii, dar nu era acelaşi lucru.

Venea dinspre sud, umplând cerul şi umbrind pământul. Roşu şi verde. Colţi neînchipuit de uriaşi. Spaima îi pătrunse în trup şi în inimă cu o putere care nu-i mai fusese

cunoscută până atunci. Era un grendel de dimensiuni cosmice. Era Zeu. Pătă soarele, rânjindu-i cu buzele lui imense, provocând-o.

Încercă să se facă nevăzută în noroi. Dacă acea creatură, acel colos, îi voia teritoriul, atunci moartea era singurul lucru care îi mai rămânea.

Dar avea să se lupte! Trebuia să lupte! Venea drept către ea, conturându-se ca un munte, fără să se mişte cu mult mai repede, şi ea simţi *viteza* curgându-i prin trup, pregătind-o pentru acţiune.

Viteza vuia în ea ca o flacără şi nu se putea mişca. Nu-şi dădea seama cum să ajungă la fiară! Înceată, înceată, nu *trebuia* să fie un nou soi de grendel. Era o pretendentă, sau era carne? *Cum să ajungă la ea?* Focul îi vâjâia în vene şi mintea i se întuneca. Stânca aia? Nu, buşteanul ăla, cumva parcă mai îndepărtat...

Ieşi brusc din nămol. Îl împroşcă peste râtoşii uluiţi. Pocni instinctiv unul cu coada, încolăcindu-şi-o, astfel încât să nu-l agaţe, să nu-l prindă. Animalul zbieră şi se îndepărtă clătinându-se, dar bătrâna grendel îl ignoră şi se repezi fulgerător înainte. În câteva secunde ajunse la capătul de jos al unui copac prăbuşit de-a curmezişul unui bolovan alb. Avu nevoie de o altă secundă ca să se oprească folosindu-şi ghearele şi alunecând pe o curbă prin noroi, în vreme ce râtoşii se împrăştiau în toate părţile. Se urcă pe rădăcinile dezgolite, se năpusti în susul buşteanului şi se lansă, încercând să se orienteze în timp ce zbura. Zeul grendelilor era prea mare ca să-l rateze.

Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mare zburând. Şi, fără nici o îndoială, nu avea experienţă când era vorba să atingă o asemenea ţintă. Cădea sub ea. Era ca şi cum ar fi sărit la lună! Avea ghearele pregătite şi o ultimă surpriză pentru fiară, în momentul când avea să se răsucească şi s-o muşte... ea n-avea să fie decât o singură îmbucătură, dar una care arde gura...

Căzu cu zgomot într-o băltoacă puţin adâncă, doi centimetri de apă peste nămolul moale. Impactul o ameţi, dar se prinse cu ghearele ca să aibă un punct de sprijin şi se mişcă pe suprafaţa apei într-o curbă strânsă, cu genunchii şi gleznele îndoite, traversând nămolul pe o distanţă de treizeci de metri, apoi se lăsă la fund.

Era la şaizeci de metri depărtare de locul unde stătuse mai înainte, îngropată până la bot în ţărână umedă, neclintită, doar cu trompa ridicată. Căldura se scurgea din ea, aşa cum se scurgea şi oboseala, dar prea încet. În clipa aceea, Zeul Grendelilor ar fi putut s-o mănânce ca pe un râtos. Unde era? îşi ridică privirea.

Era în spatele ei. Deasupra şi în urmă, îndepărtându-se.

Pleca! Îl gonise! Îşi apărase teritoriul...

Dar în timp ce se târa înapoi spre fluviu, chinuită de durere, imaginea creaturii hidoase îi umplu gândurile. La un moment dat din lunga, lunga ei viaţă, mai văzuse ceva asemănător.

La o distanţă mult mai mare. Zburase. Atunci avusese alte semne distinctive, nu fusese nicidecum un grendel - un spate negru, pântec palid, ochi imenşi -, dar ar fi putut face parte din aceeaşi specie. Se mişcase la fel, scosese aceleaşi sunete. Şi acela fusese mare, mai mare decât un întreg neam de grendeli adulţi. Mai mare decât un nor. Nu începuse să le înţeleagă rostul.

Făcuse un lucru periculos. Coşmarul cu ochi imenşi mergea acolo unde ea nu putea merge, unde nu curgea nici o apă, unde erau jungla şi vânătorii-căţărători. Dar bătrâna grendel urmase una dintre rarele furtuni cu ploaie în susul dealului, continuându-şi drumul şi după ce încetase mersul în susul unui munte din apropiere.

Se întâmplase la puţin timp după Schimbare. Cu noua ei vedere, avea senzaţia că putea face orice. Se urcase pe culme şi se plasase deasupra acelei *creaturi,* la timp ca s-o vadă coborând şi sărutând pământul.

De ea se desprinseseră trei creaturi zburătoare mai mici. Înotătorii Zeului? Sub el viermuiau făpturi mult mai mici. Paraziţi, bănuise ea, căutând să-şi răspândească

neamul. Dar, deşi arătau doar ca nişte puncte, încercase să le ghicească dimensiunile. Cât timp îi urmărise, nu intraseră niciodată în *viteză.* Înceţi, stupizi: nu grendeli, ci pradă.

Pe urmă se târâse înapoi, către apă. Nu mai căzuse nici o picătură de ploaie care s-o răcorească. Fusese lihnită de foame tot timpul şi nu intrase niciodată în *viteză.* Dacă ar fi intrat, ar fi murit.

Iar acum asta, Zeul Grendel. Dacă era pradă, ar fi putut hrăni toţi grendelii de sub cer.

Mai înainte fusese flămândă, acum era moartă de foame. Prăzi *noi.* Gusturi *noi.* Jocuri noi pe care să le piardă şi să le câştige, sânge nou care să-i ude botul.

Nou, nou, nou.

Dacă bătrâna grendel ar fi fost în stare să-şi clarifice conceptul de zeu, i s-ar fi rugat. Progeniturile de grendeli erau atât de mici, nu-i ajungeau nici pentru o îmbucătură. Una dintre creaturile acelea cu două picioare ar fi hrănit-o mai mult decât era nevoie. Ar fi îngropat prada în nămol pentru o zi, sau două, sau trei, până când s-ar fi îndulcit. Până când ar fi venit gândacii de apă să-i mănânce ochii, lăsând în urmă orbitele jupuite, umede, şi ţesuturile umflate de nectar. Atunci s-ar fi ospătat.

Primele furnicături ale *vitezei,* grăbite şi calde, prinseră s-o tulbure. Îşi struni mintea. Era deja cât pe ce să ardă cu totul. Putea ajunge *ea* vânat, al lor, al cărnii celei noi, al progeniturilor Zeului Grendel. Erau lente şi stângace, dar... experienţa încerca s-o prevină asupra pericolului.

Toate creaturile sunt supuse greşelii.

Vânătorii-căţărători făceau greşeli. Ea le sfărâmase oasele cu dinţii şi savurase dulceaţa din interiorul lor.

Se întoarse către fluviu mergând în zigzag, înaintând cu câţiva centimetri la fiecare pas. Zeul pluti către Muntele Nor, unde începu să coboare. Exact în locul unde coborâse primul Mare Zburător cu ochi imenşi. Unde nu curgea pe-aproape nici un râu. Prea departe. Întotdeauna prea departe, în susul pantelor stâncoase, unde ea putea ajunge doar dacă ploua destul de mult, numai că asta se întâmpla rar.

Dar toate făpturile puteau fi prada unui grendel şi toate creaturile trebuie să aibă progenituri. Progeniturile creaturii aveau să coboare la apă. Dacă nu putea mânca marea creatură zburătoare, atunci avea să-i mănânce puii.

– Trecătoarea Lemn Uscat, spuse Jessica.

Tabăra robotizată de minerit era amplasată într-o trecătoare din munţi, lată de vreo opt sute de metri. În partea de est, terenul stâncos se întindea, în pantă abruptă, către Valea Fluviului Grendelilor, pe care unii îl numeau Styx, aflat la o mie două sute cincizeci de metri mai jos şi la opt kilometri distanţă. Latura de vest era mai puţin abruptă, coborând trei sute de metri către un deşert înalt, pe un kilometru şi jumătate de pante stâncoase, presărate cu bolovani. La nord şi la sud, trecătoarea era delimitată de pante ce se înălţau brusc. Cu zece ani avalonieni în urmă, când zona fusese găsită de primi, de pe piscul dinspre nord cobora un curs de apă. Nu avea o albie largă, dar era destul de mare ca să-i îngrijoreze pe primi. Îi schimbaseră cursul folosind dinamită. În vreme ce cândva cursese prin trecătoare şi apoi spre vest, către deşert, acum cotea către est, căzând peste o serie de stânci, spre a da naştere unor cascade spectaculoase. Construiseră o ecluză, astfel încât apa încă mai putea fi deviată prin vechea albie, când Trecătoarea Lemn Uscat era locuită.

Apa însemna grendeli. Când vânau, grendelii intrau în *viteză.* Ceea ce îi făcea incredibil de rapizi, generând totodată căldură. Unul aflat prea departe de apă se putea coace singur. Nu văzuseră niciodată un grendel la o distanţă mai mare de doi kilometri faţă de un curs de apă, dacă în momentul respectiv nu ploua cu găleata.

Joe Sikes studie terenul de sub ei cu un binoclu.

– Baza, aici Sikes. Am examinat trecătoarea şi confirm inexistenţa schimbărilor în privinţa nivelului apei, spuse el, pe un ton oficial.

– *Am înţeles, Joe Sikes,* răspunse vocea lui Zack. Geographic *confirmă inexistenţa formaţiunilor noroase, nu se aşteaptă precipitaţii, toate nivelurile cursurilor de apă sunt normale sau sub normal, în toate direcţiile faţă de Lemn Uscat. Sunteţi autorizaţi să vă apropiaţi.*

– Coborâţi nava, ceru Sikes.

Continuă să privească prin binoclu, măturând cu privirea ambele laturi ale trecătorii, apoi căutând în susul şi în josul piscurilor abrupte care o mărgineau.

– Jess, Linda, vă rog confirmaţi, eu nu văd nimic. Îi întinse binoclul Jessicăi.

Ea inspectă fugitiv locul şi îl văzu pe Sikes strâmbându-se a dezaprobare. *Bine, o să fac jocul tău.* Se uită iarăşi, de data asta orientând încet binoclul dinspre deşertul vestic către trecătoare, traversând-o şi coborându-şi apoi privirea către fundul văii dinspre est.

– Joe, spuse ea, văd trei Joe la vreo cincizeci de metri nord, în umbra foliei de conversie a energiei solare. Şi nimic altceva.

Linda luă binoclul şi privi la rândul ei.

– Confirm, totul e normal, trei Joe, zise ea, cu voce oficială, apoi râse. Locul trebuie să fie sigur dacă Joe au ieşit astfel la vedere.

– *Am înţeles,* se auzi vocea lui Zack. *Perfect, asolizarea e autorizată. Ţineţi-ne la curent şi păstraţi legătura, o să fim cu ochii pe voi în permanenţă.*

Vântul sufla întotdeauna prin trecătoare, uneori dinspre vest, dar cel mai adesea dinspre ocean către sud-est. Mica porţiune plană era netezită de suflarea lui neîntreruptă. Acum, când pârâul fusese deviat, era puţină verdeaţă, doar iarbă scurtă, cafenie şi violetă, şi tufişuri diforme, maronii. Zona era destul de urâtă, dar găzduia o bază permanentă pe continent: un adăpost pătrăţos pentru depozitarea bateriilor şi a celulelor de alimentare, o baracă bună pentru orice, plină cu provizii pentru urgenţe şi cu echipament tehnic, şi, bineînţeles, mina însăşi. Pantele dinspre nord, de deasupra trecătorii, erau acoperite cu materiale de conversie a energiei solare, împletite sub forma unor folii flexibile, numite pânză Begley.

Jessica luă din nou binoclul şi studie Trecătoarea Lemn Uscat. Ochii îi căzură mai întâi pe cadrul tubular al domului geodezic, ghemuit ca un păianjen deasupra unei imense deschideri întunecate în pământ. Din gaura aceea ţâşnea, de obicei, un jet de abur. Însă atunci nu se zărea nici măcar o şuviţă de vapori. Problema nu era acolo. Ştiau deja. Găsiseră avaria principală la şase metri distanţă, în instalaţia de rafinare.

Linda supraveghea comenzile în timp ce Joe dădea instrucţiuni. Erau amândoi foarte relaxaţi, de un profesionalism desăvârşit. Jessica îşi aduse aminte că tânăra dăduse dovadă de acelaşi interes intens când studia viermii de mătase transplantaţi ronţăind cu zgomot frunze de dud transplantat.

Cadzie dormea într-un colţ. Jessica îi ocoli pe departe coşuleţul. Copilul nu părea s-o încetinească prea mult pe Linda, sau cel puţin ea n-o arăta niciodată. Nu trebuia decât să se pregătească pentru el... dar de unde învăţase?

Staţia de rafinare se afla chiar sub ei, dincolo de ferestrele uriaşe, dar nu-i aruncară nici măcar o privire. Îi studiau măruntaiele pe două dintre ecrane. Unul afişa o imagine demonstrativă - Jessica o privi un minut înainte de a înţelege -, un desen animat în care staţia funcţiona la parametrii normali.

Micile automate teleghidate de minerit amestecau cărbunele moale şi banda transportorului deplasa, rând pe rând, câte o bucată de mari dimensiuni, ridicând-o şi introducând-o în rafinărie. Rafinăria prefabricată procesa materia primă sfărâmicioasă, transformând-o în cărămizi de protoplastic negre şi groase, materie primă pentru construcţii şi pentru industria farmaceutică. Jessica recunoscu secvenţa: era dintr-un film didactic.

Pe celălalt ecran se vedea instalaţia de rafinare, scoasă din funcţiune şi deformată. Într-unul dintre numeroasele tunele, pista de transport fusese deviată, înălţând şi răsucind rama sistemului de rafinare. În partea respectivă, rama stricată era înnegrită de

fum. Avariile din interior nu erau vizibile. Minereul apucase să se adune într-un morman înalt înainte ca instalaţia să fie oprită de inteligenţa sa rudimentară.

– O să-l pup în fund pe specialistul obsedat destul de bun să ne facă una ca *asta!* exclamă Joe. Dacă nu cumva e Edgar, adăugă, ca şi cum ideea i-ar fi venit cu întârziere.

O *adevărată* bombă, se gândi Jessica. Explozivul producţie-redusă. Echipamentul avariat impusese o expediţie.

Şi ţiparul impusese o expediţie pe continent. O coincidenţă interesantă? Scutură din cap. Nimeni n-ar fi făcut aşa ceva.

– Aterizare peste circa nouă minute, rosti Linda. Jessica bâjbâi în buzunar şi îşi puse mănuşi solide şi uşoare.

– Sunt gata. Nerăbdătoare şi doritoare.

– Asta spun toţi băieţii, replică Linda, şi îşi studie cu şiretenie sora mai mare. Probabil c-o să puteţi debarca într-o oră sau două.

– Întreabă-l pe Joe.

Oare i se înroşiseră urechile?

– Verificaţi sistemele de protecţie, Jess, vorbi el. Asiguraţi-vă că perimetrul e sigur şi că nici unul dintre senzorii de mişcare n-a înregistrat nimic. Pe urmă puteţi coborî copiii.

– Şi nu-i lăsaţi să-mi stea în cale. Avem treabă, făcu Linda.

Jessica strâmbă din nas către ea, apoi se opri să-i spună „cuci-cuci” micului Cadzie.

– Pete Detrich, zise ea. Te-ai întâlnit cu el o vreme în primăvara trecută...

Linda îşi îndreptă spatele cu mândrie.

– Nu spun, şi cu asta basta.

– Bine, bine...

Jessica se opri în uşă, apoi aruncă peste umăr:

– Zack Moskowitz.

– Ha! Mustaţa lui gâdilă.

Fără să-şi recunoască înfrângerea, Jessica se gârbovi cu prefăcătorie, părăsind încăperea.

Coborî pe o scară îngustă, în spirală, până în magazia navei. În momentul acela era aproape goală şi zăngănea în ritmul vibraţiilor dirijabilului pe măsură ce se apropiau de sol. Existau şase uşi mari pentru acostare, din plastic turnat, cu rezistenţă extrem de ridicată la impact. Patru erau deja deschise. Alese una de lângă Justin, care îşi ataşase deja cablul de carabina de pe catarama centurii.

– Te provoc la întrecere! zise el, vesel.

– Cu ce miză?

– Faci fursecuri deseară.

– Perfect - sau cauţi tu turberculi.

– S-a făcut.

Ea îşi deblocă uşa şi o deschise. Vântul îi ciufuli părul şi îi răcori faţa. Se aflau la cincisprezece metri deasupra ierbii scurte, albastre. Chiar şi de la distanţa aceea părea neuniformă, supravieţuind numai acolo unde se uscaseră tufele mai mari, din lipsă de umezeală. Îşi legă cablul de carabina de la şold, prinzându-l zdravăn în mâna dreaptă, apoi aruncă restul afară, în partea opusă. Sări fără să aştepte derularea completă. Se uită înapoi, în sus, umbrită de corpul lui *Robor,* a cărui mască de dragon chinezesc se îndepărta de ea pe cerul dimineţii, şi râse.

Nu ieşise prima. Ca de obicei, primul fusese Aaron, căruia îi prindeau bine orele petrecute escaladând munţii. Dar Justin cobora cu repeziciune, urmat de Katya, de Trish şi de Toshiro, părând toţi şase o minusculă colonie de păianjeni care se învârtea spre pământ. Cablurile se mai legănau încă la cinci metri deasupra solului când Aaron ajunse la capătul celui de care era legat. Se opri preţ de o secundă inevitabilă, şi ea se opri ca să-l privească, iar Justin se desprinse şi se lăsă să cadă pe restul distanţei, lovind

pământul şi rostogolindu-se ca un paraşutist. Se ridică în picioare cu uşurinţă, arătându-şi faţa învineţită, un umăr pătat de ţărână şi un zâmbet de triumf diabolic.

Jessica nu sări. Dacă săreau toţi cinci în acelaşi timp, ar fi putut destabiliza coborârea lui *Robor.*

Când cablul său ajunse în cele din urmă destul de jos ca să-l poată atinge, Justin îl înşfăcă şi îl ancoră de una dintre urechile metalice înfipte în sol. Katya coborî a doua. Mormăi, străduindu-se să treacă printr-un inel capătul cablului ei. Încă nu reuşise când o rafală de vânt deplasă dirijabilul cu vreo doi metri în lateral. Aaron îşi prinse capătul cablului în mâna stângă şi se întinse, agăţându-se cu dreapta de unul dintre inelele de oţel. Încordarea îl făcu să-şi deschidă gura într-un „O” şi Jessica îi auzi umerii trosnind. Dar voinţa, muşchii şi o schimbare a vântului aduseră cablul destul de aproape de inel ca să prindă clema de amarare, apoi totul se rezolvă cu uşurinţă.

Robor mătură pământul cu trenul de aterizare, pe care îl ancorară cu cablurile secundare. Când Justin trecu pe lângă Jessica, cei doi îşi loviră palmele într-un gest obişnuit de încântare.

– Hai să aruncăm o privire la procesor, spuse el.

Ea dădu din cap.

Platoul avea o lăţime de patru sute de metri, era stâncos şi aproape lipsit de vegetaţie. În susul unei pante scurte se afla o a doua terasă. Se căţărară pe buza rampei, unde se opriră. Domul geodezic. La doisprezece metri distanţă se afla baraca din tablă ondulată care adăpostea procesorul. În afară de acestea nu mai exista nimic, pe o rază de două sute de metri. Nimic... apoi se înălţa un pisc de munte, încununat de tufişuri cu frunze violet-verzui, de formă aproximativ triunghiulară. Ţărâna de sub tălpile lor era plină de cicatrice, urmele mini-tractoarelor care îşi căraseră povara de cărămizi de plastic către *Robor.*

Adăpostit sub domul său de ţevi, utilajul de minerit fora de obicei cu un zgomot vesel. Dar acum totul era tăcut.

Jessica se întoarse şi privi în jos. Forma de dragon a lui *Robor* se agita în bătaia vântului, părând aproape să respire. Aripile lui butucănoase, roşii şi verzi, se zbăteau, încercând să se elibereze. Uşile magaziei din partea de jos se deschideau, rampele coborau. Unul dintre mini-tractoare ieşea rulând lin.

Sub *Robor* şi dincolo de el se întindea Valea Grendelilor. Verde, sălbatică, cu vegetaţie contorsionată. Şi chiar prin mijlocul ei curgea un fluviu. Styxul. Moartea.

Mai sus erau platourile pe care puteau să se joace copiii Pământului. Spre nord şi spre est zărea trei lanţuri muntoase. Cele mai îndepărtate şi mai înalte piscuri se pierdeau în ceaţă. Iarna până şi cele mai joase aveau creştetele ninse, dar în ziua aceea aerul era cald şi umed, cu lumina şi căldura lui Tau Ceti căzând neîntrerupt asupra lor.

Pterodonii pluteau printre culmi lucitori ca mătasea, mult mai numeroşi acolo decât pe Camelot. Pe insulă mâncau peşte şi se năpusteau în frunzişul arborilor coamă-de-cal izolaţi ca să fure ouăle unei specii de crab de Avalon care trăia în vârful copacilor. Jessica vedea şi alte creaturi asemănătoare păsărilor. Poate erau insecte uriaşe, un soi de libelule săgetând văzduhul. De la o jumătate de kilometru distanţă nu putea desluşi detaliile.

Aerul era greu, umed şi... ei bine, *verde.*

Mirosea de parcă ar fi fost viu. Zumzăia, bâzâia, pârâia. Acolo până şi sunetele erau diferite, ca un zăngănit şoptit şi apăsat al vieţii. Zona din imediata apropiere a Styxului era relativ expusă vederii, dar la vreun kilometru distanţă începea cu adevărat pădurea, destul de deasă ca să satisfacă orice vis despre descoperiri al copilăriei.

Joe Sikes îşi târşâia picioarele în susul dealului, urmat de Linda, în tractor. Legat în eşarfa care-i traversa pieptul, Cadzie se întindea şi se uita în jur.

– Care e programul? îl întrebă Jessica pe Joe, când ajunse destul de aproape.

– Jess, zise el râzând, Chaka tocmai a trecut pe lângă mine cu un soi de carapace de sticlă în spinare. Probabil cântăreşte o tonă. Arată ca o broască ţestoasă uriaşă!

– Nu e nimic altceva decât oala bucătarului.

– Ar fi putut lua ceva mult mai uşor. Vrea pur şi simplu să-şi etaleze muşchii?

Ea chicoti.

– Secrete de-ale nativilor stelari. Ei, n-are importanţă. Mai întâi treburile, spuse el. Vrem să ne uităm cu atenţie la procesor.

Pe rampele pentru pasageri ale lui *Robor* se scurgeau acum discipolii. Douăzeci de copii, cel mai mic având doar unsprezece ani, nişte puştani lucind de sănătate, aflaţi la prima lor excursie pe continent.

– Nu vă răzleţiţi. Şefii de patrulă să ţină evidenţa grupurilor, le strigă Jessica, şi se întoarse spre Joe. Justin va verifica şi, dacă totul e în ordine, o să facem o drumeţie până în oază şi o să dormim acolo.

– Aranjamentele obişnuite în privinţa comunicării? se interesă el, zâmbind uşor, deşi era îngrijorat.

– Joe, mă răneşti. Faptul că transmiţătoarele se deconectează de fiecare dată e un simplu accident.

– Da, da.

Justin se urcase pe *Robor* şi desprinsese unul dintre cei trei Ţânţari aserviţi. Îi tură motorul, apoi îl înălţă brusc şi coborî spre complexul de minerit.

– Vrem să coborâm în Paradis, spuse Jessica, să punem lucrurile la punct. Dacă avem noroc, putem face o plimbare în seara asta. Vă descurcaţi aici?

– Bineînţeles. Stabilim un diagnostic clar şi facem reparaţiile. Avem unelte şi ceva piese de schimb. Tot ce ne trebuie pentru remedieri. Alta e problema: ce naiba s-a întâmplat şi oare o să se repete?

9.

PARADISUL

Am trăit treizeci de ani buni pe această planetă şi n-am auzit încă nici măcar prima silabă a unui sfat valoros sau măcar serios din partea celor mai vârstnici decât mine.
Henry David Thoreau, *Walden*

– Aliniaţi-vă. Număraţi, zise Justin.

Copiii formară un şir, cei mai mari şi mai voinici fiind în stânga lui, o scară cu treptele coborând spre dreapta, pentru a se încheia cu Sharon McAndrews, nu chiar cea mai nevârstnică, dar cu siguranţă cea mai scundă dintre ei. Dincolo de ea, Carey Lou, Jessica şi Heather McKennie alcătuiau un mic grup.

– Unu. Doi.

Numărară de-a lungul şirului, până la Sharon, continuând cu cercetaşii mai mari şi terminând cu Jessica.

– Ţineţi-vă minte numărul, le ceru Justin. Acum repetăm. Număraţi. OK. Ţineţi minte numărul vostru şi cine se află lângă voi, de o parte şi de alta. Bine, împrăştiaţi-vă.

Copiii se risipiră. Aşteptă o clipă, apoi suflă într-un fluier.

– Număraţi.

Numărătoarea începu după un moment de ezitare.

– Unu. Doi.

– Douăzeci şi şase, încheie Jessica.

– Bun. O să facem asta de multe ori. Şi acum regulile...

– N-avem nevoie de nici o împuţită de regulă, chicoti Carey Lou. Regulile sunt pentru nativii tereştri.

Justin văzu că Joe Sikes înregistra totul.

– Nu tocmai. Sunt momente când aveţi nevoie de reguli, şi ăsta e unul dintre ele. Acum ascultaţi-mă. Rămâneţi în grupuri de câte trei. Niciodată mai puţin de trei, sublinie el. Dacă unul îşi rupe un picior, unul rămâne cu el şi unul pleacă după ajutor. Grupuri de trei sau mai mulţi. Aţi priceput? Bine.

Poteca e marcată, pe stânci sunt pete de vopsea portocalie. Dacă vedeţi pete roşii, aţi ieşit de pe drum, vă aflaţi în partea stângă. Petele verzi sunt în dreapta drumului. A înţeles toată lumea?

– Roşu înseamnă întoarcere către dreapta, răspunse grav unul dintre copiii mai mărunţi.

– Dreapta... ăă, corect. Iar Jessica e coada coloanei. *Nimeni nu rămâne în spatele Jessicăi Nimeni* Când mă uit în urmă şi o văd pe Jessica, vreau să fiu sigur că toată lumea e în faţa ei. Ori de câte ori eu sau Jessica strigăm „Număraţi!”, începeţi imediat, şi nimeni nu răspunde niciodată în locul altcuiva. Aici nu suntem pe Camelot! Aici sunt grendeli.

Câţiva dintre grendelii discipoli schimbară priviri cu subînţeles.

– Gata, făcu Justin, şi se întoarse spre Joe Sikes. Ultimele rapoarte?

– Tot drumul spre Paradis e liber, răspunse acesta, deloc încântat. Vi s-a aprobat excursia. Noroc!

– Mulţumesc! Atunci să pornim.

Chaka îşi săltă rucsacul - echipamentul minim, plus cazanul de sticlă, suficient de mare să-i hrănească pe toţi - şi-l puse pe umeri cu un mormăit. Nu se comportase aşa cu o clipă mai devreme. Joe Sikes clătină din cap şi se întoarse spre mină.

Justin îşi desprinse puşca din bandulieră şi îi verifică încărcăturile, apoi porni către partea laterală a trecătorii, coborând spre nord şi îndreptându-se către est, spre valea înverzită şi spre grendeli. La înălţimea aceea nu era nici un pericol. Tot ce ştiau despre ei le spunea că nu se puteau îndepărta prea mult de apă. Totuşi, se uită în toate părţile, înainte, în lateral. Era cea de-a patra excursie a sa, a treia ca lider, şi de fiecare dată avea aceeaşi senzaţie în adâncul stomacului.

Prima dată când străbătuse poteca aceea conducătorul grupului fusese tatăl lui, iar Joe Sikes încheiase coloana. În consiliu avusese loc o dispută aprinsă, Zack fiind ferm hotărât să nu-i îngăduie nici unui copil să meargă pe continent.

– Gândeşte-te mai bine, rostise Cadmann. Odată şi odată tot trebuie să-i laşi să meargă.

– Nu.

– Vorbeşte în numele tău. Poţi să dai ordine aici jos, dar familia mea nu se mai află sub jurisdicţia ta încă din anul următor sosirii noastre pe planetă.

– Nu e corect.

– În ce sens? întrebase Sylvia.

Se stârnise un zumzet de discuţii şi de şoapte pe măsură ce toată lumea îşi amintise vremurile de început. Cadmann prezisese primejdia. Nimeni nu crezuse. Nimeni nu crezuse că pe insulă exista vreun pericol. Fuseseră cu toţii de părere că era vorba de nişte farse, sau chiar mai rău, de eforturile disperate ale unui fost militar care încerca să demonstreze că era nevoie de el. Până la primul atac al grendelilor. Pe urmă colonelul Weyland îşi luase partea sa de unelte şi de echipamente şi plecase să construiască Fortăreaţa, şi, dacă nu ar fi făcut-o, sonomii transformaţi în grendeli ar fi ucis toţi oamenii de pe planetă. Nimănui nu-i plăcuse să se gândească la asta, nici înainte şi nici atunci. Colonelul Cadmann Weyland, luptător şi prezicător. Iar în momentul acela *Zack* continua să tot vadă pericole.

Poteca era uscată şi prăfoasă, ceea ce îl făcea pe Justin să se simtă mai bine. După cincisprezece minute se opri. Cei doi copii care se străduiau să ţină pasul cu el se rezemară recunoscători de bolovani. În urma lui, grendelii discipoli se înşiruiau de-a lungul potecii care urca în pantă abruptă. Nici urmă de Jessica, dar drumul se întindea printre bolovani.

– Număraţi!

– Unu. Doi.

Numărătoarea coborî, urmând cărarea, până când n-o mai auzi. Urmă o pauză, apoi mai multe strigăte făcură cale întoarsă.

– Toţi prezenţi.

Avu nevoie de o clipă ca să-şi ridice binoclul. La primul drum nu avuseseră binocluri bune, ci numai din ce în ce mai rarii şi mai preţioşii ochelari de luptă. Aduşi tocmai de pe Pământ. Cândva fuseseră cincizeci de perechi de sisteme optice cu puterea mărită de computer. Acum nu mai rămăseseră decât opt.

Însă, cu un an în urmă, reuşiseră să programeze un interval de timp în care Cassandra construise un utilaj pentru realizarea aparatelor optice şi aveau o multitudine de tipuri de binocluri în ceea ce privea puterea şi câmpul vizual. Al lui era un 10x60, într-adevăr, prea greu pentru a fi cărat în rucsac, dar îi permitea să vadă la o distanţă foarte mare şi se putea folosi şi la ora crepusculului.

Ochelarii de război erau ochii Cassandrei: Prima Generaţie îi putea folosi; dar nu putea să vadă prin binocluri.

Justin scană zona aflată mai jos de el. Departe, în valea de jos, ceva se mişca prin iarba de pe malul fluviului. Un grendel, aproape fără nici o îndoială. Atât de aproape de apă nu trăiau prea multe alte animale. Dar uneori apăreau creaturi voluminoase care nu semănau a grendeli. Nu stăteau niciodată locului şi nu rămâneau prea mult la vedere. Ce erau? Un alt soi de grendeli? Nimeni n-avea habar, şi asta îl rodea pe tânăr.

Aceea era planeta lor, dar singurul lucru pe care îl ştiau cu certitudine era că oriunde se afla apă existau grendeli. Feluriţi. Unii construiau baraje, alţii vânau la o distanţă mai mare faţă de râuri. Unii trăiau în noroi puţin adânc, alţii nu puteau supravieţui fără să se scufunde în râuri, dar apa însemna grendeli.

Fluviul era lent. Lacurile formate de barajele lor nu erau nimic mai mult decât nişte iazuri, iar acolo unde fuseseră ierburi şi tufişuri cu un an în urmă nu mai rămăsese nimic altceva decât nămol întărit, străbătut de crăpături prelungi. Iar mai în sus erau stânci aride şi copaci coamă-de-cal. Grendelii nu puteau trăi pe terenul stâncos de deasupra fluviului, dar Justin cerceta oricum cu grijă bolovanii şi nisipul din faţa lor. Dacă s-ar fi aflat pe Pământ, într-un asemenea loc ar fi putut fi şerpi. Îi văzuse în filme.

Pe Avalon, evoluţia nu părea să fi ajuns până la şerpi şi încă nu întâlniseră nimic deosebit de veninos, cel puţin nu pentru oameni.

– Uită-te pe unde mergi, strigă Chaka. Înainta ca o forţă copleşitoare, fără să-i pese cât de abrupt era terenul.

– Justin, Carlos o să vrea carapacea aia, dacă ai loc s-o iei.

Atunci o văzu şi el, o carapace goală cu irizări aurii, sinuoasă şi canelată, zăcând în noroi ca un platou pentru cină pierdut din palatul Regelui-Soare. Crabii ornamentaţi erau destul de mari ca să prindă un Joe, cea mai voluminoasă creatură care trăia în zonele acelea prăfoase. Cleştii lor agăţau lucruri dezgustătoare şi putrede, dar nu erau periculoşi pentru cineva care purta cizme. Carlos făcea lucruri minunate din carapacele lor.

– Poate la întoarcere, spuse.

Rucsacul lui avea să fie mai uşor atunci, şi mai gol.

– OK. Copii, spuneţi-le şi altora, crabul ornamental se află în stânga voastră şi *nu trebuie trecut cu vederea.* Îşi dezvoltă aceste carapace ca să-şi atragă perechea. N-ar face-o dacă ar fi nevoit să se ocupe de mijloacele sale de apărare. Când vedeţi un animal atât de bătător la ochi sau o pasăre, să ştiţi că nu se mai simte ameninţat de foarte multă vreme.

Cum de nu gâfâia Chaka, deşi căra vasul ăla imens şi murdar? Nimeni altcineva n-ar fi fost în stare de una ca asta, în afară de Aaron.

În spatele lui Justin, Katya Martinez îşi scoase binoclul.

– Hei.

– Ce e?

– Câţiva Joe. Lângă potecă, în stânga, la vreo trei sute de metri în faţa noastră.

– Aha, bine. Unde sunt Joe nu sunt grendeli. OK, copii, să mergem.

Îi conduse mai departe, pe terenul arid, stâncos. Aerul părea chiar mai uscat decât de obicei, un vânt fierbinte suflând din spatele lor prin trecătoare.

– Un vânt demonic, rosti Katya.

– Demonic ai zis?

– În California i se spune Santa Ana. O masă de aer se scurge de-a lungul unui lanţ muntos şi ai un vânt numit *foehn. Sirocco* în Europa. Fierbinte, uscat, comprimând căldura, cu o mulţime de ioni pozitivi. Are darul de a te face nervos. Simţiţi, nu-i aşa?

– Cred că da. Ai citit mult despre asta?

– Câte ceva.

– Alte amănunte pe care ar trebui să le ştiu?

– Crezi că ţi-aş zice? Ha. Vezi, mă apucă şi pe mine.

Drumeagul cobora, mergând spre nord, de-a lungul uneia dintre culmile muntoase care încadrau Trecătoarea Lemn Uscat. La doisprezece kilometri distanţă de acesta se afla o creastă. Poteca prăfoasă cotea spre dreapta, apoi urca pe o pantă abruptă.

Deasupra se zăreau, neclari, copaci verzi, tufişuri, iarbă înaltă, dar încâlcită. Justin le ceru să se oprească.

– Aliniaţi-vă. Număraţi, ceru, şi aşteptă toate răspunsurile. Bine, ascultaţi-mă, continuă, şi arătă în susul pantei. Acolo mergem. Chaka, Katya, eu urc primul. Voi, ceilalţi, mă urmaţi, dar rămâneţi împreună. Jessica o să vă spună când e sigur să-ncepeţi urcuşul.

Îşi desprinse puşca şi îi verifică din nou încărcătura, apoi aşteptă până când Micul Chaka şi Katya făcură la fel. Îi conduse către culme cu puşca în poziţie de tragere.

– Acolo sus sunt grendeli? întrebă Sharon McAndrews pe un ton serios.

– *Acolo* nu, îi răspunse unul dintre grendelii discipoli mai mari.

Se auziră chicoteli.

– Până acum n-a fost nici unul, niciodată, explică Justin. Niciodată până acum.

Cu câţiva ani înainte urcase pe poteca aceea în urma lui Cadmann. Cercetările aeriene arătaseră că acolo sus nu se găsea nici o vieţuitoare de mari dimensiuni, iar senzorii în infraroşu de pe *Geographic* nu văzuseră nimic, niciodată.

– Atunci de ce ne facem griji, tată? întrebase el.

– Din cauza peşterilor. Al doilea grendel trăia într-o peşteră din albia unui râu, răspunsese Cadmann, şchiopătând sprijinit în bastonul sculptat de Carlos şi având un picior abia regenerat, numai piele şi os. Am intrat după el. O prostie din partea noastră, nu ştiam ce sunt ei.

Continuaseră să urce încet, în vreme ce doi Ţânţari înarmaţi zburau deasupra, veghind cu toată atenţia.

– Am pierdut oameni valoroşi vânând grendelul ăla.

– Pare să fie linişte.

Cuvintele lui Chaka îl scoaseră pe Justin din reverie.

Paradisul era un munte-grădină în mijlocul unui deşert de roci vulcanice prăfuite. Împungea văzduhul în partea laterală a lanţului muntos, o pantă stâncoasă, înălţându-se abrupt pe aproape şase sute de metri. Adâncitura cu pantă domoală din vârf era un cerc de o sută cincizeci de metri, cu o adâncime de cel mult cincisprezece metri în centru. Un truc al naturii plasase un izvor pe una dintre buzele farfuriei. Apa ţâşnea, curgând apoi în adâncitură. Pe fundul acesteia dispărea în pământ, pentru a nu mai reapărea niciodată. Paradisul era o oază din înălţimi, spre care nu ducea şi din care nu ieşea nici un curs de apă.

Ocoliră muntele până când ajunseră pe buza farfuriei, în partea opusă izvorului. În locul acela vegetaţia era răzleaţă, dar cea mai mare parte a adânciturii era plină de ierburi şi de copaci coamă-de-cal. Printre plante zburau insecte. Una veni mai aproape, să le arunce o privire.

Era mai mică decât un colibri american, dar mai mare decât insectele de pe Pământ. Avea două aripi mari, la fel de rigide ca ale unui avion, şi sub ea se vedea o pată, rotirea aripilor motoare. Plana în apropierea lor, părând să nu se teamă. După o vreme îşi pierdu interesul şi zbură înapoi, spre mijlocul bolului.

În fundul acestuia se afla un copac care părea acoperit cu un soi de plasă. Ceva se mişca în interior.

Justin inspectă adâncitura, mai întâi cu ochiul liber, apoi cu binoclul. În cele din urmă îşi deschise comunicatorul.

– Am ajuns, spuse. Nu văd nimic ieşit din comun.

– Am înţeles. *Geographic* nu raportează nimic neobişnuit, răspunse Joe Sikes. Puteţi duce copiii înăuntru. Dar de data asta încercaţi să menţineţi staţiile radio în funcţiune.

– Bineînţeles, încuviinţă Justin, şi apăsă comutatorul de canale. Adu-i sus, Jessica. Nu e nici un pericol.

Amurg.

– Se face târziu, zise Jessica. Eşti sigur că vrei să faci asta?

– Face parte din misiune, replică Justin. Şi nu se poate rezolva mai devreme. Chaka? Vii?

– Desigur.

– Şi eu, adăugă Katya.
– Cred că ar trebui să merg şi eu, interveni Jessica.
– Nu. Cineva trebuie să conducă lucrurile aici, şi aceea eşti tu, spuse Justin, şi îşi examină puşca. Verificaţi-vă încărcăturile. Bun. Să mergem.
Îi conduse în afara adânciturii, dincolo de buză, către fluviul aflat departe, jos.
Jessica rămase în picioare pe margine, şi îi urmări cu privirea până când îi pierdu din vedere printre stâncile vulcanice.
– Am o presimţire urâtă, îşi zise, însă zâmbi, fiindcă avusese aceeaşi presimţire şi în anul precedent, şi cu doi ani înainte, şi nu se întâmplase nimic.
Mai degrabă vreau pur şi simplu să-i însoţesc...
Se întoarse la copii, care se tolăniseră pe pajişte. Când ai o vârstă fragedă poţi fi un vârtej de energie acum, şi un morman neclintit în secunda următoare. *Un alt talent pierdut odată cu înaintarea în vârstă...*
Doi dintre ei descoperiseră viaţa insectelor din iarbă. Se aplecă alături de ei şi privi cu atenţie printre firele gălbui-violete. Ceva care semăna cu un cărăbuş roşu-portocaliu era captiv într-o pânză lipicioasă şi mii de gâze albăstrui, atât de mărunte încât păreau o pulbere, roiau deasupra lui. Îl jupuiră şi cărară bucăţile spre stânci.
Gâzele dispărură, lăsând doar o carapace goală, albastră, legănându-se agăţată de o plasă transparentă.
Fir-ar să fie, asta s-a-ntâmplat la iuţeală, se gândi. *Insecte în* viteză?
Clătină din cap.
– Foarte bine! strigă. Locul de tabără e jos, în castron. Să mergem, trebuie să punem la punct o mulţime de lucruri înainte de a se întuneca.
Îi ridică pe copiii nemulţumiţi şi îi puse în mişcare, apoi o luă pe urmele lor. Dar tot nu-şi putea scoate pe de-a-ntregul din minte gâzele acelea. Dacă un discipol îşi întindea sacul de dormit în cuibul unor *asemenea* insecte...
Păturile şi sacii de dormit, corturile şi sobele pentru gătit ieşiră la lumină, fură asamblate şi întinse, întreaga tabără prinse viaţă brusc, ca prin farmec, o aglomerare zgomotoasă de clocote şi de aburi, plină de copii ocupaţi, chicotind, grendelii cercetaşi alergând de colo-colo cu misiuni secrete, iar grendelii discipoli puşi să facă lucruri mărunte şi îndemnaţi să-şi vadă de treburile lor.
Carey Lou îşi scoase rucsacul şi se uită în jur, căutând un loc de unde să sune acasă. Se îndepărtă puţin de tabăra principală, hoinărind către forma familiară a unui copac coamă-de-cal.
Înfăţişarea de cascadă încremenită îl atrăgea. Pe Camelot îşi petrecuse multe nopţi sub abajurul confortabil al copacilor de pe insulă şi furase primul lui sărut în umbra lor. Îşi scoase rucsacul, probabil nutrind gânduri romantice, şi făcu un pas către copac.
Jessica îl înşfăcă de umeri şi îl răsuci în loc.
– Nu.
Idee proastă.
– De ce?
Ea dădu deoparte câteva dintre ramurile atârnate.
– Uită-te cu mai multă atenţie, spuse cu asprime. El se uită şi înghiţi în sec. Nu semăna deloc cu copacii prietenoşi şi somnoroşi de pe insulă. Începând de la rădăcină şi apoi în susul trunchiului, cât vedeai cu ochii, ba chiar şi în viţele care formau coama, copacul era infestat în întregime cu simbioţi, paraziţi, *creaturi.*
În apropierea bazei, coama de un verde-maroniu căpătase culoarea laptelui şi aspectul unei plase grosolane de păianjen. Într-una dintre pânzele din apropiere fâlfâia ceva. Poate pradă, poate prădător, poate păianjen. Băiatul înghiţi din nou în sec.
– În ăla de acolo?
– Copacii ăştia sunt notorii pentru ospitalitatea lor faţă de formele de viaţă locale. Încearcă, spuse Jessica.

Carey Lou se apropie prudent de al doilea copac. Se uită cu atenţie: nici un simbiot. Uşurat, dar încă precaut, îşi scoase cortul rulat. Braţele lui subţiri prinseră dinspre exterior ruloul care se extinse, căpătând forma unui triunghi, apoi continuă să se deschidă cu un pocnet: un disc, pe urmă un dom deschis.

Patru păsări avaloniene uimite se lăsară să cadă din coama-de-cal ca tot atâtea farfurii. Îşi reveniră şi se rotiră în jurul cortului în vreme ce coborau pe iarbă, ca un balon uriaş. Două îşi atinseră aripile, se rotiră gata de luptă. Una se răsuci, izbind-o pe cealaltă. Aceasta din urmă căzu spre copac pe o distanţă de vreo doisprezece metri şi se redresă prea târziu. Copacul o prinsese.

Carey Lou veni mai aproape, dar nu prea aproape. Jessica era în spate, cu degetele pe umerii lui. Pasărea: acum, când era captivă, îi putea desluşi toate detaliile. Două aripi mari, rigide, uşor curbate în sus. la vârfuri, în mici aripioare verticale. Patru lamele mici, translucide, de forma unor vâsle, paletele motorului, mai încercau încă să o elibereze cu o zvârcolire.

Relaţia dintre creatură şi un crab-de-mare era foarte clară. Aripile rigide fuseseră, cu mult timp în urmă, o cochilie bifurcată. Crabul acela primitiv nu fusese la fel de specializat cum erau cei din prezent.

Jessica făcu un pas înainte, întinzând cu mare grijă mâna către plasă. Era pregătită pentru ceva de genul unui păianjen uriaş. Dacă se repezea ceva către mâinile ei, avea să sară înapoi. Dar asta nu se întâmplă şi ea trase pasărea afară, ţinând-o de o aripă. Aripioarele motorului zumzăiră, încercând să o elibereze. Dar tânăra o reţinu până când îi şterse pânza de păianjen de pe aripile fixe. Creatura era prea rigidă ca s-o poată muşca, dar îi vibră cu putere în mână, străduindu-se să se răsucească şi să fugă.

– Am mai văzut aşa ceva înainte, spuse Jessica. Tu nu? N-ai mai văzut ceva care să-i semene? Aşteptă, plină de speranţă.

Carey Lou studie vietatea, ştiind că ea aştepta un răspuns corect. Făcu dintr-odată ochii mari.

– Crabi-de-mare! exclamă.

– Aşa e... continuă.

– Carapace despicată. Ştii, aripile seamănă mai mult cu ale unui cărăbuş decât cu ale unei păsări.

Jessica eliberă zburătoarea. Aceasta plană pentru o clipă. Cele patru aripi ale motorului, neclare din cauza mişcării, erau oblice, ca picioarele unei măsuţe pentru cafea. Pe urmă se înclinară spre coadă şi pasărea se grăbi să se îndepărteze.

– Foarte bine. Grendelilor nu le place prea mult apa sărată - aşa că formele de viaţă din largul coastei sunt mult mai diversificate. Toate creaturile astea ca nişte crabi. E straniu cât de des s-a repetat tiparul lor pe uscat, nu-i aşa? Am văzut tăietoarele-de-frunze, zburătoarele alea care se comportă ca albinele, dar seamănă cu nişte crabi minusculi, şi păsări care seamănă cu crabii...

– Şi crabi care seamănă cu crabii... Ea râse.

– Oricum, iată ce-ai învăţat în seara aceasta - aşterne tabăra numai în loc deschis şi lângă ceilalţi. Acum şterge-o.

Îl plesni peste fund şi îl trimise înapoi.

Ea mai rămase o clipă în luminiş, aşteptând, mirosind pădurea. Era bine. În preajmă nu se afla nimic care ar fi putut face rău cuiva de dimensiunile lui Carey Lou... dar nu era o idee rea să-l bage-n sperieţi.

Un strop de frică sănătoasă te putea păstra în viaţă.

Râul din apropiere era în stăpânirea uneia dintre fiicele bătrânei grendel. Aceasta se mută cu un afluent mai sus. De ce să se lupte cu cineva de acelaşi sânge, când era pe punctul de a găsi o pradă mult mai interesantă? Avea acolo douăzeci de crabi prinşi în

cursă. Nu încercaseră să se furişeze pe lângă ea, se târau în susul apei, iar ea îi urma pe îndelete.

De fapt, urmărea ciudăţeniile.

Fiicele Zeului se instalaseră cu mult deasupra ei, într-un loc care le ascundea vederii. Veniseră din ţinuturile uscate, un loc pe care bătrâna nu se aşteptase niciodată să-l vadă de aproape, însă acum asolizaseră la o mult mai mică depărtare. Creaturile acelea oarecum plate, cu aripi mişcându-se prea repede să le poţi desluşi, îi aduceau aminte de forma aproape universală a crabilor. Însă uriaşul Zeu Grendel avea o cu totul altă formă. Poate „fiicele” erau paraziţi.

Iar cei mici, oare puteau fi paraziţi ai paraziţilor?

Putea să vadă trei, patru dintre ei pe marginea stâncii, uitându-se în jur şi retrăgându-se apoi pe rând.

Acum alţii coborau râpa, încet, cu stângăcie. Aveau să vină la ea?

Nu, dispărură înainte de a ajunge atât de departe. Bătrâna grendel urmărea totul cu răbdare. Cerul se întunecase când îi zări din nou. Cinci, şase ciudăţenii întorcându-se în susul pantei stâncoase.

Bătrâna grendel credea că ar fi putut ajunge la ei.

Acolo sus se vedea vârful unui copac. Probabil era apă.

Va bea până când avea să simtă că abia se mai poate mişca. Dacă fiica ei o va surprinde atunci, va muri. Cu un pântec ca o tobă, avea să se târască trei kilometri în susul dealului fără să intre deloc în *viteză.* Până în vârf îşi va folosi până şi ultimul erg de energie; va fi tot atât de uscată ca un os vechi.

Dacă acolo nu era apă, avea să moară.

Dacă era atacată, avea să moară.

Priveşte-i cum se mişcă, încet şi stângaci, ca o pradă uşoară. Era ca şi cum s-ar fi uitat la vânătorii-căţărători. Bătrâna grendel se repezi sub apă şi ronţăi un crab dintr-o înghiţitură. Avea să vadă unde altundeva urmau să o conducă ciudăţeniile.

La ora cinei apărură cartofi copţi, legume verzi pregătite în stil cajun, şi mâncarea preferată a grendelilor cercetaşi, pâine din aluat de biscuiţi, coaptă în focul de tabără.

Iar când se aşezară să se bucure de ospăţ, copiilor li se oferi o altă specialitate.

Cu mare pompă, Aaron şi Chaka reveniră tropăind din întuneric, cărând între ei cazanul aburind.

– Asta e specialitatea casei, anunţă Chaka. E adevăratul motiv pentru care ne place să venim aici. Nu avem niciodată destul de mult ca să luăm şi pe insulă.

Tăcu, apoi adăugă, zâmbind:

– De fapt, nu e de-ajuns nici pentru voi, dar, dacă rămâne ceva, puteţi împărţi.

Copiii se uitară bănuitori, dar, când cercetaşii mai mari nu-i invitară să mănânce se grăbiră să se servească ei, Carey Lou îşi făcu loc dând din coate, vârî o lingură în cazan şi gustă...

Declară că era delicios şi toată lumea îşi afundă lingurile.

Era ca o jambalaya groasă, pusă peste sfărâmături de biscuiţi. Savuroasă. Plină cu ceva care avea consistenţa midiilor şi gust de moluşte sau de peşte. De mai multe ori întrebă câte cineva din ce era făcută, neprimind drept răspuns decât un zâmbet evaziv.

– Reţetă secretă, rosti Aaron, şi toată lumea izbucni în râs.

Aveau numai câte o porţie minusculă pentru fiecare dintre copii, suficient ca să le deschidă apetitul pentru burgeri.

– Tocană continentală, li se spuse, adăugându-se că era numai pentru cercetaşii consacraţi.

– V-ar plăcea câte o porţie mâine la prânz? îi întrebă Jessica după scurt timp, cu un aer inocent.

Toate mâinile se ridicară.

– Bun. Cred că trebuie să respectăm o cerere care vine din partea tuturor, nu-i aşa?
Carey Lou râgâi încântat.
– Aşadar, în noaptea asta, zise el. În noaptea asta o să aflăm mai multe despre grendeli?
– În noaptea asta, răspunse Aaron.
Heather McKennie se aplecă în faţă, cu o privire intensă în ochii ei negri.
– Au fost ca o nebunie a foamei, alergând după părinţii noştri, nu? Ca rechinii de pe Pământ?
Unul dintre ceilalţi copii se amestecă în vorbă:
– Sau ca piranha! Am văzut filmul ăla cu James Bond, şi au mâncat o femeie cât ai clipi!
– Monştri înnebuniţi de sânge...
– Am citit despre piranha, spuse Justin, râzând. De fapt, nu sângele îi stârnea. A fost un tip care s-a dus pe malul Amazonului. Un zoolog pe nume Bellamy. S-a dus acolo şi i-a studiat pe micii ticăloşi.
– De ce? făcu Aaron, curios.
– Păi, comportamentul lor n-avea sens pentru el. Ticăloşii ăia mici se sfâşie în bucăţi unii pe alţii. Pentru ei, un prânz împreună n-are nimic de-a face cu prietenia.
– Oribilă afacere, rosti Katya, dar accentul ei englezesc din „lumea bună” era *teribil.* Nu e o ocazie la care mergi în smoching?
– Ar mânca şi smochingul. Ei, şi zoologul nostru ţăcănit s-a întrebat: ce-i atrage pe peşti?
Îşi coborî vocea.
– Aşa că s-au dus în satul unde se întâmplă. Unde localnicii aruncă porci în apă, să distreze turiştii. Aruncă în fluviu una dintre creaturile alea îngrozite, care se zbate - şi apa se învolburează cu sânge. Piranha fac porcul fâşii în două minute. Exact ca-n filme.
Justin se înflăcăra tot mai tare.
– Iar el s-a întrebat: Era sângele? Asta era? A luat un cuţit însângerat şi l-a strecurat uşor în apă...
Toată lumea îşi ţinea răsuflarea.
– Şi nu s-a întâmplat *nimic.* Nimic. Apoi... şi-a lăsat piciorul să alunece în apă.
– Iisuse. Ce s-a întâmplat?
– Nimic. După care şi-a băgat mâna în apă...
– Hristoase! Nu şi-a băgat în apă şi penisul?
– N-am idee, răspunse cu superioritate. Am auzit că mai târziu a vrut să dea o audiţie pentru Corul de Băieţi din Viena, dar probabil c-a fost o coincidenţă.
Îi adresă o privire răutăcioasă celui care întrebase.
– Oricum, când a plesnit apa cu o vâslă, au *înnebunit.*
Se lăsă pe spate.
– *Clipocitul* îi stârnise tot timpul. Îi scoate din minţi.
Aaron dădu încet din cap, dus pe gânduri.
– Fac pariu c-aveţi copaci care atârnă deasupra apei. Maimuţele sau alte creaturi cad din când în când...
– Da. Halează instant pentru piranha.
– Ei, dar nu sunt mulţi copaci care atârnă peste apă şi maimuţele nu sunt atât de proaste, interveni Chaka. În apă nu cad destule jivine, cu siguranţă nu destul de multe ca să afecteze evoluţia peştilor.
– Atunci de ce? întrebă Aaron. La ce le foloseşte peştilor?
– La absolut nimic, răspunse Chaka. E comportament suplimentar.
– Suplimentar. Neesenţial. Inutil. Ceva codificat genetic alături de o caracteristică într-adevăr esenţială pentru supravieţuire. Se întâmplă tot timpul.
– Aici n-am găsit nimic asemănător, spuse Justin.

– De unde ştii? N-am avut ocazia să ne uităm, zise Katya. Nu aici. Înţelegem Camelotul, dar, serios vorbind, grendelii n-au lăsat prea multe creaturi care trebuie înţelese. Adevăratul sistem ecologic e aici, dar nu ne lasă să venim să-l studiem.

– Ei nu ne lasă, rosti solemn Heather. Primii.

– Nu fac altceva decât să-ncerce să ne poarte de grijă, vorbi Sharon McAndrews. Nu-i aşa?

– Şi gardienii au grijă de deţinuţi, ripostă Aaron. Nu poţi fi temnicer fără nici un deţinut...

Sharon McAndrews se încruntă.

– Spuneaţi c-o să ne dezvăluiţi nişte lucruri. Despre părinţii noştri.

Ceilalţi copii i se alăturară cu entuziasm, dar ea părea oarecum nervoasă.

Justin, Jessica şi Aaron se uitară unul la altul.

– Nu în noaptea asta, şopti Aaron. Mâine-noapte. Dar nu astăzi.

– De ce atunci? De ce nu acum?

– Pentru că... începu Justin.

– Ai vorbit ca un prim, zise Heather.

– Poate că da. Dar avem motive. Trebuie să aflaţi mai întâi alte lucruri. Veţi şti înainte de a pleca de aici.

– E o promisiune?

Vocea lui Sharon McAndrews sună de parcă n-ar fi avut nici măcar cei doisprezece ani ai ei.

– Bineînţeles, răspunse Aaron.

Sorbiră din cafele şi se uitară unii la alţii fără să-şi vorbească. Gândul nerostit era: *Mai întâi are Carey Lou o întâlnire. A câştigat la loterie.*

Carey Lou nu adormise de mai mult de o oră când veniră după el. Nu spuseră nimic. Îl legară la ochi şi îi prinseră mâinile la spate. Îi vârâră o frânghie între dinţi. Cineva îi vorbi, cu o voce prea răguşită să o recunoască:

– Ţine-te de asta şi urmează-ne. Dacă o scapi, te lăsăm la bunul plac al grendelilor.

Slavă Domnului că îi puseseră pantofi în picioare înainte de a-l scoate din tabără, intrând în pădure.

N-avea idee nici cât de mult mersese, nici cât era ceasul.

Nu ştia ce distanţă străbătuse. Nu putea să vadă nimic, dar simţea cum îl plesneau tufişurile, auzea fiecare sunet al nopţii. Îşi spunea întruna că totul era calculat. Tot ce se petrecea era planificat. Nu aveau cu adevărat de gând să-l lase în seama grendelilor...

Cu toate acestea, dinţii lui perforau funia de cânepă ceva mai groasă de un centimetru atât cât trebuia ca să fie sigur că nu-i scăpa din gură.

– Ssst, şopti Justin.

Îşi ajustă ochelarii de noapte, un soi de binoclu cu lentile mari, să prindă cât mai multă lumină cu putinţă, şi îi focaliză. Carey Lou, băiatul de paisprezece ani, se afla la vreo douăzeci şi cinci de metri distanţă de malul apei şi părea gata să-şi murdărească pantalonii. Din nefericire, nu purta. Nici cămaşă, nici şosete - de fapt nimic, în afara unei expresii de groază desăvârşită. Băiatul îşi întoarse privirea holbându-se rugător. Mâinile lui strângeau puşca antigrendeli de parcă ar fi vrut s-o sugrume. Ştia că undeva, în întunericul din spate, era Heather McKennie, cu pantalonii ei retezaţi, cu pistruii ei, cu pielea ei bronzată, cu umorul ei grosolan. Heather, cu doi ani imenşi mai mare decât Carey. Ea avea să fie premiul lui...

Dacă îi supravieţuia nopţii.

– Carey... Îl strigă ea, de undeva, din întuneric, de dincolo de lumina torţelor.

– Oh, zloată, spuse el, şi se apropie de apă cu încă un pas.

Acum se afla la douăzeci şi trei de metri.

Justin vedea lacul dintr-un unghi favorabil prin luneta puştii. Aaron trebuia să se afle la cincisprezece metri distanţă către nord, echipat în mod similar. Micul Chaka se afla la sud. Purtau cu toţii ochelari modificaţi, în infraroşu. Abia dacă aveau la dispoziţie o secundă în care să tragă, dar era mai mult decât suficient. Avalonienii învăţau cum să reacţioneze la apariţia fulgerătoare a unui grendel aproape înainte de a învăţa să meargă.

Carey făcu un alt pas către apă.

Chiar dincolo de el era o bulboană deja identificată drept o gaură de grendel. Ceea ce însemna o mamă şi un banc de pui în stadiul larvar al dezvoltării. Sonomi. Ştiau că, odată ajunşi la maturitate, mama avea să-i gonească. În perioadele cu hrană puţină îi mânca ea însăşi. Pe insula Camelot se dezvoltase un întreg sistem ecologic - sonomii mâncau alge, mamele mâncau sonomi. Dar ştiau şi că, în condiţii normale, acestea din urmă mâncau orice altceva mai degrabă decât propriii pui.

Fără nici o îndoială că ar fi ronţăit un colonist fraged, de paisprezece ani.

Vântul aduse vocea Jessicăi de undeva din tufişuri:

– Mai apropie-te puţin, Carey...

Gol-goluţ, cumplit de singur, el se uită peste umăr, către tufe. Avea să fie orbit de lumina torţelor, nereuşind să vadă nimic.

Justin îşi aminti prima lui vânătoare de grendeli. Nu fusese singur, dar nici nu avusese în spate o întreagă echipă care să-l sprijine. Înaintase cu greu prin apă, mergând încet, cuprins de o groază deplină, dar simţind mai mult decât atât. Iar Carey simţea probabil acelaşi lucru.

O panică atotcuprinzătoare. Furie. Spaimă. Şi incitare, pentru că, dacă grendelul apărea şi el supravieţuia, avea să fie bărbat.

Despuiat, cu excepţia puştii antigrendeli, tremurând de frig, băiatul făcu încă un pas către apă...

Şi apa se despică. Ceva alunecă din adâncuri. Un distrugător negru. O umbră cu colţi. O plăsmuire a groazei şi a foamei, plămădită din carne. Clipi încet, uitându-se calmă la creatura dezbrăcată care tremura înaintea ei, şi făcu alene un pas.

Carey îşi roti puşca la prima mişcare. Puştiul era rapid. Costeliv, dar rapid. Justin ochea deja...

Carey ţipă, ochi şi trase. Puşca antigrendeli zvâcni cu putere şi din trompa grendelului ţâşni un jet de un portocaliu fluorescent. Imaginea monstrului se *înceţoşă* când zbură către băiat cu o viteză care-ţi tăia răsuflarea. Trase din nou, strigând:

– Oh, zloată!

Încă o secundă nesfârşită, şi probabil că măduva îi îngheţă în oase. Poate că pe buze începeau să i se formeze primele cuvinte amare ale unui blestem şi o rugăciune deznădăjduită...

Focurile de armă fulgerară în întunericul din spatele torţelor. Trei împuşcături aproape ca una singură. Şi o a patra, un sfert de secundă mai târziu. Pe urmă grendelul fu lovit de şase, şapte, opt ori, izbit de gloanţe de mare calibru, care îi prăjiră sistemul nervos, şi atacul i se metamorfoză într-un salt spasmodic, împroşcând apa către paralizatul Carey, care părea să privească întreaga scenă derulându-se cu încetinitorul.

Se clătină pe picioare, înclinându-se spre stânga în vreme ce grendelul se prăbuşea la pământ cu un bubuit. Era căzut pe o parte, cu prada jinduită acum uitată. Viu, dar într-o agonie cumplită pe măsură ce i se supraîncărcau sacii de *viteză.* O jumătate de tonă de moarte amfibiană cu ghearele înfipte în ţărână, urlând, hăituindu-şi propria coadă în cercuri din ce în ce mai mici, sfâşiind pământul şi stânca şi iarba, acolo, în jumătatea de cerc luminată de foc, cu şuierul său de moarte arzându-le urechile...

Din trup i se înălţă abur. Ghearele şi coada îi zvâcniră, i se contorsionară şi încremeniră în sfârşit.

Carey se întoarse să-i privească pe ceilalţi ieşind din întuneric. Jessica zăbovi în urma lor, cu senzorii ei de mişcare pregătiţi să sesizeze alţi prădători. Erau aproape siguri - o singură mamă în fiecare gaură. Dar grendelii le mai făcuseră surprize şi înainte.

Nu de data *asta,* dar *se întâmplase.*

– Voi... nemernicilor, spuse Carey.

Gâfâind, îşi lăsă arma să cadă la pământ. Jalnic în goliciunea lui, era clar că îşi scăpase udul, dar nu era conştient.

– Incredibil de nemernici.

Trase din nou aer în piept şi îl reţinu. Era un moment critic. Se uită înapoi, la grendel. Justin îşi aminti de prima oară când făcuseră asta, îşi aminti ce spusese puştiul după aceea. Pentru *el* nu avusese cine să organizeze aşa ceva - era unul dintre cei mai vârstnici nativi stelari, şi nu exista nici un nativ terestru care să *viseze* măcar că acolo se desfăşura o vânătoare de grendeli. Nici un prim nu ar fi făcut vreodată ceva atât de riscant... şi atât de distractiv.

Dar ştia că în clipa aceea Carey se uita la ei. Şi la arme, apoi la grendel. Şi reamintindu-şi incredibil de scurta pauză de dinainte ca grendelul să fie trântit înapoi, în apă. Mai puţin de o secundă. Timp suficient ca să-şi piardă controlul băşicii udului. Timp suficient ca să se simtă mai gol şi mai neajutorat decât îşi imaginase vreodată că s-ar fi putut simţi o fiinţă umană. Timp suficient ca să trăiască experienţa incredibilei precizii de care trebuia să dea dovadă o echipă de vânători.

Se uită la ceilalţi şi înghiţi în sec. Ştia, cumva, că întreaga reputaţie a masculinităţii sale depindea de ceea ce avea să spună în continuare.

– Ei bine...

Se strădui să pară nepăsător. Se aplecă şi îşi ridică puşca. Se apropie de ei până când ajunse la un metru de Justin. Îi întinse arma cu mâna stângă. Justin îşi întinse dreapta să o ia - şi Carey îl lovi cu pumnul drept, tare şi extrem de iute, chiar sub urechea stângă.

Justin dădu înapoi împleticindu-se, se împiedică şi căzu.

În cele din urmă, Carey zâmbi.

– A fost... O vânătoare destul de frumoasă. Îl privi pe Justin cu atenţie.

Acesta se săltă în şezut. Îşi pipăi uşor falca.

– Ai o dreaptă foarte bună, puştiule, zise, şi îi întinse mâna.

Celălalt i-o luă şi îl trase în sus, apoi rămase cu picioarele uşor depărtate, bine echilibrat. Zâmbetul lui strâmb era provocator.

– Hendrick e un antrenor bun, rosti.

Justin încuviinţă din cap. Nici o mişcare. Un imens oftat de uşurare păru să-i străbată pe toţi, ca o eliberare a tensiunii.

– L-ai fi dat gata, ştii, spuse Justin. A fost o lovitură bună.

– De ce naiba faceţi asta?

– E distractiv, răspunse Aaron. Justin se încruntă.

– Am avut o dată un puşti care a intrat în panică. N-a fost împuşcat nimeni, dar n-a lipsit mult.

– De ce să intru în panică? Cassandra ar şti dacă aş riposta... Oh.

– Ha. Cassandra nu ştie nimic. Iisuse, îţi poţi imagina ce-ar face Zack?

Râseră cu toţii.

– Şi cine a intrat în panică? Justin se uită la el şi clătină din cap.

– Edgar, spuse Aaron. Carey zâmbi cu subînţeles.

– A nimerit totuşi grendelul, adăugă Justin. Băiatul tuşi, politicos.

– Cine are hainele mele? Mi-au îngheţat ouţele. Heather ieşi cu graţie din întuneric.

– Uite o pătură, rosti cu drăgălăşenie.

Pătura era înfăşurată în jurul ei. Când o deschise, înăuntru nu era nimic altceva decât ea.

Carey înghiţi în sec. Virginitatea lui nu era o certitudine, dar s-ar fi putut paria pe ea cu succes. Ei bine, venise noaptea care avea să fie martora îndepărtării *acelei* poveri apăsătoare.

Heather înfăşură pătura în jurul amândurora şi el ajunse să se implice într-o foarte, foarte mare măsură într-un sărut. În mijlocul uralelor generale, cei doi se retraseră din lumina focului.

– Azi sunt bărbat, spuse Aaron zâmbind. Chiar aşa. Acum. Ei, Jessica - mai sunt alţi balauri prin apropiere?

– Nu există nici o sursă de căldură de dimensiunile unui grendel. Haideţi să adunăm nişte sonomi.

Când ajunseră înapoi, la Heorot, Tau Ceti se înălţa deasupra munţilor.

Prin mila sorţii, era o zi hărăzită pentru joacă şi trândăveală. Carey Lou reuşi să se împleticească până în cortul lui şi se prăbuşi. Sau cel puţin ceilalţi presupuseră că se prăbuşise. Heather era cu el şi, cu cât se gândea mai mult la asta, Justin era cu atât mai convins că libidoul unui băiat de paisprezece ani putea să nu se lase înfrânt de oboseală, de spaimă şi de antrenamentul complet oferit de (după cum se zvonea) neobosita domnişoară McKennie. Ah, tinereţea.

Ziua se scurse repede, adunară mostre şi le catalogară, cercetaşii mai vârstnici predară lecţii despre viaţa sălbăticiunilor şi despre efectele terapeutice ale ierburilor, iar reprizele de înot în pielea goală, concursurile improvizate de căţărare în copaci şi farsele generalizate se desfăşurară în număr considerabil pe întreaga durată a zilei.

Când se lăsă din nou întunericul, în tabără domnea o atmosferă de oboseală plăcută. Trăiseră împreună două zile extrem de *vii.* Iar Carey află, totodată, că alţi trei discipoli trecuseră prin suferinţele de care avusese parte el. Acum făcea parte dintr-o frăţie şi savura deja ideea de a-i face aceeaşi favoare unuia dintre copiii mai mici, peste câţiva ani. De exemplu, fratelui său Patrick...

Focurile pentru pregătirea mâncării fuseseră deja aprinse şi cina avea să fie gata în curând. Dar în minţile discipolilor mai stăruia încă o întrebare şi îi bătuseră la cap pe cei mai vârstnici toată ziua.

În cele din urmă, Aaron le spuse să se aşeze, adoptând o atitudine lipsită de orice umbră de glumă.

– Bun, începu el. În seara asta trebuie să vorbim despre o problemă serioasă. E timpul să aflaţi nişte lucruri.

– Despre părinţii noştri? întrebă Sharon.

– Despre părinţii voştri. Şi despre bunici. Există un motiv pentru care nu vin şi ei încoace. Doar noi.

– Care motiv?

Justin şi Jessica se uitară neliniştiţi unul la altul; după care el începu să vorbească:

– Când îngheţi ceva care conţine apă, obţii cristale de gheaţă. Au crezut că rezolvaseră definitiv totul, dar ceva n-a mers cum ar fi trebuit. Au criogenizat echipajul navei *Geographic.* I-au trezit pe rând, pentru a îndeplini diverse însărcinări pe navă în timpul drumului din sistemul solar către Tau Ceti. Şi au fost probleme.

– Probleme? întrebă Carey.

– Da. Când îngheţi oamenii pentru o sută de ani şi îi trezeşti apoi, sunt şanse să dai naştere unor cristale de gheaţă în creierul lor. Trezeşte-i de două ori şi obţii de două ori mai multe cristale. Cristalele străpung celulele, fac dezordine - îşi lovi ţeasta cu degetul - aici.

– Ce au făcut?

– Mulţi dintre părinţii noştri nu mai sunt atât de inteligenţi cum erau. Au şi probleme emoţionale. Probleme de coordonare. Atacuri cerebrale timpurii. Stupiditate evidentă. La început n-a contat cu adevărat. Continuau să fie mai inteligenţi decât majoritatea oamenilor pe care-i cunoscuseră şi au ales insula fiindcă era un loc sigur. Nimic de

înfruntat, nimic căruia să fie nevoiţi să-i facă faţă. Chiar şi atunci au căpătat obiceiul de a discuta despre orice, să fie siguri că nu săvârşeau nici o prostie...

– Reguli, spuse Sharon McAndrews.

– Reguli, încuviinţă Justin. Şi au fost destul de bune o vreme. Acolo nu exista realmente nici un pericol, nici unul care să le fie cunoscut. Pe urmă a apărut primul grendel. Ei n-au înţeles. Aveau reguli şi le-au respectat, şi nu a mers, dar colonelul Weyland i-a ajutat, şi au înfrânt primii grendeli. S-au dus la vânătoare şi, când au crezut că uciseseră toţi grendelii, n-a fost aşa. Ştiţi doar. Ceea ce nu ştiţi e cât de puternic a fost şocul. După Războaiele Grendelice au încetat să mai aibă încredere în ei înşişi şi unul într-altul. Părinţii noştri nu s-au descurcat bine acţionând împreună la apariţia grendelilor, şi ăsta e unul dintre motivele pentru care se tem acum atât de mult de ei.

Se lăsă tăcerea. Justin îşi dădea seama: încercau să găsească o minciună în întreaga poveste. Dar existau prea multe indicii. Ştiau, ştiuseră dintotdeauna. Era ceva în neregulă cu mama, cu tata, cu unchiul. Ştiuseră dintotdeauna, dar nu etichetaseră niciodată.

Acum aveau o etichetă.

– Gheaţă în creier, zise Carey Lou. Am auzit asta, dar nu mi-a explicat nimeni ce înseamnă...

– Iar mama m-a plesnit când i-am spus-o, adăugă Sharon.

– Hristoase, exclamă băiatul. Ce putem face?

– Iubiţi-i, răspunse Jessica. Fac tot ce le stă în puteri. Asta aşteptăm de la voi. Iubiţi-i, dar bazaţi-vă pe raţiunea voastră. Inclusiv în privinţa regulilor lor. De asta le fac. Când acţionează pe cont propriu, n-au încredere în propria lor judecată. Aşa că încearcă să facă un raţionament colectiv pentru orice s-ar putea întâmpla, îl transformă într-o regulă şi îşi respectă regulile indiferent ce-ar fi.

– Gheaţă în creier, repetă încet Carey Lou. Fir-ar să fie!

Aaron şi Trish cărau pe umeri o prăjină de care atârna un năvod cu o duzină de sonomi. Intonau un soi de cântec de vânătoare sau de muncă, improvizând versurile pe măsură ce se apropiau de focul de tabără:

– *Tra la la, tra la la, la vânătoare voi pleca...* Apa fierbea deja încet, bolborosind în cazanul de sticlă. Aduseseră din Camelot cartofi şi cepe, dar mai aveau şi altceva: bulbi şi frunze de pe continent, despre care se ştia că erau comestibile şi gustoase. Unii dintre cercetaşii cei mai isteţi observară că fasciculele lanternelor fuseseră focalizate spre cazan, astfel încât să se vadă cum dansau legumele în apa învolburată.

În aer plutea înflăcărarea şi se auzi un *„ooh”* când Justin scoase un cuţit imens şi reteză capetele sonomilor.

– Uitaţi-vă la ochii lor. Dacă n-am fi fost noi, într-o bună zi ar fi ajuns grendeli şi ne-ar fi vânat. Noi i-am ucis înainte. Cine mănâncă grendeli? Noi mâncăm grendeli.

Erau la fel de încordaţi ca nişte spectatori în aşteptarea unui număr de magie. Ceea ce era destul de aproape de adevăr, îşi imagină el.

Mâinile lui pătate de sânge adunară sonomii decapitaţi şi îi purtară către cazan, unde îi aruncă în apă.

Lichidul se înspumă cu sânge.

– Priviţi, îi îndemnă. Uitaţi-vă şi vedeţi...

În primele excursii, cercetaşii se îndesaseră unii într-alţii să se uite şi să vadă, privind într-un vas de aluminiu cu totul nepotrivit. O dată, Ansei Stevens căzuse înăuntru şi îşi opărise în întregime braţul. Altă dată se iscase un întreg tărăboi. Vasele erau din ce în ce mai mari, dar cercetaşilor continua să le scape cea mai mare parte a acţiunii, până când Chaka devenise destul de puternic să care uriaşul cazan pentru reziduuri. Şi acum putea să vadă toată lumea.

Cei unsprezece litri de apă din vas se învolburară. Sonomii se scufundară, apoi reveniră la suprafaţă fremătând, într-o ciudată şi neliniştitoare imitaţie a vieţii.

Se petrecea ceva. Carnea li se despică şi din ea năvăliră într-un clocot creaturi ca nişte viermi. Cu zecile. Cu sutele. Făpturi decolorate şi cărnoase, zbătându-se şi murind în apa fierbinte şi transformând fiertura care bolborosea limpede într-un soi de argilă groasă... sau de jambalaya.

Discipolii se traseră înapoi, sufocându-se. Din cazanul înroşit se înălţă un miros greu, de sânge.

Şi, într-un mod tulburător... era un miros plăcut. Ca aroma savuroasă din noaptea precedentă, dar mai puternic.

Justin, Aaron, Katya, Jessica şi ceilalţi secunzi urmăreau totul cu un amuzament morbid. Copiii se holbau la cazan, adulmecau. Unul dintre ei alergă spre intrarea în grotă şi vomită.

Într-o jumătate de oră fiertura era gata, şi o puseră în castroane cu polonicul. Era un amestec cu aspect funest, plin cu frânturi din capetele sonomilor şi cu corpurile eviscerate, tăiate acum în bucăţi mari de cuţitul însângerat al Katyei. Viermii morţi şi creaturile spiralate se umflaseră şi deveniseră rozalii. Erau şi crabi transparenţi, mărunţi, nu mai mari decât unghia unui discipol. Zeama era stacojie, ca supa de roşii. Părea să mişune de insecte.

Aaron îşi ridică farfuria spre buze. Discipolii îl priveau cu o fascinaţie irezistibilă.

– Mmmmm, făcu el, ducându-şi lingura la gură.

Suflă în ea. Ceva gros, ca un vierme, căzu peste marginea căuşului larg. Aaron mestecă zgomotos, de parcă ar fi mâncat fidea, scoţând un plescăit.

– Delicios.

– Cina e servită, anunţă Jessica.

10.

PRIMA BISERICĂ A GRENDELULUI

Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu fiu ruşinat în veac. Întru îndreptarea Ta izbăveşte-mă şi mă scoate.
Pleacă spre mine urechea Ta, grăbeşte de mă scoate. Fii mie Dumnezeu apărător şi casă de scăpare ca să mă mântuieşti.
Că puterea mea şi scăparea mea eşti Tu şi pentru numele Tău mă vei povăţui şi mă vei hrăni.
Scoate-mă-vei din cursa aceasta pe care mi-au ascuns-o mie, că Tu eşti apărătorul meu.
În mâinile Tale îmi voi da duhul meu; izbăvitu-m-ai, Doamne, Dumnezeul adevărului.
Psalmi 30:l-51

Jessica se ridică abia când fu absolut sigură că toţi ceilalţi adormiseră. Se furişă afară din peşteră în vârfurile degetelor. O înconjurară sforăiturile uşoare ale copiilor, ca torsul unor pisici. Simţi un amestec delicios de îngrijorare maternă şi ticăloşie desăvârşită.

Aaron o aştepta chiar în faţa grotei şi îşi duse un deget la buze.

– Ssst.

Ea dădu din cap, înţelegând necesitatea secretului. Asta nu era pentru Justin. Nu mai era - el alesese, iar Jessica alesese la rândul ei. Inima îi bubuia în piept în timp ce străbătea poteca în urma lui Aaron. Trecură pe lângă un copac şi abia apoi îşi dădu seama că nu fusese o simplă o umbră, ci Trish, neagră ca noaptea. Un copil din eprubetă.

Şi li se alătură, urmând cu toţii cărarea în tăcere.

Micul Chaka şi ceilalţi pătrunseră în şirul lor, până când ajunseră să fie şapte cu toţii. Ajunseră într-un mic luminiş, în apropierea un pârâu foarte puţin adânc.

– Apă curgătoare, remarcă ea, fără să fi fost necesar. Tot ce sunt şi tot ce-am învăţat îmi spune să stau departe de ea.

Aaron dădu din cap.

– *In mortis veritas,* rosti el.

Îndepărtară un bolovan dintr-un morman de pietre netede, de dimensiunea unui pumn. Rostogoliră toţi şapte pietrele, până când expuseră vederii o oală mică, înfăşurată în plastic transparent.

Trish scoase la iveală o plită şi o celulă de alimentare. Toshiro aduse apă din pârâu şi umplură vasul.

Jessica îşi simţi stomacul uşor şi tremurând. În timpul zilei îl privise pe Aaron studiind frunze şi plante cu zelul unui exobotanist. Ea era una dintre puţinii care ştiau *de ce* le studia cu atâta concentrare. Pe tăcute, fără să atragă atenţia asupra lui, le adunase pe cele care îi trebuiau.

Luase şi ficatul grendelului.

Viteza genera o cantitate enormă de căldură. Produsele metabolice secundare ucideau grendelul, aşa cum e stins focul de produsele secundare ale combustiei. Ficatul şi căile biliare - sau echivalentele acestora din trupul grendelului - erau uluitoare. O asemenea creatură putea mânca orice, supravieţuind substanţelor generate de propriul său proces masiv de oxidare mulţumită unor sisteme eficiente de răcire şi detoxificare.

În al treisprezecelea an al vieţii sale, Aaron analizase, din punct de vedere al psihofarmacologiei, canalele biliare, ficatul şi alte organe destinate purificării.

La paisprezece ani crease Ritualul. De atunci îndoctrinase alte zece persoane, iniţiindu-le în misterele cărnii de grendel.

– Prima Biserică a Grendelului, făcu Jessica, râzând.

El abia dacă zâmbi.

Apa din vas clocotea şi fiertura avea să fie gata în curând. Aaron adăugă câţiva pumni de plante asemănătoare cu ciupercile şi ceva care aducea a ferigă.

Jessica îşi aduse agitată contribuţia, adăugând o mână plină de frunze tăiate dintr-unul dintre cactuşii aflaţi în salonul lui Cadmann. Otrăvitoare, da. Dar, într-o combinaţie foarte exactă cu anumite plante şi cu ficatul unui grendel care murise fiind în *viteză...*

Se uită la stele. Erau aceleaşi, dar nu cele sub care trăiseră şi muriseră, iubiseră şi vânaseră, luptaseră şi zămisliseră copii strămoşii ei. Dar erau stelele *ei.* Supravieţuirea constă în a deveni una cu mediul înconjurător. Nativii tereştri continuau să privească Avalonul ca pe un tărâm al stranietăţii şi al primejdiei. Trebuia să moară şi ultimul dintre ei, să piară tot ce fusese adus de pe Pământ înainte ca planeta aceea să fie cucerită cu adevărat. Iar ritualul acela, tot atât de vechi ca omenirea, era rugăciunea vânătorilor şi a culegătorilor, ale căror vieţi se întreţeseau cu însuşi solul planetei. Nativii tereştri veniseră aidoma europenilor în lumea nouă. Aaron spunea că fuseseră nevoiţi să înveţe tradiţiile popoarelor băştinaşe din America pentru a supravieţui acolo. Nu puteau deţine pământul, dar puteau fi o parte a lui.

Aaron afundă o cană în fiertură şi o ridică aburindă la buze.

– În cinstea noastră, rosti. A copiilor unei lumi noi.

Bău. Când termină, dădu cana mai departe, în stânga, şi ritualul se repetă, iarăşi şi iarăşi, până ce sorbiră cu toţii câte o gură de terci acru.

Jessica îl simţi izbindu-i măruntaiele ca napalmul. Se umplu de sudoare, cu inima bătându-i cu viteza unei rachete.

Pentru câteva clipe se rugă, prosteşte, să nu se întâmple nimic de data aceea... apoi simţi aciditatea răspândindu-i-se în stomac şi ştiu că n-avea rost să spere. Începuse.

În timpul primei ceremonii grendelice vomitase. Între timp, Aaron încorporase neutralizatori ai acidului şi agenţi de protecţie, aşa că întreaga experienţă devenise mult mai blândă, cel puţin din punct de vedere fizic.

Alcaloizii psihoactivi îşi făceau efectul. Sunetele din exterior păleau. Nu era ca şi cum ar fi dispărut - sau ca şi cum ar fi surzit ea, numai că atenţia i se focalizase acum atât de puternic şi atât de deplin, încât avea impresia că privea în lungul unui tunel întins, foarte întins. În capătul opus licăreau oala şi focul. Iar când se răsuci şi îşi concentră atenţia asupra lui Aaron, îl văzu pe el, şi numai pe el, iar dacă s-ar fi uitat către stelele de pe cerul nopţii ar fi reuşit să-şi focalizeze privirea asupra oricărui punct luminos, făcându-l să strălucească intens şi compact, ca o minusculă bilă fierbinte pe care aproape că ar fi putut s-o ţină în palmă. Vocea lui Aaron îi susură în ureche, sunând întocmai ca muzica acelor sfere:

– Suntem moştenitorii acestei lumi. Stăpânim toate acestea, tot ce putem vedea, totul ne aparţine. Suntem cei puternici. Ceilalţi ne spun Farsorii Veseli.

Facem ceea ce facem pentru a ne pune la încercare puterea. Pentru a fi siguri că putem controla fiecare aspect al acestei planete. Iar apoi le punem faptelor noastre o mască de clovn, pentru ca bătrânii să nu simtă nici un fel de teamă. Dar într-o bună zi vom fi nevoiţi să facem alţi paşi. Iar atunci va trebui să acţionăm ca o singură minte, ca un singur trup. Ca moştenitori ai acestei lumi, cu nici o barieră între intenţie şi acţiune. Ca o singură minte. Ca un singur trup...

Îi auzea cuvintele, le simţea alunecând printre bilele fierbinţi, strălucitoare. Se simţea arzând, dar îşi căuta refugiu chiar în focul care o mistuia. Mâinile lui Aaron o atingeau. Şi celelalte mâini. Şi apoi îşi întindea ea însăşi mâinile, atingând, gustând, mistuind şi îngăduind să fie mistuită în focul care se învolbura în ea, fără ea, şi în spaţiul dintre acele bile strălucitoare şi fierbinţi de pe cer.

11.

MOARTEA INVIZIBILĂ

Moartea are atât de multe uşi prin care eliberează viaţa.
John Fletcher, *Obiceiul pământului*

Copiii şi cei care le purtau de grijă nu erau pe de-a-ntregul singuri. Deasupra lor se afla nava *Geographic.* Ca satelit geostaţionar situat deasupra Camelotului, ea susţinea o reţea de sateliţi plasaţi de-a lungul continentului şi în jurul planetei, urmărind cu atenţie vremea şi mareele. Cel mai mare obiect deplasabil creat vreodată de omenire îşi purtase încărcătura de fiinţe umane criogenizate pe o distanţă de zece ani-lumină, folosind pe toată durata călătoriei un kilometru cub de zăpadă deuterică. Combustibilul se epuizase. Rezervorul care îl conţinuse era acum un balon argintiu zbârcit, cu presiunea din interior abia depăşind-o pe aceea a vidului din jurul său.

Geographic se mai putea încă deplasa, impulsionat de rachete de ghidare mai mici, dar înainte de înlocuirea deuteriului (dacă asta se va întâmpla vreodată) avea să rămână pe orbita sa din jurul Avalonului. Nava era legătura lor cu Pământul, şi nativii tereştri insistau ca toţi copiii să fie duşi sus.

– E moştenirea voastră. Vă spuneţi nativi stelari, acum vedeţi stelele.

Câţiva se reîntorceau ori de câte ori era cu putinţă. O parte dintre secunzi mai visau încă să traverseze vidul dintre stele. Câţiva vorbeau despre reîntoarcerea pe Pământ. Însă cel mai adesea copiii Pământului o vizitau rar. Coridoarele navei erau pustii, friguroase şi întunecate, cu numai câteva lumini pâlpâitoare dând de înţeles că fusese vie cândva.

În centrul de comandă, un duplicat al sistemului Cassandra de la sol analiza informaţiile interesante de pe planetă. Le filtra şi trimitea jos tot ceea ce părea interesant.

Greg Arrunda îşi ridică ochii din romanul pe care îl citea când se aprinse ledul de semnalizare al comului.

– Aici Arrunda.

– *Zack sunt. Cum merg lucrurile?*

– Iisuse Hristoase, sunt exact la fel ca ultima dată când ai pus întrebarea. Ecranul e verde, zise, privind la consolă. De oază nu se apropie nici un obiect de mari dimensiuni. La ultima numărătoare toţi copiii au fost prezenţi. Stai o clipă...

– *Cee?*

– Nu intra în panică. Semnal galben din partea unuia dintre sateliţii apropiaţi. Un curent de aer se îndreaptă într-acolo. Vânt din nord-vest, cu o viteză de circa treizeci de noduri prin trecătoare.

– *Ploaie? Ploaie înseamnă grendeli!*

– Ah... senzorii spun că e un vânt uscat. Extrem de uscat, îţi suge apa din pori. Pentru numele lui Dumnezeu, Zack, îţi faci prea multe griji. Lasă copiii să se bucure de timpul petrecut după placul lor. Şi du-te la culcare! Te anunţ dacă apare ceva ce trebuie să afli.

– *Da, Greg, ştiu că mă consideri sâcâitor ca o babă - la naiba, tu ai fost acolo, îţi aduci aminte de grendeli.*

– Nu, mi-au ieşit din minte pentru douăzeci de secunde bune. Du-te la culcare.

Linda se trezi când Cadzie se foi în păturica lui, căutându-i sânul. Pe jumătate adormită, gunguri către el şi îşi desfăcu bluza. Somnoroasă, suspendată între vis şi realitate, nu se

trezi cu adevărat înainte de a se sătura copilul. Dimineaţa era încă întunecoasă. Lumina avea să se furişeze în luminiş peste alte douăzeci de minute.

Joe dormea încă, cu spatele lui lat şi puternic întors către ea. Respiraţia îi ridica şi îi cobora pieptul într-un ritm absurd de liniştitor.

Făceau o echipă bună. Lucrau şi se distrau bine împreună. Iar dragostea era... tot atât de bună. Îi venea uşor să şi-l imagineze fiindu-i soţ pentru tot restul vieţii ei. Imediat ce avea să-l poată lăsa pe Cadzie singur pentru o zi sau două, intenţiona să-l ducă pe Joe în josul Miskatonicului, în ritualul de nuntă la fel de vechi ca însuşi Camelotul. Tot drumul până la ocean, apoi aveau să-şi facă tabăra şi să se dezmierde făcând dragoste îndelung, încet şi cu căldură, şi va fi... o minune.

Înfăşură bebeluşul în pătura albastră, acoperindu-i totul în afară de nas. Deschise uşa dirijabilului şi se întinse în bătaia vântului. Se simţea pe deplin mulţumită.

Joe se furişase pe nesimţite în spatele ei şi o sărută pe gât. Se apropiau zorii, întunericul se retrăgea deja din faţa unei străluciri calde, argintii. Aerul nu mai era neclintit. Ginger şi Toffee, cei doi retrieveri aurii gemeni, dormeau încă, încovrigaţi unul lângă altul alături de focul stins. Se auzeau zumzete, chemările îndepărtate ale pterodonilor, şi şuierături şi mai îndepărtate, glasurile creaturilor-maimuţă, imitate de strigătele uriaşului demon păianjen care le urmărea.

Se întoarse şi îl sărută şi ea. Răsuflarea de dimineaţă avea un miros acru, dar nu era neplăcută. I-l întinse pe Cadzie, îl bătu pe Joe uşurel peste fund şi plecă să se spele şi să se îmbrace, pregătindu-se să se gândească la problemele zilei.

Când coborî din *Robor,* bărbatul se hârjonea deja cu Ginger, prefăcându-se c-o muşcă de gât, mârâind şi lătrând la ea. Îl ridică pe Cadzie şi îi dădu Lindei o sărutare cu gust de mentă. Traversară amândoi luminişul, cu câinii muşcându-i de călcâie. Ea nu băgă de seamă că toate sunetele scoase de creaturile Avalonului încetaseră.

Mecanismul din baraca de tablă ondulată a rafinăriei era ars, răsucit şi acoperit cu o crustă de spumă rozalie de extinctor. Linda îşi aşeză fiul adormit afară, chiar lângă baracă, în lumina din ce în ce mai puternică a soarelui. Ginger se încovrigă alături de Cadzie ca o pisică imensă. Până să urce Tau Ceti mai sus pe boltă, băiatul avea să se simtă în largul lui mulţumită căldurii câinelui şi a păturii termale albastre.

La întoarcerea ei, Joe încă mai studia instalaţia. Părea întru totul dezgustat.

– Lumina dimineţii nu îmbunătăţeşte prea mult lucrurile, nu-i aşa?

– Nici măcar cât negru sub unghie. Să trecem la treabă şi să dăm raportul, spuse, şi îşi atinse gulerul. Aici Linda Weyland, de la staţia trei. Cine e de serviciu?

O secundă sau două de tăcere, apoi primiră răspunsul:

– *Aici Edgar. Bună, tată, Linda. Încă nu e nimeni altcineva prin preajmă. Sunteţi gata să raportaţi?*

– Sincer vorbind, zise Joe cu un oftat, cred că ar trebui să aruncăm tot şi să reconstruim.

– *Numai că s-ar putea întâmpla din nou.*

– Într-adevăr. Edgar...

– *Da, tată...*

– Oh, la naiba, bineînţeles că tu nu ştii nimic mai mult decât ne povesteşti.

– *Mie nu-mi spun totul. Aaron nu se sinchiseşte prea mult de mine, iar ceilalţi - încă mai crezi că e sabotaj?*

– Nu, răspunse prudent Joe. Şi o spun ca să se consemneze. După ce am studiat pagubele aici, în mină, părerea mea bine chibzuită este că n-avem nici cea mai vagă idee despre cele întâmplate. O altă surpriză blestemată de-a Avalonului.

Peretele se cutremură când vântul şuierător izbi cabana.

– Fir-ar al naibii, vântul ăsta se-nteţeşte, făcu bărbatul.

Linda ieşi să tragă pătura peste faţa lui Cadzie.

– Scuze, Edgar, zise ea. Aici s-a stârnit puţin vântul.

– *Ce anume?*
– Vântul.
– *Am înţeles, văd asta. Vine o furtună, către sud-est, peste munţi. Un vânt uscat, nici un pericol din partea grendelilor, dar* Robor *e bine ancorat?*
– Foarte bine.
Ginger mârâi, devenind atentă. Se uită spre vest, Tofee era la aproape cinci metri distanţă, holbându-se în aceeaşi direcţie. Începuiră să latre scurt, întorşi în direcţia vântului tot mai puternic. Un vânt uscat, fierbinte. Îi usca pielea mai repede decât apuca ea să transpire.
– Joe? Vântul ăsta chiar se înteţeşte. Mai verifică încă o dată cablurile de ancorare, se poate? Şi trimite o avertizare la Heorot.
Bărbatul lăsă să cadă o bucată de ţeavă arsă şi mormăi dezgustat.
– *Ştii* că nu sunt conectaţi. Putem da de ei în caz de urgenţă, dar cam asta-i tot.
– Da... bine, sper că au pus Ţânţarii la adăpost.
– Îl ştii pe Justin. Dar mă duc să verific. Linda îl sărută şi el păru aproape surprins.
– Nu mă duc decât până la *Robor,* murmură, sub apăsarea buzelor ei.
– Zilele astea am nevoie de un motiv special?
– Niciodată.
O sărută din nou şi se îndepărtă, traversând luminişul.
– *Aveţi de gând să terminaţi cu prostiile?* făcu dezgustat Edgar.
– N-ai pic de respect, chicoti Linda. Nu uita, o să fiu în curând mama ta.
– *Hei. Ştii, una dintre îndatoririle unei mame e să-i găsească pereche progeniturii ei.*
– Ţi-am spus ce-ai de făcut.
– *Sigur. O să continui încercările. Tata spune că n-a fost sabotaj. Eşti de acord?*
– Da.
– *Repetă!*
– Da! Sunt de acord că n-a fost sabotaj. Edgar, vântul ăsta urlă pur şi simplu, mi-e tot mai greu să te aud, zise, şi îşi duse mâna la nas, într-o încercare inutilă de a filtra praful. E ca şi cum în cărbune ar fi fost grăunţi minusculi de dinamită...
Se întrerupse. O creatură urla de durere.
– *Ce-i asta?* strigă Edgar.
– Nu ştiu...
În partea opusă a luminişului, câinii săreau şi muşcau... praful. Joe îşi plesnea pieptul, gâtul şi faţa. La început se gândi că era un fel de glumă... un soi de dans nebunesc.
Vântul era acum mai puternic, înălţându-i în faţă un perete de praf. Tuşi şi ieşi din adăpost, încercând să vadă mai bine. Zâmbetul îi pieri de pe buze, întrebarea glumeaţă i se opri în gât.
– Joe...
Şi apoi ţipă.
– *Linda? Tată?* făcu Edgar, cu voce insistentă. *Alarmă! Alarmă la toate staţiile! La Baza Doi s-a întâmplat ceva!*
Linda orbi înainte de a-şi da seama că dăduse de necaz. Durerea îi urlă în orbitele ochilor şi îşi repezi palmele să le acopere. I le unse sângele, simţi găuri acolo unde ar fi trebuit să aibă ochii şi dosurile palmelor i se sfâşiară.
Lumea era mistuită de durere. Vântul îi urla în urechi.
– Joe! apucă să strige şi apoi durerea îi cuprinse buzele, limba, iar gura i se umplu cu sânge.
Ceva masiv se împletici, dând peste ea, şi ştiu că era Joe, iubitul şi iubitorul Joe, mormăind ca o creatură care nu avusese niciodată parte de conştiinţă umană. Lătratul câinilor se transformase într-un urlet fără sfârşit, torturat de durere.

În dormitoarele din Camelot izbucni sunetul strident al alarmelor şi străzile se umplură de picioare goale, în fugă. Puştile antigrendeli armate în grabă se îndreptară în toate părţile şi nu găsiră nimic. Nu exista nici un pericol vizibil.

Imaginea luată de satelitul 16 era acum transmisă prin intermediul navei *Geographic,* mărită şi retransmisă către centrele de comunicare din Camelot. Imaginea se mări iarăşi şi iarăşi, până când scena păru să se desfăşoare la o distanţă de cel mult o sută de metri... dar totul era confuz, doar o urzeală schimbându-şi poziţia în ceaţă.

Hendrick Sills ajunse primul la Centru.

– Ce-i cu alarma, Edgar?

El răspunse cu panică în voce.

– Am crezut că era doar o furtună de praf! Mătură locul ăla cu regularitate, nici o problemă, dar câinii au început să latre şi Linda ţipa, şi acum nu mai aud nimic, nu pot vedea nimic, Doamne!

– Controlează-te, spuse Zack. Furtună de praf. Ploaie?

– Nu, fără ploaie, e un vânt uscat, fierbinte, un sirocco. Mai puternic decât de obicei, dar... Zack, nu mai aud nimic. Ţipau, iar acum nu răspund! Ce să fac?

– Uită-te în continuare. Poţi să măreşti?

– Încerc. Acolo, praful se subţiază... Imaginea se focaliză. Vocea lui Edgar scăzu până la o şoaptă.

– Oh, Doamne!

Siluetele a doi oameni şi a unui câine se zvârcoleau, căzute la pământ.

– Tată! Linda!

Vijelia urlă şi prin ea se auzi un plânset de copil. Imaginea se limpezi pentru o clipă. Siluetele se zbătură, îşi încetiniră mişcările şi dispărură în pâcla de praf purtat de vânt. Cineva murmură o rugăciune; apoi în încăpere se lăsă tăcerea. La o jumătate de lume distanţă, doi oameni pe care îi cunoşteau şi pe care îi iubeau mureau în chinuri şi nu aveau cum să le vină în ajutor.

Linda era dincolo de durere. Îşi simţea ochii mistuiţi, carnea curăţată de pe oase.

Cu ultimele puteri, degetele ei lucind de sânge strânseră mâna deformată şi lipsită de viaţă a lui Joe. Ultimul ei gând fu *Cadzie...*

Îşi auzea copilul plângând, plângând, plângând...

Şi apoi dispăru totul.

12.

PARADISUL PIERDUT

De obicei, natura greşeşte.
James Abbott, McNeul Whistler, *Ora zece*

Jessica se ghemui lângă Aaron în sacul lor de dormit. Nu era decât pe jumătate adormită înainte ca vâjâitul grăbit al paletelor Ţânţarului să o trezească din reverie.

Abia reuşi să-şi deschidă ochii la timp ca să-l vadă izbindu-se de pământ, asolizând prea repede. Justin coborî dintr-un salt şi alergă spre ei.

– Urgenţă, fir-ar să fie! strigă el.

Era gol de la mijloc în sus, numai în chiloţi. Un val de adrenalină o şfichiui, trezind-o pe deplin. Aaron se sălta deja greoi în picioare.

Bun, deci Camelotul se enervase. Nu era pentru prima oară când nativii stelari întreceau măsura. Ştia că într-o bună zi aveau să dea de dracu', şi poate că tocmai venise ziua aceea...

Făcu eforturi să se îmbrace şi sări în sus, alergând spre elicopter. Împrăştiaţi în jurul focului stins, ceilalţi farsori se târau către trezie.

– Ce s-a-ntâmplat? Justin era palid.

– A sunat Edgar. Discuta cu Linda şi cu Joe. Legătura s-a întrerupt. *Mişcaţi-vă!*

Se îngrămădiră în Ţânţar.

– Necazuri la Lemn Uscat! apucă Aaron să strige către Toshiro, care îşi punea o bluză tricotată. Mergem acolo. Întoarceţi-vă în tabără şi aveţi grijă de cercetaşi. Stabiliţi un perimetru defensiv. Ţineţi-i în peşteră. Blocaj cu foc încrucişat şi nici o greşeală.

– Am înţeles.

Jessica îşi prinse centura de siguranţă.

– Ceva sunete, mesaje, imagini? întrebă.

– Ţipete, răspunse scurt Justin. Numai ţipete.

– Vreun semnal de la senzorii de mişcare? De la cei termici?

Vocea lui Edgar se auzi, nepoftită, din staţia radio:

– *Nimic. Avem satelitul 12 oprit deasupra locului şi nu văd nimic. Cred că sunt morţi.*

Decolară din luminiş, îndreptându-se spre Heorot. Acolo coborâră pentru o clipă. Jessica şi Aaron luară celălalt Ţânţar, şi ea îl ridică în aer în cincisprezece secunde. Ascensiunea lor în spirală răsuci luminişul, valea şi munţii din jur într-un vârtej ameţitor.

Nimeni nu vorbi în timp ce Ţânţarii ajunseră la nivelul de zbor şi se năpustiră spre tabără, străbătând distanţa de doi kilometri în nouăzeci de secunde. Silueta de dragon chinezesc a lui *Robot* îi privi pieziş, cu franjurile sale roşii unduind uşor în bătaia vântului.

Nu se vedea nimic. Nimic...

Apoi se auzi şoapta Jessicăi:

– Oh, Doamne Sfinte!

Oase. Oase omeneşti. Oase de animal.

– Văd trei schelete, spuse Aaron. Două omeneşti, unul canin.

Vocea lui păstra precizia unei maşini. Vorbea pentru Cassandra, pentru Edgar, aflat în Camelot. Pentru oricine altcineva ar mai fi putut intra în legătură şi care era îngrijorat de moarte.

Gândurile Jessicăi se învârtejeau. Durerea, spaima şi ura brută clocoteau în ea ca o revărsare de lavă. I se înceţoşă privirea. Se agăţă de mânerul din faţa ei de parcă într-un moment de pierdere a concentrării ar fi putut cădea peste marginea lumii.

Glasul lui Justin era rece ca gheaţa.
– *Ce vedeţi pe senzorii de mişcare? Vreo licărire termică?*
– Nimic.
– Nimic, încuviinţă Aaron.
Justin vorbea cu voce forţată. Părea un soi de animal, încordându-se să scape din cursă.
– *Nu văd nici urmă de copil. De Cadzie.*
Într-un ungher dosnic al minţii Jessicăi se deschise o trapă. Se văzu alunecând încet jos, apoi agăţându-se cu disperare ca să urce înapoi. În fundul acelui hău aştepta ceva cu colţi şi gheare, şi cu o foame de lup.
– Nici un indiciu. Nu încă.
Dar nu spuse, şi ar fi putut: *Cadzie nu-i ajunge unui grendel nici pe-o măsea.*
Planară aproape chiar deasupra luminişului. Schelete. Domul minei. Baraca rafinăriei, la doisprezece metri distanţă. Dirijabilul. Şi asta era tot.
Aaron se smulse primul din transă.
– Cassandra, reia înregistrările primite de la satelitul 12, din timpul incidentului sau dinaintea lui.
Jessica îşi puse o pereche de ochelari şi urmări imaginile rederulate. Fugă, zvârcoliri. O furtună de praf. Moarte. Oase.
– Oh, bunule Iisus, murmură ea. N-a fost nici un grendel.
– N-a fost nimic, rosti Aaron, şocat. A fost *invizibil.*
Camelotul se trezise şi se adunase în sala mare.
Carlos smulse o fărâmă de carne zdrenţuită din colţul degetului său mare. Satelitul relua iarăşi şi iarăşi imaginile amplificate cu detectoare de căldură şi mărite la maximum, creând impresia că de cei doi nu-i despărţeau decât o sută de metri.
Dar erau incredibil de departe. La o lume distanţă.
Din difuzoare veni vocea lui Justin.
– *Aici Ţânţarul II. Ne menţinem la douăzeci de metri înălţime. Vedem schelete. Acolo jos, în raza noastră vizuală, nu e nimic viu. Nu putem ajuta cu nimic. Avem nevoie de instrucţiuni.*
Zack îşi atinse gulerul.
– Moskowitz. Ai spus schelete?
– *Da, domnule. Două schelete omeneşti. Unul de câine,* interveni Aaron.
– Am auzit, răspunse bărbatul, cu o voce nefiresc de calmă. Schelete. Examinarea din satelit nu detectează nimic.
– *Senzorii de mişcare nu detectează nimic,* continuă Aaron. *Iar noi nu vedem nimic... aşteptaţi o clipă. E un schelet mic pe stânci, la vreo douăzeci de metri mai sus decât tabăra.*
– Omenesc?
– *Nu, domnule, e prea mic. Acum mai văd unul. După dimensiuni aş zice că sunt de Joe.*
– Spuneţi că nu se mai poate face nimic pentru Joe şi Linda?
– *Asta e cel mai bun raţionament de care sunt în stare,* răspunse Aaron. *Şi nu se vede nici urmă de copil.*
Zack se uită în jur.
– Unde e colonelul Weyland?
– Pe drum.
– Vă rog să mai aşteptaţi un minut înainte de asolizare.
Nu primi nici un răspuns.
– Raportaţi în continuare, vă rog, ceru Zack. În sală pătrunseră mai mulţi colonişti şi vocile li se contopiră în clocotul unei cacofonii.
– Ce...?
– La naiba...
– Îmi spune cineva şi mie...?

– Cine e acolo...?

Tot nici un răspuns. Zack îşi coborî vocea.

– Ştiu că mă auziţi. Nu asolizaţi până când nu avem o evaluare...

Carlos se întrebă ce simţea Justin în clipa aceea. Pe de-o parte, era imposibil să-şi dea seama. Pe de altă parte, îl înţelegea cu exactitate. Întreaga colonie era o familie, cu vieţile legate unele de altele tot atât de îndeaproape ca degetele unei mâini. Însă Linda era sora lui mai mică.

Secunzii auziseră poveşti îngrozitoare toată viaţa lor. Dar o mie de poveşti pălesc în faţa unui singur strigăt de agonie.

Mulţimea din spatele lor se despărţi în două cand intră valvârtej Cadmann Weyland. Era roşu la faţă, nebărbierit, cu o privire împietrită. Pantalonii lui bej de protecţie erau mototoliţi şi pătaţi, de parcă şi-ar fi tras pe el în grabă hainele din ziua precedentă.

Aruncă o privire aspră spre ecran, cu faţa tot atât de dură şi de fermă ca o stâncă.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ceva a atacat mina, spuse Zack. Nimeni nu ştie ce.

A doua imagine reda aceeaşi scenă, văzută de la înălţimea unui Ţânţar. Numărul de înregistrare al aparatului şi autorizaţia pilotului erau înscrise în partea de jos a ecranului.

– Justin, se răsti Cadmann. Cine e acolo cu tine? O tăcere îndelungată.

– Justin! Răspunde, fir-ar să fie!

La început nu auziră nici un sunet, apoi răsună vocea băiatului:

– *Jessica. Şi Aaron.*

Slavă Domnului, se gândi Cadmann. Jessica şi Justin îşi puteau purta singuri de grijă, iar Aaron Tragon era unul dintre cei mai buni trăgători pe care îi văzuse vreodată.

– *Coborâm, tată.*

– Mai aşteptaţi. Încă mai examinăm zona.

– *Nu vedem nimic. Senzorii de mişcare nu captează nici un semnal...*

– Nici acum douăzeci de minute n-au captat nimic!

Mary Ann reuşise să-şi facă loc, ajungând alături de Cadmann. Arăta de parcă emoţiile i-ar fi fost stoarse de pe chip, ca uleiul dintr-o măslină.

– Linda? Linda e teafără...? Cadmann îi strânse mâna într-a lui.

– Nu cred. Justin, tu eşti acolo. Vezi copilul?

– Copilul! strigă Mary Ann. Justin, du-te să-l cauţi!

– *Cadmann,* se auzi vocea lui Aaron, *te înşeli, senzorii au captat mişcări mai devreme. Vânt. Furtună de praf. Probabil un soi de minereu sub formă de pudră, ceva care a derutat senzorii. Trebuie să coborâm.*

– Am înţeles. Fiţi prudenţi. Convingeţi-vă mai întâi că *Robor* e în siguranţă.

– *Desigur.*

– Nu e periculos? întrebă Zack.

– Sunt la faţa locului, spuse Cadmann. Şi fără *Robor* nu-i pot scoate pe cercetaşi de pe continent.

– Oh...

– Cadmann, ce s-a întâmplat cu Linda? urlă Mary Ann. Justin, unde e copilul?

– *Tată,* făcu Jessica.

El aproape că nu-i recunoscu vocea. Nu mai sunase aşa niciodată.

– *Nu-l văd pe Cadzie.*

Glasul ei îngheţat se auzea de parcă ar fi venit din străfundurile spaţiului. Imaginea taberei tremura pe ecran.

– *Tată, acolo jos e Linda. Şi Joe. Sunt morţi. Dar lipseşte un câine şi nu-l văd pe Cadzie.*

Cadmann nu-şi găsea cuvintele. În ce măsură putea spera că nepotul lui supravieţuise? Aproape deloc. Dar, cu toate acestea, dacă exista o cât de mică şansă...

– Bine, şopti. O să continuăm supravegherea de aici.

Apoi se întoarse şi o luă pe Mary Ann în braţe.

În privinţa asta nu era realmente nimic altceva de făcut.

Justin o privi pe Jessica asolizând fără nici un şoc, după ce parcursese ultimii centimetri cu prudenţa cuiva care merge pe gheaţă.

Aaron coborî cu o puşcă antigrendeli. Jessica avea o puşcă de vânătoare obişnuită, cu siguranţa trasă.

Justin plana deasupra capetelor lor, aşteptând. Îşi şterse nervos palmele umede de pantaloni. Se strădui să-şi ţină imaginaţia în frâu, să-şi păstreze concentrarea asupra fiecărui moment în parte. *Acum* şi *acum* şi *acum;* apoi acel *acum* care trebuia să urmeze.

Jessica şi Aaron Tragon traversară cei şase metri care despărţeau autogirul de schelete, înaintând prudenţi pas cu pas. Ea se oprea după fiecare, încercând să simtă tot ce se petrecea în jur. În afară de *huş huş-ul* neîntrerupt al paletelor Ţânţarului lui Justin, de deasupra lor, nu se auzea nici un sunet.

Aaron îi ţintui o clipă ochii cu o privire rece, apoi se strecură pe lângă ea. Nici unul nu dorea şi nu putea să vorbească. Tânăra îşi auzea bătăile inimii zvâcnind zgomotos în urechi.

Trei schelete - două omeneşti şi unul de câine - zăceau într-un cerc imprecis de iarbă strivită, ca şi cum s-ar fi zvârcolit nebuneşte, probabil luptându-se.

Dar cu ce? Unde le erau hainele? Era posibil să fi ieşit afară în goană, dezbrăcaţi? Fără haine, dar în sandale... şi cu pălăria lui Joe, dar fără pălăria de pai a Lindei.

Aaron îndepărtă cu o lovitură de picior o piatră de dimensiuni reduse de sub scheletul mai mic: al Lindei, cel fără pălărie. Dedesubt era o picătură minusculă de sânge.

– Fără sânge, spuse el. Pete mici, ca asta, dar sângele lipseşte! Cât a trecut de când... a început atacul?

– *Douăzeci şi opt de minute de când am auzit alarma Ţânţarului,* răspunse Justin.

Aaron se uită prudent în jur, cu puşca pregătită, dar nu avea în ce să tragă.

– Şi totul s-a terminat înainte de a ajunge noi aici.

Jessica nu-şi putea desprinde ochii de la cele trei schelete. Oasele erau dezgolite de haine şi de carne, dar se aflau la locurile lor, ca într-un mormânt deschis de un arheolog.

Nimic nu le frânsese, nimic nu le împrăştiase, Ridică pălăria lui Joe şi o frecă între degete. Partea interioară a borului părea gravată, sau mestecată.

Oase dezgolite de haine, de carne, de tendoane, gata să fie instalate într-un laborator de biologie. Orbitele goale se uitau în sus, către ea. Ceva strălucea.

– Lănţişorul Lindei, zise Jessica.

Arătă cu degetul. Un lanţ din verigi minuscule de aur înconjura gâtul unuia dintre schelete. Şi apoi conştientiză că stătea aplecată, cu stomacul contractându-i-se violent. Simţi o apăsare şi o bombare şi îşi auzi gâlgâiturile parcă venind de la mare distanţă, ca şi cum o altă parte a ei s-ar fi aflat deasupra poienii, urmărind-o pe blonda înaltă care încerca să se întoarcă pe dos. Aaron îi puse o mână liniştitoare pe umăr. Ea aproape că-l lovi. Se şterse la gură cu dosul palmei. *Nu e timp pentru emoţii, căţea plângăcioasă.*

– Cadzie, şopti.

– Poftim?

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Indiferent ce creatură a făcut asta, a fost înnebunită de foame. Nu l-ar fi dus în altă parte.

Cu oasele curate. Jumulit.

– Unde e celălalt câine?

– Sper din tot sufletul c-a fugit. C-a fugit destul de departe.

Se îndreptară spre baraca instalaţiei de minerit. Gulerul ei zumzăi. Era Justin.

– *Ce se vede?*

– Sunt Linda, Joe şi un câine.

– Mergem la uzina de prelucrare, vorbi Aaron cu voce plată. Uşa... e deschisă. Tot nu se vede nici urmă de copil. Continuă să înregistrezi.

– *Fiţi prudenţi,* spuse Justin.

– Sigur.

Jessica mergea înainte, cu arma pregătită. Terenul era golaş, lipsea până şi praful. Ea se opri brusc şi arătă cu degetul.

– Alt schelet mic, zise Aaron cu meticulozitate. Probabil un pui de Joe.

Tânăra ajunse în faţa instalaţiei de procesare. Uşa era deschisă. Dinăuntru venea miros de plastic ars şi o aromă stătută, uleioasă, de mosc. Balamalele scârţâiră când împinse uşa.

Întunericul din interior era dens. Prin găurile din acoperiş pătrundeau aşchii de lumină. Respiraţia ei suna ca un tunet rostogolit cu încetinitorul.

– Nimic, raportă. Nu se vede nici o urmă de...

Se răsuci când în spatele ei zăngăni ceva, pe neaşteptate. Vântul lovind uşa din tablă ondulată de oţel. Nu era nimic, acolo nu era absolut nimic. De afară se auzi vocea lui Aaron.

– Ar fi mai bine să vii încoace.

Îşi simţi inima ca pe o piatră în piept. Ieşi, temându-se de ceea ce avea să descopere.

Aaron închise uşa. În spatele ei era scheletul câinelui lipsă. Iar alături se afla un pachet învelit într-o pătură albastră. Scoase un sunet care aducea a tuse şi începu să plângă.

Jessica privi neclintită minusculul pumn rozaliu care reuşi să iasă din pătură şi se agită, acum cu mai multă furie, plângând, strigând o mamă care n-avea să mai vină niciodată.

– E viu! strigă ea.

Îşi atinse butonul de pe guler, apoi se răzgândi. Alergă în schimb să ridice bebeluşul.

Cadzie o prinse de mână. Ea îi lăsă pătura de un albastru intens să cadă în ţărână şi îl ţinu la o lungime de braţ distanţă. Cadzie era furios. Cadzie era...

Îl înconjură cu braţul stâng, ca să-şi poată atinge butonul de pe guler.

– Cadzie trăieşte! Tată, auzi? N-are nici măcar o ciupitură!

– Am găsit copilul, spuse Aaron. S-ar părea că e nevătămat.

– *Tragon, aici Weyland,* veni vocea tatălui ei, plată şi detaşată, din bentiţa de pe guler. *Vrei să repeţi?*

– Da, domnule. Am găsit copilul. Jessica îl ţine în braţe. Pare teafăr şi nevătămat.

– *Mulţumesc! Un sfat.*

– Da, domnule.

– *Jessica, du copilul în Ţânţar şi aşteaptă. Aaron, am obţinut fotografii de bună calitate. Înşfacă tot ce crezi că ne-ar putea ajuta să înţelegem povestea asta şi plecaţi de-acolo.*

– Asta-mi sună bine, răspunse el, şi o înghionti uşor pe Jessica. Du-te în Ţânţar. Te acopăr. Urcă şi închide uşile.

Ea dădu din cap cu vigoare. Ar fi vrut s-o rupă la fugă, dar se temea să nu-l scape pe Cadzie. Era bine să te regăseşti pe scaunul familiar din Ţânţar.

– Justin, vezi ceva? întrebă Aaron.

– *Nimic, în ambele părţi ale trecătorii.*

– Atunci încerc să adun rămăşiţele. Dar nu pricep. Ceva a atacat tabăra. Repede şi în forţă. A ucis totul. Cu excepţia unui bebeluş. N-a fost în stare să găsească un copil înfăşurat într-o pătură.

– *Poate nu-i mai era foame când a ajuns la Cadzie.*

– Nu, nu e asta. A dezgolit un câine alături de el, până la os.

– *Aaron,* sunt Zack. *După părerea noastră, ar trebui să plecaţi de-acolo. O să luăm probe mai târziu.*

– De acord, făcu Aaron, şi traversă în goană terenul arid care-l despărţea de Ţânţar, apoi se aplecă înăuntru. Jessica, fă-mi rost de cinci minute. Blochează-l pe Zack - am ceva important de făcut.

13.

EVACUAREA

Un monstru înfricoşător şi hidos, uriaş şi fără ochi.
Vergilius, *Eneida*

Carey Lou era speriat. Se întâmplase ceva rău şi nimeni nu voia să vorbească despre asta. Erau calmi cu toţii. Prea calmi, atât de calmi încât lipsa emoţiilor de pe chipurile lor îl îngrozea.

Fiecare Ţânţar putea transporta trei copii şi un adult, cei dintâi fiind escortaţi până la bord de trei paznici. Carey Lou intră în al treilea grup şi puse, poate de şase ori, aceeaşi întrebare:

– Ce nu merge? S-a întâmplat ceva rău?

Şi nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, Aaron Tragon, uriaşul Aaron, prietenul lui, îl privi cu ochi ca de sticlă. În clipa aceea, aproape că i se făcu frică. Nu de grendeli sau de vreo altă creatură-sperietoare din junglă, ci chiar de Aaron.

Ceea ce era, fireşte, o *nebunie.*

Nu mai puse alte întrebări în timp ce erau duşi înapoi, în susul muntelui, grup după grup, şi nu îşi mai dori decât să se îndese în scaunul lui, făcându-se cât mai mic.

Ţânţarul era pilotat de Justin, fapt pentru care băiatul se simţi recunoscător. Indiferent ce s-ar fi petrecut, Justin ştia. O putea ghici după poziţia rigidă a umerilor lui.

Ţânţarul se spirală în aer. De obicei îi plăcea să zboare. Dar de data asta nu putea să se bucure. Nu putea decât să se teamă.

De ce nu ne spun...

Ce nu e în regulă...

Se rotiră deasupra lui *Robor.* De o parte şi de alta se aflau câte doi paznici, cu spatele la dirijabil şi cu puştile antigrendeli în poziţie de tragere.

Când văzu expresiile de pe feţele lor, aproape că i se opri inima.

Se gândise că dirijabilul arăta amuzant, aproape caraghios. Un grendel uriaş. Un dragon enorm, cel mai mare care vieţuise vreodată. Dar acum nu mai avea nimic distractiv. Asolizară în spatele celor două santinele, şi Jessica, aproape tot atât de palidă şi de impasibilă ca Justin, se grăbi să îi conducă în umbra aeronavei.

Contrastul îl izbi încă o dată. Jessica şi Justin erau speriaţi. Aaron părea... intrigat?

Îl grăbiră să urce pe pasarelă şi în cală, iar el se alătură celui mai apropiat grup de copii şi întrebă cu voce scăzută:

– Ştie cineva ce se petrece?

O găsi pe Heather, care încercă să-i zâmbească în amintirea unui eveniment magic.

– Ceva a mers rău, şopti ea. A murit cineva. Carey Lou se duse lângă fereastra din faţă şi îşi apăsă palmele pe sticlă. Cine? Cine murise...?

Îşi aminti cine rămăsese acolo. Cu bebeluşul ei. Încăperea se legănă.

– Ce naiba a fost? *Nu cred* în grendeli invizibili! Cadmann strânse din ochi şi îşi masă tâmplele cu degete ţepene. Îl pândea o durere de cap cumplită. Văzuseră toate tipurile de grendeli şi îi mai lipsea foarte puţin ca să creadă şi în existenţa unuia nevăzut.

Simţea o senzaţie de amorţeală în piept, ceva care se răspândea de parcă ar fi primit o lovitură. Voia să urle, să spumege, să arunce ceva... să facă orice, numai să nu stea acolo, aşteptând. Aşteptând în timp ce primeau transmisii video sumare, înfăţişând Ţân-

ţarii care aduceau pe rând copiii înapoi, la bordul lui *Robor.* Aşteptând şi rugându-se unui Dumnezeu pe jumătate uitat.

– Pe planeta asta blestemată mai există şi altceva în afară de grendeli, spuse, cântărindu-şi ideea, ce părea justificată, realistă. Habar n-avem ce se află de fapt aici. Trebuie să nu ne mai purtăm ca şi când tot ce e letal ar începe şi s-ar sfârşi cu grendelii. Hendrick îl prinse de braţ.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Ne temem tot timpul de grendeli, răspunse Cadmann. Într-o asemenea măsură încât probabil am ajuns să fim orbi la ceea ce există de fapt acolo... pe continent. Nu ne-am dus niciodată să privim cu adevărat prin ochii noştri şi cred că grendelii au ajuns un soi de baubau.

Pe ecrane se vedea acum dirijabilul decolând în siguranţă. Ferit de ceea ce trăia pe pământul de sub el.

Oare i-au adunat oasele? se întrebă. *Dumnezeule. Sper că i le-au adunat.* Probabil că o făcuseră, fireşte. Probabil că Jessica insistase şi Aaron se ocupase. *Slavă Domnului c-a fost el acolo.*

Se simţea amorţit. În mintea lui se trânteau uşi dincolo de care se dezlănţuiau spaima şi durerea.

Dacă nu era atent, o uşă ar fi putut rămâne întredeschisă. În spatele uneia era naşterea Lindei. Fusese o făptură atât de mică, cu pielea atât de încreţită, semănând atât de mult cu un bulb. Şi când o atinsese pentru prima oară, când îi simţise prima oară mirosul... după diagnosticul prenatal, ar fi trebuit să fie o naştere pelviană, dar Dumnezeu...

Trânti acea uşă din minte, la fel şi pe cea dincolo de care stăteau grendelii invizibili. *Fantezie pură, înfiorătoare. Ar trebui să fii nebun...* Se dezmetici, auzind zarva din încăpere...

...şi se scufundă înapoi, împotrivindu-se când îşi simţi ochii arzând, şi apoi inundându-se, cu toate eforturile de a-şi ţine lacrimile sub control la fel de inutile ca încercările lor de a îmblânzi planeta aceea blestemată.

Nu-l ajutau cu nimic. Nimic nu-i era de nici un folos, şi se văzu nevoit să iasă din camera de control, deja aglomerată.

În momentul acela, noutăţile ajunseseră în toate colţuri coloniei. Razelle Weyland venea probabil pe calea aerului de la depozitul de cherestea, iar fratele ei, Michael, din tabăra de pe versant. Oamenii îl priveau având pe chipuri emoţii pe care nu le mai văzuse până atunci. Compătimire. Şoc. Voiau să-l atingă, să-i aline suferinţa, dar el simţea cum îi aluneca tot mai mult armura cu fiecare pas, cum se spulbera chiar şi scutul cu care îşi înconjurase inima.

Imaginile se succedau prea repede, mult prea repede, de parcă în el însuşi s-ar fi stocat douăzeci de ani de tensiune, douăzeci de ani de spaimă, care acum se eliberaseră cu ghearele şi cu dinţii şi îşi cereau drepturile asupra copiilor lui, şi nu mai exista nimic care să ţină durerea la distanţă, şi apoi...

O văzu, alergând către el. Linda nu era decât un copilaş, cu faţa rotofeie luminoasă, cu scutecele strânse grămadă între coapsele ei dolofane, cu mânuţele durdulii întinse către el, cu zâmbetul lăţindu-i-se pe întreg chipul rotund. Cu ochi atât de albaştri, ochii mamei ei.

Întinse mâinile spre ea, îşi întinse braţele. Îşi întinse braţele de-a curmezişul mesei, cu degetele încleştate de margine, cu urechea sănătoasă apăsată pe lemn, cu pleoapele ca nişte pumni minusculi strângând cu toată puterea tăciuni de un roşu incandescent.

Pe drumul de întoarcere către insulă lucrurile erau sub control. Copiii se înfăşuraseră în pături. Câţiva plângeau. Între timp aflaseră cu toţii ce se întâmplase cu Linda şi cu Joe.

Jessica veni să se aşeze lângă el. Justin o privi, trezindu-i cea mai bizară senzaţie cu putinţă. Aproape ca şi cum ar fi fost mai degrabă un străin decât fratele ei. Ochii lui nu erau nici fierbinţi, nici reci. Erau pur şi simplu ochi. Găuri negre, captând informaţii.

Mâna lui se îndrepta iarăşi şi iarăşi către pistol, cu palma odihnindu-i-se deasupra, de parcă moartea i-ar fi putut urma în aer, de parcă ar fi putut urca la bordul lui *Robor,* urmărindu-i până pe Camelot.

– Unde erai? o întrebă, cu voce scăzută.

– Ştii unde.

– Farsorii.

– Justin, chiar dacă aş fi fost acolo, chiar acolo, n-aş fi putut face nimic.

– Bineînţeles.

– Justin, a fost şi sora mea! Nu mă lăsa pe dinafară. Te rog.

– N-ar fi trebuit să rămână acolo singură.

– *Nu* era singură. Era cu Joe!

– Ai dreptate. Ai dreptate, făcu el, trecându-şi mâna peste faţă.

Şi, pentru prima oară de când îşi putea aduce aminte, Jessica n-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se petrecea în spatele frunţii fratelui ei. O învinuia pe ea pentru cele întâmplate? Se învinuia pe sine însuşi? Îşi imagina ce avea să-i spună tatălui lor? Se gândea la oasele din cală, singurele rămăşiţe ale surorii lor mai mici?

Întinse mâna spre el, atingându-l uşor pe umăr, şi se simţi absurd de fericită fiindcă nu i-o îndepărtă.

Aaron apăru în spatele ei.

– Jessica, trebuie să stăm de vorbă.

Pentru o clipă, se simţi sfâşiată între Justin şi Aaron. Apoi zâmbi aproape scuzându-se:

– Mă întorc imediat, zise.

Privirea lui Justin se plimbă cu răceală de la ea la Aaron şi înapoi, şi dădu din cap, atât de uşor încât era aproape ca şi cum nu s-ar fi clintit. Pe urmă, într-un mod pe care nu şi-l putea explica întru totul, Jessica ştiu ce gândea el.

Şi ce simţea.

Ştia, dar nu-şi putea aduce *pe deplin* ideea în zona conştientă.

S-ar fi putut s-o doară ceva cam prea mult.

În timp de *Robor* plutea în golf, toată colonia se adună pe plajă. Cadmann îşi ridică gulerul hainei în jurul obrajilor. Frigul părea să fi devenit, cumva, mai pătrunzător, pe măsură ce rostogolea ceaţa dinspre largul oceanului, trecându-i prin haină, prin cămaşă şi prin piele. În jurul lui pârâiau staţiile radio. O duzină de carabine erau susţinute de braţe încrucişate.

*Poate moartea e la bordul lui Robor? A*proape că îi auzea gândind. Era întrebarea pe care şi-o punea *el însuşi.* Era teama care stătuse la pândă în fiecare zi, vreme de douăzeci de ani, la un pas în spatele iubirilor, al progreselor şi al acţiunilor lor. Iar acum venise să doarmă acasă.

Vuietul oceanului se rostogolea neîncetat, umplând văzduhul alături de păcăniturile staţiilor radio, şi nu mai exista nici un alt sunet. Pe urmă auziră motoarele Ţânţarilor torcând. Din ceaţă se contură *Robor,* aidoma unei uriaşe creaturi mitice, purtându-şi înfricoşătoarea şi îndrăgita povară. Buzele sale imense, roşii, străluceau în pâclă. Imediat ce fură aruncate parâmele, coloniştii se străduiră să le prindă, legându-le apoi de inelele de pe doc.

Era într-o dispoziţie sumbră, probabil cea mai rea de care avusese parte de când...

Cadmann, îţi aduci aminte de Erns...?

Memoria lui nu voia să reia totul iarăşi. Şi iarăşi, şi iarăşi.

Cineva strigă cu o clipă înainte ca una dintre parâmele de amarare să-l plesnească peste obraz, aruncându-i capul pe spate. Mâinile i se avântară în sus, să pareze lovitura. Degetele i se încleştară de funia care atârna şi trase. Simţi durerea în mâini şi în umeri. Când Stevens şi Carlos se lăsară cu toată greutatea pe parâma lui, îşi duse o mână

tremurătoare la obrazul drept. Îşi retrase degetele pline de sânge şi articulă câteva vorbe urâte.

Robor atinse solul. Uşa pentru pasarelă se deschise.

14.

PROCESUL

Eu, John Brown, sunt acum pe deplin sigur că toate crimele acestui pământ nu vor fi niciodată spălate cu altceva decât cu sânge.
John Brown, *Ultima declaraţie* (1859)

Nu avuseseră niciodată prea multă nevoie de un tribunal oficial. Cele mai multe probleme se rezolvau în biroul unui consilier. În cazurile cu adevărat grave, ca atunci când, cu ani în urmă, Harlan Masters încercase să-l biciuiască pe Carlos cu cravaşa, hotărârile se luau în camera de întrunire a consiliului de lângă sala adunării.

Nu era o încăpere de dimensiuni foarte mari. Şapte persoane din Prima Generaţie, patru bărbaţi şi trei femei, stăteau la o masă de sufragerie, având în spate o fereastră strălucitoare, astfel încât Jessicăi îi venea greu să le desluşească feţele. Totul fusese organizat într-un stil pompos, oficial, cu care nu era obişnuită. Ca într-un roman vechi, de pe Pământ.

– Ai ceva de spus în apărarea ta?

N-ar fi putut zice nici măcar cine o întrebase. Probabil tatăl ei. Nimeni nu dormise de aproape patruzeci şi opt de ore, aşa că toate vocile sunau la fel, insuportabil de obosite. Rapoarte judiciare, diagnosticarea utilajului de minerit, clarificarea computerizată a scenei morţii, depoziţiile luate de la fiecare discipol şi de la fiecare cercetaş... toate acestea îşi ceruseră plata.

– Da, răspunse ea. Contactul era întrerupt. Nu vreau să mint în privinţa asta. Ştiu că nu respectă regulile.

– Şi ce făceaţi în timpul întreruperii contactului?

– Nu văd ce legătură are asta cu moartea surorii mele.

Cadmann îşi ţinea degetele îndoite cu băgare de seamă şi se uita în susul şi în josul lambriurilor.

– Încercăm să aflăm cauza dezastrului. E posibil ca reacţia voastră întârziată să fi fost unul dintre factorii care şi-au adus contribuţia. Dacă unii dintre voi ar fi rămas pe loc, sau dacă s-ar fi aflat mai aproape, sau dacă aţi fi răspuns la apelurile radio...

– Ce insinuezi?

– E posibil să fi încercat să vă cheme pe liniile lor com! grăi Cadmann, ridicându-se pe jumătate. Era sora ta mai mică. Trebuia să ai grijă de ea!

– Tabăra era protejată, ce naiba!

– Da, făcu Cadmann, şi se aşeză la loc. Era, cu siguranţă. Te întreb din nou, ce făceaţi?

Dormeam, drogaţi, şi să fiu a naibii dac-o să ţi-o spun.

– Am dormit până târziu. Ceremonia de învestire a grendelilor cercetaşi durează până târziu, iar apoi urmează o orgie, vorbi cu glas sfidător. Nu era planificat să ne întoarcem devreme.

– Ai dreptate, bineînţeles. Dar e o ruşine. Mai mulţi ochi, mai multe puşti, poate aţi fi reuşit să faceţi ceva.

– Crezi că asta nu mă roade de când am văzut... ceea ce am văzut? Colonele, recunosc că sunt vinovată fiindcă am întrerupt comunicarea, o poznă copilărească, dar adevărul este că n-am fi putut ajunge acolo la timp ca să facem ceva sau ca să vedem ceva care să ne ofere un punct de plecare.

– Are dreptate, interveni Zack.

Tăcere. Undeva afară tuşi motorul unui tractor, prinzând viaţă.

– Îţi vine în gând altceva pe care ar trebui să-l aflăm? Mulţumesc. Asta e tot, deocamdată.

Jessica se uită sfidătoare de la unul la altul, apoi îşi coborî vocea.

– În încăperea asta nu e nimeni care să fi pierdut mai mult decât mine. Am iubit-o, fir-ar să fie. Ori de câte ori închid ochii îi văd chipul şi mă întreb: Ar fi trebuit să fac ceva anume? Am uitat să fac ceva? Am...

– Mulţumesc, Jessica, repetă Zack. Cred că asta e tot. Deocamdată.

Se holbă la Cadmann de parcă s-ar fi aşteptat să mai spună ceva. Altceva - orice. Le întoarse spatele şi părăsi încăperea.

Cadmann se strădui să se concentreze asupra prezentului. Era tot ce putea face ca să nu se gândească la clipa cumplită când pachetul înfăşurat în muşama fusese coborât din *Robor* şi el îl desfăcuse, cu grijă, cu delicateţe, ca şi cum o fiinţă umană ar mai fi putut vătăma ceea ce se afla înăuntru.

Unul dintre scheletele acelea fusese fiica lui mai mică. Iar celălalt, unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi.

Îl cunoştea pe Joe Sikes de, de când...? De o sută douăzeci de ani? Şi existase ceva care îi despărţise, dar recâştigaseră terenul pierdut...

– Asta e o investigaţie, nu un proces oficial, anunţă Zack, cu precauţie. Te avertizez că orice se spune aici poate fi folosit ca dovadă într-un proces, dacă actuala comisie de anchetă hotărăşte să înainteze o acuzaţie oficială. Înţelegi?

– Da, domnule.

– Numele.

– Aaron Tragon.

Avea în colţul buzelor umbra uşoară a unui zâmbet. Totul se înregistra, şi Cassandra nu avea cum să nu ştie cine era el, dar regulile cereau să-ţi rosteşti numele la începutul unei audieri oficiale.

– Aaron Tragon, ai fost conducătorul expediţiei copiilor.

– Nu, domnule, Justin a fost conducătorul. Eu am fost locţiitorul lui, rosti Aaron cu meticulozitate.

– Atunci de ce spun cercetaşii mai mici că tu ai fost şeful? întrebă Zack.

Tânărul clătină din cap.

– Probabil din cauză că nu dăm mare importanţă acestui lucru. Atât eu, cât şi Justin ştim ce avem de făcut şi nu ajungem niciodată la nici un conflict, de aceea presupun că puştii nu ştiu.

– Sau nu le pasă?

– Da, domnule, sau nu le pasă. Îmi cer scuze, dar nu e mare lucru.

– Bun, am înţeles. Dar ai fost locţiitor. Ai ştiut că au fost deconectate comcardurile?

– Da, domnule.

– Din ce motiv?

– E o tradiţie. Poate una prostească, dar... e Noaptea învestiturii, o ceremonie a noastră, a secunzilor, şi...

– Şi n-aveţi nevoie să tragă cu urechea împuţiţii de primi? întrebă prompt Carlos.

Aaron încuviinţă din cap.

– Ceva de genul ăsta. Dar o formulăm altfel, nu folosim aceşti termeni.

– Prima Generaţie nu vă e pe plac? Întrebarea venise de la Julia Chang Hortha, agronom, asistentă medicală, consilier şi preot al Asociaţiei Unitarian-Universale, care, din tot ce aveau, se apropia cel mai mult de o biserică oficială.

– Da, uneori, doamnă. Nu e vorba atât de nativii tereştri, cât de toate regulile lor.

– Regulile sunt importante, vorbi automat Zack.

– Bineînţeles că sunt, pentru... începu Aaron, dar se întrerupse. Da, domnule, în multe împrejurări pot fi foarte importante.

– Dar nu pentru voi? întrebă cu precauţie Cadmann.

– Şi pentru noi, dar nu întotdeauna. Domnule colonel, după standardele tuturor civilizaţiilor pe care le-aţi avut pe Pământ, noi suntem majori. Cetăţeni cu drept de vot şi cu drepturi depline, avându-l inclusiv pe acela de a trăi după reguli cu care suntem de acord. Nu e aşa?

Toţi cei prezenţi ştiau ce nu rostise: „reguli create de oameni în deplinătatea facultăţilor mintale, nu de unii cu gheaţă în creieri.”

– Ţi-ai prezentat punctul de vedere, spuse Zack. Dar fapt este că aţi acceptat aceste reguli înainte de a pleca pe continent. Nu e adevărat?

– Ba da, domnule. N-am avut de ales.

– Aţi consimţit sub constrângere? întrebă meticulos Carlos.

– Dacă preferaţi.

– Bine, Aaron. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

– Da, domnule. Am fost treziţi de un mesaj plin de panică de la ofiţerul de veghe, Edgar Sikes. Totul este înregistrat. Ne-a spus că la mină erau probleme. Era extrem de tulburat şi ţipa. Eu, Justin şi Jessica ne-am urcat în Ţânţari, după ce i-am comunicat lui Toshiro Tanaka unde plecam şi după ce i-am cerut să creeze un perimetru defensiv complet în jurul taberei, pentru protecţia copiilor.

– Da. Aici aţi procedat foarte bine, spuse Cadmann.

– Mulţumesc, domnule. Pe urmă am plecat la mină. Iarăşi a fost înregistrat totul. Când am sosit nu am văzut nici un animal mare şi nimic altceva care ar fi putut ataca tabăra. Linda Weyland şi Joe Sikes erau de nerecunoscut, fiind identificaţi numai după bijuterii. Câinii erau nişte simple schelete. Am ezitat să ne apropiem de locul respectiv, dar nu am avut încotro, fiindcă nu se vedea nici urmă de bebeluş. În cele din urmă, l-am găsit viu şi nevătămat. Jessica a luat copilul şi s-a încuiat în Ţânţar. După ce am ştiut-o în siguranţă am fotografiat locul şi am recuperat scheletele omeneşti, dar nu şi pe ale animalelor. La sugestia dumneavoastră, m-am rezumat la cât mai puţine lucruri cu putinţă. Ne-am reîntors în tabăra copiilor. Pe urmă am contribuit la readucerea tuturor la bordul dirijabilului şi ne-am întors pe insulă.

– Ar fi fost posibil să faceţi ceva într-un alt mod? întrebă Cadmann.

– Nu, domnule. Când am ajuns la mină, era cu mult prea târziu pentru orice tratament medical. Nu numai că erau morţi, dar... se opri, îşi duse degetele la tâmple şi clătină din cap. Absolut nimic din ce puteam face n-ar fi fost de nici cel mai mic folos.

– Şi ceea ce i-a ucis nu lăsase nici o urmă? N-aţi găsit nici un indiciu, nimic? se interesă doctorul Hortha.

– Nici unul pe care să-l fi remarcat eu. Când ne-am apropiat, era...

– Da? se precipită Zack.

Tânărul lăsă ochii în jos, nu-l vedea pe guvernator.

– Mişcare. Praf galben purtat de o rafală de vânt. Domnule, nu sunt sigur că am văzut ceva, şi nu pot găsi asta în înregistrările făcute de satelit. Dacă a fost acolo, vântul l-a îndepărtat înainte de a ajunge noi în apropiere. Dar m-am uitat din nou după ce am găsit copilul şi înainte de a pleca. Praful era cel suflat de obicei în lungul trecătorii. E un loc prăfos, cu atât mai mult fiindcă am deviat pârâul. Sunt sigur că ştiţi toate astea.

Cadmann îşi ridică privirea din hârtiile sale.

– Mulţumesc. Aaron, ştim amândoi că, indiferent care ar fi lanţul oficial de comandă, tu eşti adevăratul lider al secunzilor.

– Dacă e aşa, atunci e neoficial, *domnule.*

Faţa îi era aproape lipsită de expresie, în voce nu se simţea nimic... dar undeva, în peştera în care trăia Aaron Tragon, ceva se foi şi se încolăci. Devenise mai prudent.

– Ştim şi că există un grup pe care îl numim Farsorii Veseli. Iar tu fie eşti şeful, fie ştii cine îl conduce şi cine face parte din acesta.

Ridică din umeri. Pe chipul lui nu se mai putea citi nimic.

– Şi ştim cu toţii că, în timpul călătoriilor pe continent, aveţi întruniri private. Unele îi implică pe copiii mai mici şi se numără printre ceremoniile de iniţiere. Altele nu. Nu am intervenit, pentru că e important să vă asumaţi cât mai multe responsabilităţi cu putinţă în ceea ce priveşte colonia. Ştii, unii dintre noi înţeleg că sunteţi realmente cetăţeni.

– Da, domnule. Şi?

– Vreau să ştiu dacă... aţi desfăşurat o astfel de ceremonie în noaptea când a fost ucisă fiica mea.

– Da, domnule.

– Vă aflaţi mai departe de tabără decât aţi fost autorizaţi?

În colţul gurii lui Aaron zvâcni un muşchi.

– Da, domnule.

– Eraţi deconectaţi de la sistemul de comunicare radio?

– Cu excepţia mesajelor de urgenţă, da, domnule.

– Şi ne putem imagina că Linda era prea derutată, sau mult prea chinuită de durere ca să-şi reamintească procedura necesară pentru un mesaj de urgenţă.

Aaron căzu pe gânduri o clipă.

– Da, domnule, este posibil. Mă gândesc că e chiar foarte probabil.

Cadmann dădu din cap. Băiatul merita respectul lui. Se număra printre cei valoroşi.

– Şi eşti de acord că era datoria voastră să rămâneţi în zona de contact cu tabăra de bază, ceea ce n-aţi făcut? Şi să păstraţi legătura, ceea ce aţi preferat să nu faceţi?

– Da, domnule.

– Am o altă întrebare, îi întrerupse Zack. Tânărul îl privi aproape ca pe un intrus.

– Da? Domnule?

– Pe durata acestui interval de timp în care aţi întrerupt comunicarea, aţi fost drogaţi?

Ochii lui Aaron se îngustară.

– Da, domnule, am fost.

– Iar drogurile nu se află pe lista noastră de... Zack se străduia să caute cuvântul potrivit.

– Domnule. Nu sunt pe lista psihedelicelor recomandate. Dar dacă ar fi fost bere sau marijuana, rezultatele ar fi fost exact aceleaşi. Am făcut o greşeală. Dar alegerea substanţelor psihoactive nu are nici o legătură cu asta.

– Nu sunt de acord. Începând cu descoperirea tiparului, continuând cu descoperirea exploziilor din mină şi cu stilul în care am fost presaţi să întreprindem această operaţiune şi încheind cu comportamentul vostru de pe continent, întreaga poveste a fost manipulată într-un mod stupid, iresponsabil, copilăresc şi criminal.

Aaron se întoarse din nou spre Cadmann.

– Domnule. Acţiunile noastre de pe continent au fost dezastruoase, ţinând cont de evoluţia lucrurilor. Am încălcat cu siguranţă o serie de reguli. Dar măsurile de precauţie normale au fost luate, cu excepţia păstrării legăturii radio şi a rămânerii într-o zonă apropiată. Declar în faţa voastră că indiferent ce i-a ucis pe Linda şi pe Joe ar fi ucis pe oricine altcineva s-ar fi aflat în preajmă. Şi, în orice caz, nu trebuia să ne aflăm acolo în noaptea sau în dimineaţa aceea. Da, am folosit plante-învăţătoare şi apoi ne-am conectat unii cu alţii...

Zack nu era impresionat.

– Vrei să spui că v-aţi drogat şi aţi făcut o orgie sexuală.

Aaron nu muşcă momeala.

– I-am dus mai întâi pe cei mici la culcare. L-am ales pe Toshiro Tanaka să rămână treaz şi să conducă tabăra. Şi, fiindcă tot ce vorbim aici se înregistrează, vreau să se menţioneze că aceşti copii erau responsabilitatea noastră şi că ne-am făcut datoria. Nici unul dintre ei n-a fost ucis sau rănit. Ei erau responsabilitatea noastră. Nu persoanele rămase sus, în mină, care s-ar fi aflat acolo chiar şi dacă noi, ceilalţi, nu am fi plecat pe continent.

– Aaron... făcu Julia.

– Da, doctore Hortha, ar trebui să mă calmez. Şi o s-o fac. Dar vreau să se consemneze acest lucru. Ne-am achitat de responsabilităţi. Cât despre ceea ce ni se întâmpla în momentul respectiv, aceasta ne priveşte pe noi, pe nativii stelari. Pe secunzi, dacă preferaţi acest termen. Dar suntem adulţi cu toţii şi natura ceremoniilor noastre nu vă priveşte pe voi, nativii tereştri.

– Eu aş zice că ne priveşte!

Înainte de această izbucnire, Manny Halperin păstrase tăcerea.

– A fost o ceremonie spirituală, domnule. Avem libertatea de a practica orice ne dorim...

– V-aţi drogat şi v-aţi întors creierii pe dos! răbufni bărbatul, din gură zburându-i picături de salivă. Ce naiba e atât de spiritual în asta?

– Trebuie să răspund la întrebare?

– Am aprecia, zise Zack.

Aaron tăcu o vreme. Când vorbi, toată intensitatea incredibilă a voinţei sale se concentră asupra lui Zack, ca flacăra unei lămpi de sudură.

– N-am *ales* eu să vin aici, spuse, cu vocea atât de moale şi de scăzută încât ceilalţi îşi încordară auzul să-i poată desluşi cuvintele. N-am cerut să nu fiu născut de o femeie. Voi ne-aţi adus aici şi ne-aţi oferit o lume plină de oportunităţi...

– Şi de pericole, şopti Cadmann.

– Da, încuviinţă el, zâmbind. De pericole. Ne-aţi adus aici, într-o situaţie pe care nu era posibil să o înţelegeţi, o situaţie într-adevăr foarte periculoasă. Şi mulţi dintre voi au murit. Aţi avut un tribunal şi atunci? V-aţi judecat unii pe alţii? V-aţi pus unul altuia întrebări despre modul în care vă rugaţi în nopţile acelea?

{E-al dracului de sigur c-am făcut-o.) Cadmann n-ar fi scos oricum nici o vorbă...

– Cum *îndrăzniţi* să ne întrebaţi pe noi?! tună Aaron. Cum naiba *îndrăzniţi?!* Nu suntem proprietatea voastră! Iar eu nu sunt copilul vostru. Al nici unuia dintre voi. Aţi avut al dracului de multă grijă să vă asiguraţi de asta, nu-i aşa? Nici unul dintre voi nu mi-a dat numele lui. Mi-aţi ales numele dintr-un registru. Singurul loc pe care l-aş putea numi căminul meu este casa aceluia dintre voi care s-a apropiat, pentru mine, cel mai mult de ceea ce trebuie să fie un tată, a bărbatului căruia i-am adunat oasele din trecătoarea aia! Credeţi că voi aţi pierdut ceva acolo? Şi eu am pierdut!

– Aaron, făcu Julia Hortha.

– Nu, doamnă. N-o să mă calmez. Nu şi de data asta! Ipocriţilor! Credeţi că trebuie să vă fim al dracului de recunoscători fiindcă ne-aţi hrănit, ne-aţi îmbrăcat şi ne-aţi fost profesori... ei bine, vă suntem recunoscători. Dar nu-mi spuneţi mie ce zeu să venerez, sau cum să-l venerez. Nu. E. Treaba. Minţilor. Voastre. Îngheţate.

Se aplecase, sprijinindu-şi de masă încheieturile degetelor ambelor mâini, şi se uita direct la Zack, ţintuindu-i ochii cu privirea.

Pe urmă se îndreptă.

– Dintre voi toţi, numai Cadmann e *om.* Ceilalţi vă puteţi duce dracului. Cadmann, mi-ai spus întotdeauna adevărul. Mi-ai vorbind întotdeauna din inimă, nu după o carte cu reguli îngheţate. Ce părere ai?

Toată lumea se întoarse spre colonel.

El se simţi mărunt. În cele din urmă răspunse.

– Am pierdut o fiică. Din motive încă obscure. Dar a fost un accident, o urmare a altuia dintre secretele oribile pe care nu ni le dezvăluie planeta asta. Nu vă pot învinui pe voi. Dar aţi fost de acord să respectăm o serie de proceduri. Şi v-aţi încălcat cuvântul. Suntem o comunitate, şi o comunitate are nevoie de reguli. Nu puteţi fugi de ele.

Aaron păru să audă ceva de dincolo de cuvinte şi abia dacă dădu din cap.

– Şi, în consecinţă?

– În consecinţă, răspunse Zack, continentul e un teritoriu interzis. Nici un om nu se va reîntoarce acolo. Vor fi construite sonde robotice care să afle ce trebuie aflat. Ne veţi ajuta să le proiectăm. Ne veţi ajuta să formulăm întrebările la care trebuie să răspundă.

Aaron păru să se înnegureze.

– L-am pierdut acolo pe unul dintre noi, guvernatorule. Avem dreptul la răzbunare.

– N-aveţi nici un drept! izbucni bărbatul. Nu înţelegi ce reprezentaţi?

– *Refuzăm* să reprezentăm *ceva!* Nu mai suntem fetuşii voştri criogenizaţi. Suntem fiinţe vii, cu propria noastră voinţă, cu propriile noastre necesităţi! Nu suntem copiii voştri congelaţi! *Suntem* viitorul acestei planete. Voi sunteţi *trecutul* ei.

– Nimeni n-o să se întoarcă acolo.

Tânărul îi privi cu înverşunare. Păru pe punctul de a rosti ceva. Apoi dădu scurt din cap.

– Atunci asta e tot?

– Da, spuse Zack.

Aaron Tragon se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

15.

VERDICTUL

Le spun că, dacă îşi vor face o ocupaţie din studiul matematicii, vor găsi în ea cel mai bun leac împotriva poftelor cărnii.
Thomas Mann, *Muntele vrăjit*

În cea de a şaptea zi după întoarcerea lui *Robor,* norii erau cenuşii, cu pete portocalii acolo unde se prelingeau asupra lor razele lui Tau Ceti, venind de dedesubt. Un pterodon singuratic se rotea deasupra capetelor, îndreptându-se pieziş, cu jale, către turla acoperită de ceţuri a Marelui Munte Noroios. Aripile lui ascuţite fâlfâiau solemn.

Lumina zorilor nu apucase încă să transforme câmpurile fertile, drumurile şi clădirile de pe Camelot într-o comunitate. Continuau să fie o entitate adormită şi ar fi părut părăsite dacă n-ar fi existat cei patru sute de oameni adunaţi în cimitirul de dimensiuni reduse.

Coşciugele erau mici. Nu era nevoie de prea mult spaţiu pentru oase. Mary Ann ceruse ca fiica ei să fie incinerată. Cadmann îi explicase cu blândeţe că asta nici nu intra în discuţie: în viitor ar fi putut fi necesare analize suplimentare ale ţesuturilor.

Mai ceruse ca Linda să fie înmormântată sus, pe Faleză; dar toţi coloniştii voiau să ia parte la ceremonie. Se ajunsese la un compromis. Ritualul se desfăşura în cimitirul coloniei. Dar Joe şi Linda aveau să fie îngropaţi pe Faleză, unul alături de altul.

Sylvia îl ţinea în braţe pe Cadzie, care era neobişnuit de liniştit. Ultima săptămână fusese grea pentru el.

Cadmann îşi privi prietenii şi familia şi încercă să-şi păstreze vocea egală.

– Când am venit aici, am ştiut ce facem. Am încredinţat sămânţa şi copiii noştri, precum şi procrearea altor generaţii, unei lumi care nu mai cunoscuse atingerea vreunei fiinţe umane. Ştiam că vom avea parte de suferinţă, dar şi de bucurie.

Mary Ann i se agăţă de braţ, palidă, fragilă şi cutremurându-se pe dinăuntru.

– A existat bucurie aici, atât de departe de Pământ. A existat...

Se poticni. Cuvintele nu voiau să curgă.

– Bucuria muncii grele, alături de prieteni şi de familie. Bucuria descoperirilor, a unui nou pământ.

Bucuria iubirii, a naşterii şi a maturizării. În viaţă există un preţ pentru orice, şi noi am crezut că îl plătiserăm.

I se împăienjeni vederea.

– Am fost destul de nesăbuiţi să credem că o generaţie poate plăti, deschizând calea pentru următoarea. Dumnezeu ne-a arătat că fiecare trebuie să plătească pentru propria sa trecere prin viaţă. Fiica mea nu mai este. Nu mai este nici bărbatul pe care îl iubea, prietenul şi camaradul nostru de douăzeci de ani.

Privi chipurile celor din mulţime. Îi cunoştea pe fiecare. Fusese de faţă la naşterea multora dintre ei. Aceea era lumea lor...

Nu era aşa?

– Copilul lor, nepotul meu, a fost salvat ca prin farmec. Avem obligaţia de a creşte acest copil...

Îl luă pe Cadzie din braţele Sylviei încet, cu blândeţe.

– ...în siguranţă. Acum ne aparţine tuturor. Trebuie...

Durerea clocotea mai iute şi tot mai iute, şi el nu părea în stare să o zăgăzuiască la timp.

– Trebuie să păstrăm lumea asta în siguranţă.

Îl strânse pe Cadzie la piept, simţi viaţa din ghemotocul acela. Simţi mirosul proaspăt al bebeluşului, auzi bătăile micii sale inimi şi ştiu cât de aproape, cât de cumplit de aproape de moarte fusese făptura micuţă pe care o iubea atât de mult. Pământul îi lovi pe neaşteptate genunchii. Cum se întâmplase? Sylvia i-l lua pe Cadzie din braţe. Fruntea lui Cadmann se izbi de sicriul Lindei şi toate lucrurile pe care nu le spusese niciodată, toate gândurile pe care nu avusese timp să le rostească se revărsară din el în clocot, îl pârjoliră cu dogoarea lor şi îi preschimbară toate frazele plănuite cu grijă într-un terci noroios de minciuni.

Pe urmă, după o vreme, Sylvia şi Justin îl ajutară să se ridice şi Zack zise cuvintele de încheiere, iar Cadmann se simţi cu mult deasupra lui însuşi, cu pterodonii, sus în nori, uitându-se la oamenii aceia mărunţei şi insignifianţi scurmând ţărâna Avalonului şi îngropându-şi morţii în pământul care avea să-i primească pe toţi, mult prea curând.

Micul birou al lui Aaron era plin de trupuri şi de vorbe şi încălzit de focul în care trosnea lemnul ghimpos. Chaka îşi apăsă palmele mari pe geamul ferestrei dinspre nord, simţindu-l vibrând sub izbiturile stropilor mari, răzleţi. Dincolo de plaja pustie, valurile se rostogoleau şi se spărgeau de parcă s-ar fi străduit să spele orice urmă a omului şi a cuvintelor lui de pe suprafaţa Avalonului.

O formă umană minusculă naviga cu o planşă de surf din lemn şi plastic pe creasta unui val negru. Un idiot. Probabil etalându-şi talentele în faţa *kaffee-klatsch,* grupul băutorilor de cafea, care nu-l invitase.

Chaka se întoarse, studiind pentru a mia oară locuinţa lui Aaron şi speculând asupra tuturor informaţiilor pe care le scotea la lumină în privinţa şefului de facto al nativilor stelari. Era mică, realmente - mai mică decât majoritatea celorlalte sălaşe din Surferi. Fără ornamente şi nicidecum bogat mobilată.

Însă se putea spune că sugera *precizie,* într-o asemenea măsură încât Chaka se simţea uşor stânjenit. Aaron o proiectase şi o construise el însuşi. Fiecare bucată de lemn prelucrată cu rigurozitate se îmbina perfect cu cea de alături. Canapelele făceau parte din pereţi, scaunele se potriveau cu mesele, ferestrele erau înclinate să creeze iluzia de mai mult spaţiu şi orientate astfel încât să capteze maximum de lumină naturală.

Dar ceva anume o făcea să semene... cu ce? Cu un uter? Bârlogul lui era cu adevărat o locuinţă de burlac, fără nici un spaţiu pentru un colocatar, indiferent cât de des sau cu câtă intensitate îşi distra oaspeţii rămaşi peste noapte.

Ştia, de exemplu, că în patul îngust al lui Aaron nu dormise nici o femeie. Era prea îngust ca să faci dragoste - această activitate atât de intimă se desfăşura, invariabil, pe divanul din camera de zi. Sau pe podea, sau la duş, sau într-un hamac. Dacă nu era un atlet sexual, atunci nu era nimic. Patul era aproape prea îngust şi ca să dormi. Chiar dacă nu conştientiza, Aaron practica o disciplină spartană.

O bucătărie sufragerie unde mânca, o cameră de zi pentru prieteni, un birou minuscul pentru conspiraţii, o bibliotecă pentru studiu, o sală de sport pentru tortura fizică şi un dormitor pentru somn, toate îmbinându-se ca piesele unui joc de puzzle în probabil două treimi din spaţiul unei locuinţe medii. Bizar.

Katya făcea cafea pe masa întinsă de-a lungul unui perete, folosind un samovar complicat pe care îl pusese în funcţiune ca să aibă o rezervă constantă de apă caldă. Părea să nu acorde conversaţiei decât jumătate din atenţia ei. Îşi folosea probabil restul minţii ca să evalueze dinamica relaţiei dintre Jessica şi Aaron. Jessica stătea în picioare, alături de scaunul celui din urmă, mângâindu-i alene părul. Katya nu era direct interesată de Aaron - orice idiot îşi putea da seama că era îndrăgostită de Justin. Însă o alianţă Tragon-Weyland ar fi influenţat istoria Avalonului pe durata următoarelor trei secole.

Monitorul de lângă fotoliul uriaş al lui Aaron părea gol la prima vedere, şi Chaka îşi acordă un moment în care să-l studieze. Un cafeniu palid, cu o textură fină... un scris estompat, cu înfloriturі... şi apoi reuşi dintr-odată să focalizeze imaginea.

Era Stepa Scribului, regiunea din extremitatea nordică a continentului, care nu fusese văzută niciodată altfel decât prin intermediul camerelor de luat vederi de la bordul navei *Geographic.* Plată, lipsită de trăsături distincte, un pampas fără de sfârşit, cu un singur râu şi câteva pâraie. Chaka privi punctele-cursor conturând traiectorii cu mişcări din ce în ce mai iuţi. Desenau curbe palide, graţioase, care se încrucişau rareori unele cu altele, de parcă o creatură imensă ar fi încercat să scrie mesaje pentru *Geographic.* Îşi drese glasul şi se adresă ecranului computerului:

– Edgar, eşti conectat?

Se uita la creştetul capului lui Edgar. Acesta îşi ridică ochii, apoi îi lăsă din nou în jos.

– Da.

Degetele lui Trish Chance strânseră antebraţul lui Chaka, şi ea îl făcu să se răsucească în loc, sărutându-l cu pasiune. Edgar îşi ridică din nou privirea, luptându-se cu un zâmbet.

– Sunt aici, ascult. Salut, Chaka. Salut, Trish. Hai că-i suficient.

– Salut, Edgar, susură dulce Trish.

– Edgar, e oficial, spuse Aaron şi deveni dintr-odată clar că li se adresa tuturor. Nici o expediţie pe continent. Nici măcar pentru iniţierea cercetaşilor. Nimic înainte de a înţelege ei ce s-a întâmplat.

– Asta e un citat? întrebă Chaka.

– Un rezumat. Făcut cu acurateţe.

– *Nu* vor înţelege până nu aflăm ce s-a petrecut, zise Chaka. Şi *nu* vom afla până când nu *vom sta* o vreme acolo.

– Chaka, ce crezi că s-a întâmplat? îl întrebă Katya.

– O ciudăţenie avaloniană, făcu el, ridicând din umeri. Un mister de tip crima-din-camera-încuiată. N-am nici o idee. Nici tata n-are.

Văzu expresia de pe chipul lui Aaron schimbându-se, îi întâlni privirea. *Tata.*

– *Tatăl* tău, spuse Aaron, are probabil gheaţă în creier, ca toţi ceilalţi primi. Nu a ajuns mai aproape de răspuns decât oricine altcineva. *Ei* nu vor afla răspunsul niciodată. Ceva ne-a ucis prietenii. Nu ne vor lăsa să plecăm înainte de a afla, şi nu putem afla dacă nu plecăm. E o dilemă desăvârşită.

– Eu n-aş merge chiar atât de departe, zise Chaka.

– Oh? De ce nu? Celălalt sorbi din cafea.

– Şpilul e că într-o zi *ne vom întoarce.* Decretul ăsta n-o să ţină o veşnicie.

– Sigur, într-o bună zi vom fi mai mulţi decât ei, sublinie Trish.

– Nu vreau s-aştept atât de mult, interveni Jessica.

Stătea în picioare lângă micul bar unde Katya fierbea apa. În poziţia şi în vocea ei era o energie convulsivă.

– Ceva a ucis-o pe Linda. Pe Linda şi pe Joe, dar nu şi pe copil. Cum poţi *dormi* când nu ştii ce-a fost? Spui *ciudăţenie avaloniană* vorbind despre ceva care aproape ne-a şters de pe suprafaţa acestei planete! Eu vreau să ştiu ce mi-a ucis sora!

– Tatăl tău e cel care nu ne lasă să aflăm, zise Aaron.

– Loialitate, rosti ea, dând din cap. Tata pune mare preţ pe loialitate. E gata să-l înfrunte pe Zack la fiecare pas, dar, o decizie odată luată...

– Loialitate faţă de rege, făcu Aaron, frizând sarcasmul prin simpla indiferenţă a expresiei. O virtute esenţială pentru un războinic.

– Chaka Zulu e de acord, spuse Chaka, fără nici o umbră de ironie. Curajul. Supunerea faţă de rege, apărarea celor slabi. Reguli universale.

Începuse să gândească raportându-se la sondele robotizate. Din sistemul solar al Pământului se făcuseră astfel de explorări cu mult înainte de a pune primii oameni piciorul pe Marte. Gândaci inteligenţi minusculi, cu o mulţime de roţi, se târâseră pe suprafaţa planetei şi a sateliţilor săi. Cassandra trebuia să deţină proiecte standardizate...

– Ei bine, nu suntem legaţi prin obedienţă, zise Aaron. Nici de Zack, nici de colonelul Weyland, nici de consiliu, nici de toţi nativii tereştri dependenţi de gheaţă.

– Gheaţă, gheaţă, gheaţă, explodă Chaka. De ce e întotdeauna vorba de gheaţă când nativii tereştri nu fac ceea ce vrem noi?

Aaron avu nevoie de o clipă ca să-şi formuleze răspunsul, şi Toshiro profită.

– Primii nu greşesc întotdeauna. Jessica are o cicatrice de arătat, iar Mack nu-mai-ştiu-cum a murit...

– Mack Reinecke, spuse Chaka. Era tot un copil din eprubetă, cu puţin mai mic decât Justin. Cei mai mulţi dintre voi nu erau destul de mari să fi fost de faţă...

Aaron asculta în tăcere. Povestea avea să fie istorisită, indiferent ce-ar fi făcut el.

– Patru dintre primi ne-au dus într-o excursie cu cortul, începu Toshiro. Zack Moskowitz avea nevoie de mişcare. Zack şi Rachel, Hendrick Sills, Carolyn McAndrews. Voiau cafea. I-au luat pe opt dintre noi, copiii mai mari, pe toţi cei care erau destul de mari ca să-şi poată căra rucsacul. Eu aveam unsprezece ani. În plus, Trish a obosit şi Hendrick a fost nevoit să-i lege rucsacul de al lui. Ca urmare, a devenit cam ursuz. Aşa că am făcut popas peste noapte, iar în dimineaţa următoare primii ne-au dus să culegem cafea. Ne-am plictisit, aşa că munca a rămas în seama lor, iar noi am plecat să explorăm. O oră mai târziu, ne uitam la un cuib de pterodon. Era mai jos de noi, pe nişte stânci zimţate. Am privit până când ni s-a făcut foame, aşa că ne-am întors pentru masa de prânz. Trish i-a povestit lui Zack. El ne-a spus să nu ne apropiem de nici un cuib de pterodon, iar Hendrick l-a susţinut. Aaron, tu l-ai întrebat pe Zack ce credea că s-ar fi putut întâmpla. Nu ştia. Nici Hendrick nu ştia. Am plecat din nou. Mack Reinecke ne-a condus pe un drum ocolit, până într-un loc de unde am putut coborî în cuib. Mack era în cuib...

– Şi eu eram, interveni Aaron. Şi patru ouă, mult mai mari decât cele de găină, şi pieloase. Am luat unul.

– Da, aşa ai făcut, confirmă Toshiro. Şi unul dintre pterodonii adulţi s-a întors. Ne-am îndepărtat cu toţii, căţărându-ne în patru labe, cât de repede am putut. O altă pasăre mare ne-a prins când urcam pe stânci. Aceea a izbit-o pe Jessica, lăsându-i o tăietură de-a curmezişul capului şi al gâtului. Aaron s-a luptat cu pterodonii aruncând pietre până când noi, ceilalţi, am fugit cu toţii. Ca să se dea de urma lui Mack a fost nevoie de un Ţânţar. Era parţial devorat. Pterodonii îl trântiseră de pe stânci.

– Aşa e, Toshiro, zise Aaron. Aici ai dreptate. Zack şi Hendrick ne-au dat acelaşi sfat pe care li-l dăm noi acum grendelilor discipoli. Ne-am purtat ca şi cum am fi avut gheaţă în creier. Eram copii.

– Aşadar, ce facem? întrebă Katya, cu voce scăzută.

– Ne întoarcem.

Secunzii se uitară unii la alţii. Nimeni nu spuse nimic înainte de a se auzi întrebarea lui Chaka.

– Cum?

Aaron ridică din umeri.

– Odată ce hotărâm *ce* avem de făcut, *cum* ne descurcăm devine un simplu detaliu tactic şi logistic. Suntem cu toţii de acord să mergem?

Se auzi un cor de încuviinţări, din care lipsea vocea lui Chaka. Aaron remarcă. Ridică interogativ din sprâncene.

– Avem o problemă?

– Poate, răspunse Chaka. Edgar îşi face griji din cauza vremii.

Pe ecran, acesta îşi concentră brusc atenţia asupra lor.

– Nu există nici un dubiu, soarele devine mai fierbinte, şi formele de viaţă locale...

– Vai, chicoti Trish. Cât ne-a mai rămas? Adică, dacă ăsta e *sfârşitul,* atunci să facem o petrecere monstruoasă...

– N-o să ne incinereze, ripostă indignat Edgar. Ai preferinţe apocaliptice.

– Oh, se bosumflă ea. Îmi cer scuze.

Pe naiba, se gândi Chaka. *Trish face un joc, îmi dau seama.*

– E o variaţie firească, continuă Edgar. Tau Ceti are un ciclu de cincizeci de ani. Ne apropiem de valoarea maximă. Mai multă energie înseamnă vreme clar mai schimbătoare. Vânturi mai puternice. Starea vremii e mai puţin previzibilă... să spunem că se poate prognoza numai pentru următoarele două zile, în loc de patru. I-am cerut Cassandrei să marcheze zonele de pe continent unde e posibil să se formeze tornade.

Chipul lui fu înlocuit de o hartă preţ de un moment prelung. Apoi reapăru. Stepa Scribului era colorată într-un roşu ofensiv.

– Aici, pe Camelot, am putea avea uragane şi taifunuri de-a lungul coastelor de nord şi de vest. Şi sistemul ecologic pâre să se înfierbânte, dar despre asta trebuie să-i întrebaţi pe cei doi Chaka.

– Joe sălbatici din jurul Fortăreţei au dispărut, vorbi Chaka. Cei domesticiţi îşi rupeau ghearele încercând să-şi sape vizuini. Asta a înnebunit-o pe Mary Ann Weyland, şi a sfârşit prin a le da drumul. S-au ascuns în vizuini şi îşi petrec vara acolo, toropiţi. În mare avem ţipari...

– Ţipari? făcu Jessica.

– Au apărut mai mult de treizeci de când cu Mama cea Mare. Ţipari în aproape toate apele curgătoare de pe Camelot. Tata crede că totul a fost declanşat de ciclul soarelui. Mai multe raze ultraviolete şi încep să-şi depună icrele. Probabil provoacă şi alte reacţii biologice, dar pe insula asta nu sunt suficient de multe forme de viaţă ca să ne putem da seama.

– Dar pe continent nu sunt o mulţime? întrebă Aaron. Interesant. Mai bine ne-am asigura că şi Edgar urmăreşte discuţia asta. Edgar?

– Da. Starea vremii va începe să ridice probleme serioase peste vreo patru luni. Tornade care ar putea transforma dirijabilul în beteală înainte de a apuca să spui *fir-ar a dracului.* Vom fi nevoiţi să-l lăsăm pe *Robor* într-un hangar sigur pe toată durata verii, dar gândiţi-vă că s-ar putea întâmpla lucruri şi mai rele. Să ţinem continentul sub observaţie de pe orbită, să trimitem câteva sonde, să-i lăsăm pe primi să se liniştească timp de un an. Putem formula atât de multe întrebări semnificative încât vor fi deja înnebuniţi când se linişteşte vremea.

Chaka se aştepta să-l audă pe Aaron desfiinţându-l pe Edgar. Fu surprins când cel dintâi zise, cu voce prietenoasă:

– Să stăm liniştiţi nu e tocmai pe gustul meu, dar e cu siguranţă o opţiune implicită acceptabilă. Tu şi Chaka aţi putea pune la punct nişte sonde specializate, pentru cele mai interesante forme de viaţă de pe continent? Chaka, avem dreptul ăsta, şi o să-l stârnim atât de tare pe *tatăl tău* încât o să facă spume la gură.

– La naiba, da, încuviinţă acesta.

– Te poţi ocupa de asta. Poate stai puţin de vorbă cu Edgar din dormitor.

Cel din urmă tuşi, părând aproape stânjenit.

– Să nu fie o discuţie prea lungă. Am o întâlnire cu Toshiro.

Chaka se aşteptă la o replică dezaprobatoare şi fu din nou surprins când Aaron dădu înţelegător din cap.

– N-o să dureze decât un minut. Noi, ceilalţi, putem pune la punct un mod de a ne reîntoarce pe continent. O să ţi-l prezentăm mai târziu, să-ţi spui părerea şi să-l cizelăm.

Edgar dispăru de pe ecran. Chaka intră în dormitor şi închise uşa. În încăpere se lăsă o linişte aproape deplină până când pe monitor reapăru Stepa Scribului.

– Edgar ar putea reprezenta o problemă, spuse Katya.

– Avantaj, făcu absent Aaron. Tainele vieţii transformă pietrele de care te împiedici în pietre de pavaj.

– Şi cum o să faci asta?

Zâmbetul lui era pur şi simplu diabolic. În loc să răspundă, îşi duse degetele la tâmple şi se uită la Trish îngustându-şi ochii.

– Cred că ai lucruri de făcut şi oameni de vizitat. Ea îşi înhăţă geanta de gimnastică dintr-un colţ.

– Şi locuri unde trebuie s-ajung. Am plecat.

– Oh, şi *o să fii* adorabil de stângace, nu-i aşa? Ea făcu un pas spre uşă, se împiedică şi abia reuşi să nu cadă. Afişă cea mai reuşită expresie biata-de-mine de care era în stare.

– Pur şi simplu nu ştiu ce nu e în *ordine* cu mine astăzi, zise, şi ieşi.

Jessica se aplecă, uitându-se cu atenţie în ochii lui Aaron.

– Şi ce pui la cale?

– *Ti-aş putea* răspunde, făcu el, vesel, dar apoi ar trebui să te ucid.

– *Tsuruashi-dashi,* se răsti Toshiro.

Mintea lui Edgar se roti în trombă. Străbătea împleticindu-se zona crepusculară dintre oboseală şi epuizarea deplină. I se părea că mărşăluise înainte şi înapoi pe podeaua de cauciuc dur a sălii de gimnastică vreme de ore întregi, dar era imposibil să se fi scurs mai mult de cincizeci de minute.

Picioarele îi erau saci cu nisip ud. Fierbinţeala din piept ameninţa să-l mistuie. Toshito stătea în faţa lui într-un costum alb, ca o pijama, pe care îl numea *gi*, cu o eşarfă neagră înnodată în jurul mijlocului.

Edgar îşi concentra gândurile asupra acelei centuri. Tatăl lui dobândise una pe Pământ. Toshiro o câştigase pe a sa reuşind să corespundă modelului kinestezic al unui expert trei *dan* în karate, stocat în memoria Cassandrei. Joe Sikes încercase să-i trezească interesul faţă de mişcările precise, de posturile complexe şi provocatoare, de loviturile înfiorătoare, cu mâna şi cu piciorul, specifice stilului *Kyukushin.* El nu descoperise altceva decât propria sa vulnerabilitate terifiantă. Şansele de a ucide pe cineva cu o lovitură frontală de picior *mae-geri* erau egale cu acelea de a-i face o operaţie chirurgicală unui prieten.

Şi acum Joe murise. Poate penitenţa aceea era un mod de a păstra în viaţă o mică parte din tatăl lui.

Edgar stătea în *Tsuruashi-dashi,* postura cocorului, legănându-se pe piciorul stâng, cu laba piciorului drept îndoită în sus, către coapsă, cu braţele întinse pentru menţinerea echilibrului. Pulpa îi era chinuită de crampe şi, în căutarea unei poziţii stabile, degetele piciorului se înfigeau în rogojină cu atâta putere încât simţea că unghiile erau gata să i se rupă.

Toshiro nu mai era acum un amator de distracţii pus pe râs. Nu era chitaristul talentat, nici surferul avid, nici amantul delicat. Când îmbrăca uniforma aceea albă, ieşea la iveală altcineva. Poate era posedat de un samurai din secolul al şaisprezecelea. Sau de Thomas de Torquemada. De unul dintre tipii ăştia ridicoli.

În ochii lui nu se zărea nici o umbră de veselie, dar într-un târziu remarcă suferinţa lui Edgar. Îşi îmblânzi vocea pentru o întrebare:

– Simţi asemănarea dintre poziţia asta şi postura arborelui din yoga?

Celuilalt îi tremura tot trupul. De ce era atât de-al naibii de dificil? Când te uitai la Bruce Lee, totul părea *uşor.* Se îneca într-o mare de acid lactic.

– Trebuie, ăă... trebuie să stau într-un picior?

– Ăsta e răspunsul evident. Caută în profunzime, încăperea se învârtea. Nemernicul nu intenţiona să-i îngăduie să pună piciorul jos înainte de a răspunde! Avea să cadă, să-şi spargă capul, şi creierul avea să i rostogolească pe rogojină. Poate asta îl va satisface pe Şogunul Suferinţei. Edgar aproape că zâmbi în sinea lui, apreciind cum sună. O clipă. Găsi răspunsul pe neaşteptate.

– Echilibrul, rosti pe nerăsuflate. Trebuie să mă concentrez asupra aceluiaşi loc din corpul meu, ştii, asupra buricului.

– Chiar sub buric, cu şapte centimetri mai jos. În centrul de greutate. *Ham,* în limba japoneză. În sancscrită, *manipura.* Bun, lasă piciorul jos, *încet.*

Edgar fu cât pe ce să cadă şi aproape că nu auzi aplauzele discrete din partea laterală a sălii. Se întoarse şi o văzu pe Trish. Era îmbrăcată într-un costum mulat de dans, de culoarea pielii bronzate, care îi scotea în evidenţă curbele şi unghiurile trupului magnific mai mult decât ar fi făcut-o simpla nuditate. Ce căuta acolo? Venise să-l vadă făcându-se de râs? Ajunsese abia la a zecea lecţie. Nu era corect!

Toshiro păru să-i citească gândurile.

– Trish a întrebat dacă ni se poate alătura astăzi. E la a patra lecţie. Are probleme cu posturile.

Probleme? Trish? Greu de crezut.

Ea îi zâmbi. Edgar nu era sigur, dar i se întâmpla probabil pentru prima oară să-i vadă zâmbetul de la o distanţă atât de mică. Chiar şi când se încrunta era extraordinar de frumoasă. Dar surâsul ei era ceva atât de dulce, de dezarmant de feminin.

– Te deranjează?

– Păi, ah...

– M-am gândit că e o idee bună să vadă un elev mai bun decât ea, dar nu atât de bun încât s-o descurajeze, spuse Toshiro, cu voce scăzută.

Eu sunt mai bun decât ea? La ceva care ţine de partea fizică?

Oboseala îi zbură cu desăvârşire, brusc şi de-a dreptul spectaculos, purtată de aripile testosteronului. Se simţi cu doi centimetri mai înalt, iar muşchii lui - fleşcăiţi şi înfăşuraţi în grăsime – deveniră dintr-odată benzi de oţel. În fine, benzi de cauciuc. Dar benzi în orice caz.

Trish stătea lângă el. Mai înaltă cu vreo doi centimetri şi irezistibil de feminină, cu toţi muşchii acum expuşi clar vederii.

– Azi o să-nveţi să le împărtăşeşti altora ceea ce ştii, zise Toshiro. O laşi să intre în postură, apoi faci corecţiile.

– Vrei? întrebă ea.

N-avea nici un strop de batjocură în glas, dar unei părţi din el nu-i venea pur şi simplu să creadă.

– *Zenkutsu-dachi!* făcu Toshiro.

Trish îşi îndoi genunchiul piciorului din faţă şi se aplecă înainte, întinzându-şi piciorul din spate. Se clătina foarte tare.

– Oh, zise Edgar, şi mintea lui intră ca prin farmec în modul analitic. Văd care e problema. Ai genunchiul înclinat în afara degetelor piciorului. Şi ai şoldurile răsucite greşit, vezi...?

Toshiro dădu aprobator din cap.

Jetul duşului lovea spatele lui Edgar ca o ploaie de ace, scurgându-i-se de pe trup odată cu sudoarea şi praful. Se simţea *extraordinar.* Era probabil prima oară când se simţea *bine* după antrenament. Până atunci, şedinţele de karate avuseseră mai ales rolul de a-i diminua sentimentul de vinovăţie.

Cu cea de a doua parte a lecţiei dedicate instruirii lui Trish, cu ochii ei mari, căprui, limpezi, blânzi şi recunoscători urmărindu-i fiecare mişcare, se detaşase realmente de toate îndoielile şi se descurcase bine! Poate că loviturile lui de pumn şi de picior nu erau ca ale lui Toshiro - atât de iuţi încât nu le puteai urmări şi nemilos de precise -, dar cel puţin erau *corecte.* Iar ceea ce văzuse fusese pe placul lui Trish. Putea susţine aşa ceva. Un karateka ştie lucrurile astea.

– Toshiro? făcu el, visător, săpunindu-şi părţile laterale ale trupului durduliu.

Celălalt se clătea. Avea muşchi netezi, un corp ca de înotător. Tare, cu părţile plate rotunjite de un strat subţire de grăsime. Preţ de o clipă uluitoare, Edgar îşi dădu seama că şi *el* ar putea avea un asemenea trup.

Oho!

– Da, Edgar?

– M-am descurcat într-adevăr bine astăzi, nu-i aşa?

– Te-ai descurcat excelent, răspunse Toshiro, zâmbind. Cred că Trish ar fi de acord. Nu crezi?

Edgar îşi simţi obrajii dogorind mai tare decât apa care îi lovea. Se gândi din nou la fată şi înţelese că era de preferat să schimbe subiectul înainte ca reacţia trupului lui să sară în ochi.

– Ai învăţat karate uitându-te la înregistrări, nu-i aşa?

– Tatăl tău m-a ajutat - le deprinsese cu multă vreme în urmă. Dar am învăţat cea mai mare parte din filme, spuse, cu o expresie oarecum visătoare şi distantă. O parte a fost dificilă, dar ştiam să-mi ţin echilibrul de la surf. Posturi în care stai până când picioarele îţi obosesc atât de tare încât singura modalitate de a-ţi păstra poziţia verticală e să le faci corect. Pe urmă experimentezi, adică există termografii şi electromiografii ale maeştrilor karateka din trecut, aşa că-ţi poţi da destul de bine seama ce se petrecea sub costumele lor, dar, în final, trebuie să faci pur şi simplu presupuneri.

– Cred că te-ai descurcat foarte bine.

– Aş vrea să existe înregistrări ale Marelui Maestru, Mas Oyama, din perioada lui de glorie. Putea ucide tauri cu mâinile goale.

– Nu mai spune.

Mintea i-o luă razna. Edgar Sikes, omorâtorul de tauri. Stăpânul omenirii.

Toshiro îşi închise duşul şi începu să se şteargă cu mişcări energice.

Edgar îi urmă exemplul.

– Ştii, eşti într-adevăr inteligent. Celălalt ridică din umeri.

– Tu eşti vrăjitorul computerelor.

– Dar nu mi-am dat niciodată seama de câtă inteligenţă e nevoie ca să înveţi să-ţi foloseşti trupul. Vorbesc despre yoga, despre surf, despre karate... e o inteligenţă fizică, dar e inteligenţă. Tu trebuie să fii tot atât de inteligent ca Aaron. După cum Trish e puternică la fel ca el.

Toshiro îl privi, cu energia din ochii lui negri ţinută în frâu de o oarecare rezervă.

– Şi?

– Şi atunci de ce îl urmaţi amândoi? El e cel care ia hotărârile, nu?

Toshiro tăcu o clipă, şi Edgar avu impresia că îi văzuse muşchii maxilarelor încleştându-se. După care prietenul şi profesorul lui se destinse.

– Cred că semăn oarecum cu Justin. Nici unul dintre noi nu vrea să fie lider. Justin e de părere că *nimeni* nu trebuie să fie. Eu sunt realist, dar n-o să fiu şef. Mie daţi-mi nisipul şi soarele. Şi timp să studiez tot ce făceau pe vremuri samuraii. *Ha!*

Piciorul lui stâng se repezi spre falca lui Edgar. *N-a făcut-o cu toată viteza...* gândea acesta din urmă când îşi dădu seama că parase lovitura, din reflex, cu mâna dreaptă.

Toshiro zâmbi.

– Unii trebuie să fie elevi. Altminteri n-ar mai exista profesori. Cine şi-ar dori să trăiască într-o asemenea lume?

16.

TREI SEDUCŢII

Revoltele pot fi împiedicate (dacă timpul o îngăduie) prin înlăturarea cauzei care le provoacă.
Francis Bacon, *Eseuri*

Se scurseră mai multe săptămâni şi în colonie se întoarse aparenţa normalităţii. Nativii stelari îşi petreceau majoritatea timpului clocindu-şi planurile la Surferi şi evitau orice interacţiune cu nativii tereştri. Justin stătea la Faleză. Când se întorcea acasă de la Surferi, Jessica stătea rareori de vorbă cu părinţii ei, deşi Cadmann se străduia să se apropie de ea.

Pe urmă, într-o bună zi, când sateliţii coordonaţi de *Geographic* îi avertizară că dinspre continent veneau nori de furtună, Jessica îşi sună tatăl ca să-l întrebe dacă era bine-venită la cină.

În timpul convorbirii nu pomeni nimeni nimic despre partea neplăcută a lucrurilor. Adevărul era că proclamaţia lui Zack stârnise puţine proteste publice. Iar acest fapt în sine ar fi trebuit să fie un avertisment.

Ruth Moskowitz potrivi harnaşamentul camelului astfel încât să fie mai elastic în dreptul umerilor. Numele animalului era Tarzan. Toţi cei şase, cameli îmblânziţi erau masculi. Femelele erau prea mari şi prea nervoase ca să poată fi domesticite şi nu reuşiseră să captureze decât una singură înainte de încetarea expediţiilor în pădurile din nordul Trecătorii Lemn Uscat.

Camelii masculi erau de talia unui cal şi aveau graţia exagerată a insectelor numite călugăriţe. Erau inteligenţi şi iuţi, cu un excelent instinct de turmă. Numai trei erau într-adevăr *îmblânziţi,* dar unele dovezi arătau că Tarzan şi ceilalţi doi puteau fi primii din câteva mii. Existau câteva motive deosebite pentru care camelii domesticiţi puteau fi animale de călărie excelente pentru vânătoare.

Ruth nu văzuse niciodată un cangur în carne şi oase, deşi cei doi Chaka se gândeau să obţină unul apelând la banca de ovule fecundate, dar Tarzan o ducea cu gândul la cei din filmele stocate de Cassandra. Semăna cu un cangur cu antene acoperite de pene şi picioare din faţă puternice. Era cafeniu, cu o uşoară tentă verzuie, dar spatele lui îşi schimba culoarea chiar în clipa aceea, să se asorteze cu echipamentul ei de dril albastru.

Tarzan se legănă pe picioarele sale puternice din spate şi se întinse iritat, încercând s-o muşte. Ea smuci de hăţuri cu îndemânarea unui expert şi îl îmboldi lovindu-l cu călcâiele în coaste. Animalul fluieră exasperat şi galopă în jurul ţarcului pentru a cincizecea oară în ziua aceea.

Îl făcu să şerpuiască printre stâlpi plasaţi la distanţe meticulos calculate, să se răsucească, să sară mai întâi peste un obstacol scund, apoi peste un altul, înalt de un metru. Acum mergeau prin iarbă înaltă, aurie, şi blana lui începea să capete aceeaşi culoare.

Camelii săreau într-un mod ciudat. Loveau pământul, se îndesau în jos, păreau să încremenească pentru o clipă, apoi se săltau din postura aceea ghemuită şi se avântau în aer de parcă ar fi sărit din poziţie verticală. Picioarele lor din spate erau atât de puternice încât asolizau fără nici un şoc, Ruth îl iubea pe Tarzan şi îi plăcea să-l antreneze.

Ea şi camelul intrau acum în ritm, alergând cu viteză din ce în ce mai mare în jurul perimetrului de patru sute de metri, însufleţindu-se cu repeziciune şi ghemuindu-se când şi când în centrul ţarcului, în strădania de a executa slalomul şi săriturile.

Era atât de captivată de îndeletnicirea ei încât la început nu remarcă sunetul plat şi uniform al unor aplauze. Îmbujorată şi transpirată, se răsuci în şa şi dădu cu ochii de Aaron Tragon, pe un cal cenuşiu, chiar de partea cealaltă a porţii.

– Bravo, spuse el, bătând din palme.

Ruth zâmbi, timidă, şi se îndreptă spre el mânându-l pe Tarzan la trap. Tânărul călărea o iapă, un animal mic şi robust, pe nume Zodiac, adesea în toane rele. Îşi scutură capul pestriţ şi se uită suspicioasă la Tarzan. Între cai şi cameli exista, în cel mai bun caz, un armistiţiu stânjenitor.

– Aţi făcut într-adevăr progrese, adăugă.

Părul lui auriu era legat la spate într-o coadă de cal şi purta o cămaşă largă, în stilul piraţilor, tăiată aproape deasupra buricului, peste care se încrucişau curele de piele. Avea buzele uşor întredeschise într-un zâmbet indolent.

– Ce te-aduce aici? întrebă Ruth. Credeam că eşti plecat la Surferi.

– Omul nu trăieşte numai cu valuri, zise el râzând.

– Şi ce te aduce încoace?

Aaron o privi vreo treizeci de secunde în tăcere şi ea simţi cum începeau să-i ardă obrajii. Se văzu nevoită să se uite în altă parte.

– Ca să-ţi spun adevărul, voiam să te invit la un picnic.

Ea îşi înălţă brusc capul. Simţea un nod în gât.

– Pe mine?

– Sigur. Săptămâna trecută am avut parte de o pradă bogată, şi am afumat-o. Azi-noapte am făcut pâine proaspătă şi am sandviciuri pentru o armată întreagă. Iar tu pari destul de flămândă să mănânci cât o divizie.

Fata îşi simţi inima bătând tot mai tare şi un gând cumplit, nebunesc, îi zise că probabil visa. Avea senzaţia că se prăbuşeşte într-o fântână adâncă şi făcu un mare efort de voinţă ca să revină brusc la suprafaţă.

– Ei? o întrebă Aaron.

Întrebarea ascundea o întreagă lume de insinuări. Ochii îi licăreau.

– Iţi spun eu cum facem. Ne luăm la întrecere până în crâng.

– Şi învingătorul?

– la totul, răspunse Aaron, şi obrajii ei se învăpăiară iarăşi.

Edgar Sikes dormea singur, în camera lui de lângă centrul principal de comunicaţii. Mai avea încă o locuinţă, la Surferi, dar acolo petrecea puţină vreme. Marea majoritate a bunurilor lui personale - aşa cum erau ele - se aflau în cămăruţa aceea. Înăuntru domneau dezordinea şi înghesuiala. Primea foarte puţine vizite. În cea mai mare parte a timpului stătea în sala computerului sau citea în camera lui. Adormise cu o metacarte despre James Bond.

Cineva ciocăni de trei ori, destul de tare ca uşa să zăngănească. Se ridică în capul oaselor, cu viziuni ale asasinilor SMERSH dansându-i în gând.

Trish Chance oferea o privelişte impresionantă. Alcătuit dintr-un metru şaptezeci şi cinci de muşchi de sex feminin acoperiţi de piele maronie, trupul ei era aproape - dar nu pe de-a-ntregul - o parodie a formelor femeieşti. Când îi deschise uşa se strecură pe lângă el şi-i oferi o senzaţie de plăcere atingându-şi fesele de ale lui, de parcă ar fi dansat cu un partener nepriceput. Trish se întoarse, aproape ca şi cum ar fi pozat. Muşchii braţelor şi ai umerilor i se mişcau şi i se despărţeau unii de alţii ca spirele unui arc.

În camera lui înghesuită, prezenţa ei era copleşitoare. Singura fată care împărţise vreodată un pat cu Edgar Sikes, o dată şi numai o dată. Ea îi zâmbi şi închise uşa.

Purta o pereche de pantaloni mulaţi de dril, de culoare neagră, şi o cămaşă albă, atât de strâmtă peste piept încât sânii ameninţau să-i explodeze sub pânză. Îi surâse, arcuindu-şi buzele cu colţurile în sus, ca o pisică sălbatică după ce a pus ochii pe ceva deosebit de gustos.

Edgar îşi simţi gâtlejul îngustându-se până când abia mai putea înghiţi.

– Aa... bună, Trish, spuse, uimit de propria lui îndrăzneală.

De ce îl privea *aşa?*

Ea traversă încăperea să se aşeze alături de el, pe patul îngust de campanie. Acesta scârţâi sub greutatea lor cumulată. Se dăduse cu un soi de parfum dulce şi uleios, de mosc. În lumina sărăcăcioasă, pielea ei avea o strălucire aproape aurie.

Făcea parte din cercul secret al lui Aaron. Ce căuta în *camera lui?*

– Te pot... ajuta cu ceva?

Ca răspuns, Trish se aplecă spre el. Apoi se întâmplă ceva atât de şocant, de o asemenea forţă, încât atunci când fata se trase în sfârşit înapoi el avu nevoie aproape de un minut întreg să-şi poată regăsi toate funcţiile creierului. *Niciodată* nu mai fusese sărutat astfel. Experienţa lui în materie de sărutări - sau de orice altceva avea legătură cu femeile - era restrânsă. Cu toate acestea, ar fi pariat pe orice că nici o alta atât de meticuloasă nu mai fusese dată - sau primită cu recunoştinţă - în întreaga istorie a universului.

Se aplecă grăbit înainte, cu mâinile căutând ceva de care să se sprijine - de preferat extraordinarii sâni ai lui Trish. Ea îl îndepărtă cu blândeţe, dar ferm. În clipa aceea se convinse de ceea ce bănuise dintotdeauna - că Trish era *mult* mai puternică decât el. De ce nu-l făcea să se simtă mai puţin bărbat?

Pentru că masculinitatea lui era atât de dureros de evidentă încât ar fi putut ţine piept oricărui uragan fără ca ofilirea sa să fie observabilă; şi pentru că Trish spunea:

– Vei primi tot ceea ce îţi doreşti - ba chiar mai mult.

Mâna ei îi alunecă între picioare. Începu să se mişte dezmierdătoare, mătăsoasă.

El scânci. Detesta să audă un asemenea sunet ieşind din propriul său gâtlej, dar nu putea nega că aceasta era adevărul. Oh, Doamne - spera că n-avea să-nceapă să se tânguie şi să implore.

– Te rog... se tângui.

Poate că femeilor puternice *le plăcea* asta. Era într-o stare în care ar fi încercat orice. Fir-ar să fie, ea nu intenţiona să-l lase să se apropie mai mult. Dacă îl mai mângâia astfel, n-avea să mai aibă impor...

Trish se opri, încă atingându-l cu vârfurile degetelor. El se simţi aidoma unei corzi de vioară în ultimele clipe ale unui concert de Vivaldi. Prin minte îi dansa o idee stranie: că prezenţa ei în camera lui era o ultimă moştenire primită de la cineva pe care *nu înceta* să şi-o amintească drept o înşiruire ordonată de oase... de la femeia care trebuia să fie soţia tatălui său. Numai de data aceea, numai pentru Linda, avea să creadă în viaţa de după moarte.

– Mai întâi, spuse ea cu tandreţe, mai întâi trebuie să ştiu ce fel de bărbat eşti.

– Orice fel de bărbat îţi doreşti, răspunse el, şi crezu că o spusese cu toată seriozitatea.

– Vreau să ştiu, continuă ea, şi ochii ei îl sfredeliră. Vreau să ştiu dacă eşti genul de bărbat care crede în răzbunare.

El se pleoşti. Ea nu putea şti de ce; şi el se gândea iarăşi. *Nu* Linda. Probabil că Aaron o trimisese; nimic altceva nu se putuse întâmpla. Şi Edgar Sikes credea în răzbunare.

Oh, Doamne. Mâna ei îi făcea atâta plăcere. Ea mirosea atât de bine. Trecuse atât de mult timp. Se trase uşor înapoi, ca să-i vadă faţa.

– Da, răspunse.

În răzbunarea pe Aaron Tragon.

– Bine, zise ea, şi începu să-şi descheie bluza. Aaron vrea să faci un anumit lucru.

– Aaron...? întrebă prosteşte.

Dar ea îl întinsese pe spate în pat şi mâinile ei îi desfăceau cureaua cu o precizie îndelung exersată, iar sfârcul ei stâng era în gura lui. Şi nu se putea gândi decât la un singur lucru: O *să cred în Zâna Măseluţă, sau în Iepuraşul de Paşti, sau în dianetică... dar nu în Aaron Tragon. Dar Trish, Trish, tu nu trebuie să ştii asta! Niciodată!*

Ştia. Ruth îşi dădea seama că Aaron o ţinea pe Zodiac în urmă, lăsând-o pe ea să câştige. Camelii nu erau atât de iuţi cum erau caii, iar el era un călăreţ excelent, însă în momentul când ajunseră la jumătatea terenului arat ştia că avea să câştige.

Ştia! Ei bine, indiferent în ce consta mica lui glumă, avea de gând să obţină satisfacţie în cea mai mare măsură posibilă de pe urma victoriei ei. Avea să-l facă s-o ducă la una dintre petrecerile notorii de la Surferi, asta-i va cere. Avea să sosească acolo împreună cu el, la braţul lui...

– *Diiii!*

Ruth se uită în jur şi văzu că Aaron încetase brusc jocul, că o lăsa pe Zodiac în voia ei şi iapa şarja în forţă, cu capul aplecat, cu copitele săpând în sol şi smulgând bucăţi mari de pământ, cu el aplecat în şa, îmboldind-o iarăşi şi iarăşi.

Auzi un scâncet scurt, de spaimă, scăpându-i din gât. Tarzan păstră pentru o vreme conducerea, apoi Aaron zbură pe lângă ea tocmai când intrau în umbra crângului, şi pierdu.

Îl roti pe Tarzan, întorcându-l cu spatele, şi îl opri locului. Măcar atâta lucru - camelii îşi puteau schimba direcţia şi se puteau opri mai repede decât caii. Se lăsă să alunece din spinarea lui şi îl bătu pe bot, liniştindu-l, îi mângâie picioarele puternice din spate, care tremurau. Acesta se întinse şi se îndoi, lăsându-se în jos, în poziţia şezând. Culoarea spatelui începu să i se schimbe în locurile unde îl împestriţau petele de umbră.

Aaron se întoarse pe jos, ducând-o pe Zodiac de frâu.

– Ştii, spuse el, după părerea mea camelii vor fi realmente mai buni pentru vânătoare decât caii. Sunt mai flexibili în desişuri.

– Şi *aproape* tot atât de iuţi pe drum drept, completă Ruth.

Era foarte aproape de ea. Doamne, ea tremura din tot corpul. Nu era sigură că mai stătuseră vreodată la o distanţă atât de mică. Oricum, nu singuri.

El respira greu şi transpira. Sudoarea lui avea un miros foarte... masculin.

– Aşadar, zise ea, puţin speriată de propria îndrăzneală. Ce răsplată pretinzi?

El se aplecă, apropiindu-se mai mult, până când Ruth crezu că avea de gând s-o sărute. Îşi umezi buzele şi îşi dădu capul pe spate, iar când chipul lui ajunse la numai doi centimetri distanţă, îl auzi spunând:

– Vreau să mănânci ce-am adus.

Ea simţi cum îi cădea faţa, cum dezamăgirea îi înţepenea tot trupul. Pe urmă el adăugă:

– Pentru început.

Pregătiră pătura de picnic. Aaron îi întinse rucsacul lui.

Ei îi tremurau mâinile. Se străduia atât de mult să facă totul perfect, să pună graţia unei dansatoare în cel mai neînsemnat gest. Dar fiecare parte a ei era mult prea conştientă că el o privea, fiecare centimetru din pielea ei era prea sensibil, simţea atingerea lui chiar şi atunci când îi despărţea un sfert de metru. Continuă să se mişte tot mai repede, în timp ce el îi tot reamintea, cu o infinită răbdare, că nu trebuia să se grăbească.

– Avem tot timpul din lume, îi spuse.

Ea aranjă farfuriile împachetate cu grijă, apoi hrana ambalată cu aceeaşi băgare de seamă şi toate ustensilele pregătite cu atenţie pentru transport.

– Încet, zise el. Trebuie să fii sigură că totul e la locul lui. Că totul se află exact acolo unde trebuie să fie.

Ruth dădu din cap, simţind o căldură febrilă.

Mâncară. Şi nu trecu nici o clipă fără ca ochii lui să-i întâlnească pe ai ei, şi ea ar fi vrut să ţipe, ar fi vrut să azvârle mâncarea şi să se arunce în braţele lui, să-i simtă buzele şi mâinile şi limba pe tot trupul, exact aşa cum citise în cărţi, cum văzuse în holouri, filmele holografice. Tânjea să facă acelaşi lucru pentru el. *Te rog, Doamne, te rog, îngăduie să fie aceasta clipa, acum, aici...*

Dar rugăciunile ei tăcute rămaseră fără răspuns. El continuă să se concentreze asupra mâncării, savurând-o tacticos şi cu mare grijă, de parcă s-ar fi aflat la o petrecere.

Îi privi mâinile. Atât de mari şi de puternice. Cu atâta siguranţă în mişcări. Mâini ca ale lui puteau face orice, puteau lua orice şi-ar fi dorit.

Se gândi că avea să moară.

Te rog...

– Scuză-mă, rupse el tăcerea, pentru prima oară după cinci minute agonizante.

Atinge...

– Vrei să-mi dai untul?*...-mă. Te iubesc atât de mult...*

Ea dădu din cap fără vorbe, luă farfuriuţa şi i-o întinse. Mâna lui îi ieşi în întâmpinare şi degetele li se întâlniră.

Şi ochii. Şi Ruth cădea către el. Şi apoi buzele.

Şi apoi sosi totul, fiecare clipă la care sperase, atât de încântător încât până şi durerea scurtă şi ascuţită cu care se strecură în ea nu făcu altceva decât să mărească impactul, pe când visul traversa spaţiul care îl despărţea de realitate. O experienţă feroce, tandră, cu râs şi plâns, devoratoare.

Buzele şi limba lui. Şi, Doamne, mâinile lui. Atât de blânde. Atât de puternice.

Mâini ca ale lui puteau face orice, puteau lua orice şi-ar fi dorit.

Se gândi că avea să moară.

Trish Chance se plictisea. Aaron avea un plan, *bineînţeles* că avea unul, dar *în clipa aceea* planul lui îi cerea să nu facă *nimic...* şi între timp erau captivi pe insulă, incapabili să ajungă pe continent, priviţi cu suspiciune, dar nevoiţi să fie politicoşi cu primii.

Trish părăsi baraca în care se afla centrul de comunicaţii cu un zâmbet larg. *Zâmbeşte şi iar zâmbeşte şi fii şmecheră,* se gândi. Nu trebuia să-şi petreacă tot timpul stând îmbufnată. Edgar era un elev pasionat - şi atât de recunoscător. Şi toată lumea era atât de surprinsă! Comul era într-o baracă din centru, adică în apropiere de locuinţele tuturor şi, dacă ea continua să-l viziteze pe Edgar, avea să afle toată lumea de pe insulă.

Zâmbetul îi păli când o văzu pe Carolyn McAndrews apropiindu-se, cu o privire care spunea că avea un scop. Femeia încercase s-o adopte pe Trish în zilele începuturilor, când nimeni nu era cu adevărat sigur cum ar fi trebuit crescuţi copiii din eprubetă. Avea atunci zece ani şi era nerăbdătoare să-şi găsească o locuinţă permanentă în locul căminului de copii al comunităţii. Dar nu chiar *atât* de nerăbdătoare, şi nu în casa *aceea.*

Şi acum Carolyn venea spre ea.

– Trish! o strigă.

Ea îşi încetini pasul, îşi puse un zâmbet pe chip.

– Bună, Carolyn.

– Ai un minut ca să stăm de vorbă?

– Sigur că da. Ce s-a-ntâmplat?

Femeia aşteptă până când trecură pe lângă ele Julia Hortha şi Manny Halperin, agale şi cu atenţia absorbită de propria conversaţie. Apoi, când nu mai puteau fi auzite, spuse:

– Îmi pare rău că lucrurile n-au ieşit bine pentru *noi,* mai demult...

– A trecut multă vreme de atunci, Carolyn, şi ai copiii tăi, de care trebuie să te ocupi. Nu te pot condamna fiindcă i-ai pus pe primul loc.

– I-am pus? Presupun că da. E din cauză că... trăiesc singură. Trish, cred că ai căzut în capcana unui... ei, a unui soi de rol.

– Un rol? făcu fata, sincer nedumerită. Ce rol?

– Tu şi Edgar. Şi, înainte de asta, Derik şi Terry... ai fost prima lor femeie, un soi de Iniţiatoare.

Ea chicoti.

– Cred că am ajuns aşa ceva, da. Şi Edgar. Zâmbetul îi deveni exotic şi misterios. Adoptă un accent gros şi evident fals. Îmi place să-i învăţ pe tinerrhi arrhta iubirrhii.

Râse, apoi lăsă hohotul să se stingă când Carolyn nu i se alătură.

– Eu am făcut asta, Trish. M-am culcat cu orice bărbat care n-avea o parteneră. Cu nici unul dintre cei care aveau, sau cel puţin despre care ştiam că au, dar au fost o mulţime de bărbaţi. Şi uite ce s-a ales de mine.

Tânăra ridică din umeri, fiindcă înţelesul îi scăpa realmente.

– Sunt singură.

– Cum adică singură? Toată lumea te place. *Nimeni nu ascultă ce spui,* se gândi, *dar cine ar vrea... Zâmbeşte şi iar zâmbeşte...*

– Eşti una dintre eroinele Războaielor Grendelice, Carolyn şi caii.

– Trish, toţi bărbaţii voiau să se culce cu mine, dar nici unul nu era dornic să coborâm împreună pe cataracte. Acum îmbătrânesc şi nimeni nu vrea să trăiască alături de mine.

Înţelese dintr-odată. *Probabil se crede mama mea.*

– Oh, asta era. Nu e ceea ce-mi doresc eu.

Cealaltă o apucă de braţ. Trish se uită la mâna ei şi se hotărî să i-o lase acolo.

– E rău să fii singură. Nu vrei să aparţii cuiva? Să ai pe cineva care-ţi aparţine? Tu n-ai nimic altceva decât relaţii întâmplătoare...

Îi râse în faţă.

– Într-o lume cu mai puţin de cinci sute de oameni, nu există relaţii întâmplătoare. Suntem *cu toţii* o familie.

– Imaginează-ţi că eşti singură, fără nici un protector, la vârsta mea, insistă Carolyn.

Lui Trish nu-i venea să creadă.

– Protector? De ce să mă protejeze? Crezi c-o să mor de foame în zăpadă fără un bărbat care să-mi poarte de grijă? Pe Avalon nu moare nimeni de foame. Nimeni nu duce lipsă de nimic. Şi sunt mai robustă decât par, cucoană. Sunt mai puternică decât aproape toţi bărbaţii de aici - iar ei nu sunt nicidecum mai buni decât femeile la vânătoare, la muncă sau la orice altceva. N-ai auzit? A apărut ceva numit Revoluţia Industrială. Asta ne face egali, asta şi puştile antigrendeli ale lui Zack Moskowitz. Şi mai există şi controlul naşterilor. Poate mama ta a omis să-ţi vorbească despre el.

Femeia zâmbi, dar nu era un zâmbet subţire, ci unul de o sinceră căldură.

– Ai fi surprinsă dacă ai ştii ce mi-a spus mama. Şi, dragă Trish, eu şi sora mea chiar ne-am câştigat locurile în expediţia asta, fără să-i datorăm nici cât negru sub unghie unui bărbat!

– Asta-i ideea. Acum trebuie să plec.

– Nu, stai, e important. Trish... e cumplit să fii singur...

– E cumplit şi să ai gheaţă în cap, ripostă ea, având aerul că era gata să plece.

Carolyn i se puse în drum, dar ştia că marcase un punct şi simţi pentru prima oară umbra vagă a unei remuşcări. Şi-o scoase din minte. *Cu ce drept îmi ţine prelegeri despre morală?*

– Se pare că nu prea ştiu cum să-ţi explic. Ştiu că toată lumea mă consideră isterică, dar despre asta sunt de spus mai multe decât crezi, rosti, şi se strădui să-şi caute cuvintele. Uneori isteria n-are nimic de-a face cu cristalele din creier.

Schimbarea subiectului, ori schimbarea tacticii.

– Sigur, poţi să devii isteric din cauza unei spaime. De la ce ţi s-a tras? De la febra grendelilor? Se pare că i-a afectat pe toţi ceilalţi.

– Nu, n-au fost grendelii. A fost îngrozitor şi atunci, dar... s-a întâmplat mai devreme, Trish. Când a ieşit Ernst din somnul criogenie şi era i-idiot, şi abia dacă-şi mai aducea aminte de m-mine. Şi vechii mei prieteni cădeau morţi în jurul meu. S-a dovedit că

jumătate dintre noi eram vătămaţi şi că nu puteam fi siguri în privinţa celorlalţi... Era instabilitatea hibernării. Gheaţă în creierii noştri, aşa am spus noi. Încercam să fim politicoşi!

Privirea i se defocaliză, de parcă ar fi uitat că vorbea cu cineva.

– Încercam să fim politicoşi...

Trish mai auzise asta, de prea multe ori. Nu era insultător, era jalnic şi de-a dreptul plictisitor.

– Scuză-mă, zise, făcându-şi loc pe lângă femeia mai vârstnică. Sunt aproape sigură că am ceva de făcut, altceva.

– Încerc să te ajut. Te joci cu ceva pe care nu-l înţelegi.

– Iar tu-l înţelegi?

– Mai bine decât tine.

– Mă îndoiesc, Carolyn.

– Ştiu că ai dubii. Când eram de vârsta ta, şi eu eram sigură că ştiu totul.

– Şi nu ştiai?

– Sigur că nu.

– Dar se întâmpla pe Pământ. Am văzut câteva dintre dramele vechi de-acolo. O dată m-am uitat şaizeci de ore la serialul *Spitalul de urgenţă!* Asta a fost pe Pământ, iar aici suntem pe Avalon, şi viaţa nu mai e aşa!

Femeia râse.

– N-a fost niciodată aşa, dar nu contează. Trish, eu ştiu un singur lucru. Bărbaţii şi femeile nu privesc sexul în acelaşi fel, şi lucrul ăsta e înscris în creierii noştri. Nu-l poţi ignora fiindcă aşa vrei tu. Trish, eu *ştiu.*

– Atunci presupun că va trebui să descopăr, nu? Scuză-mă...

Plecă, atingând-o în treacăt şi se îndepărtă cu paşi repezi, prea repezi pentru a putea fi ajunsă de cealaltă, dacă nu o lua la fugă.

În urma ei, Carolyn continuă să vorbească singură:

– Am făcut un salt de ani-lumină printre stele, întregul univers ne aparţinea, ne aştepta să-l luăm în stăpânire, şi totul a ieşit pe dos. Gheaţă în creierii noştri...

– Mai vreţi legume? întrebă Mary Ann, cu prea multă vioiciune.

Un zâmbet radios, formidabil, îi lucise pe faţă pe durata întregii vizite. Numai când îşi găsea o ocupaţie îi cădea, înlocuit de masca sinceră a concentrării.

Îşi servea familia, foindu-se de colo-colo, ca şi cum munca ar fi fost singurul lucru care stătea între ea şi osânda veşnică. Mişcările ei neîntrerupte erau, în sine, un motiv de iritare pentru Jessica.

– Mamă, te rog. Lasă-mă să te-ajut.

Mary Ann se întoarse spre ea, cu expresia feţei limpede şi dură ca diamantul, şi tot atât de lipsită de emoţii.

– Nu. Nu, draga mea. Cred c-ai făcut destul, nu-i aşa?

Cadmann stătea lângă Justin. Fără s-o fi spus nimeni prin cuvinte explicite, în casa lor se trăsese o linie.

– Am fost mai devreme în arboretum, zise el. Am observat că o parte dintre tulpinile cactuşilor sunt rupte.

Jessica ridică din umeri.

– Ştii ceva despre asta?

– Nu în mod deosebit, răspunse ea, evitându-i privirea.

– Mi s-a spus că din frunzele lor se poate prepara un halucinogen puternic.

– Serios?

– Da. Katya a explicat la un moment dat. Cred că Aaron e adevăratul expert.

Justin simţi un nod în stomac. În ultimele săptămâni, subiectul fusese abordat într-o duzină de moduri diferite.

Sylvia era foarte tăcută. Politicoasă, dar fermă, Mary Ann o lăsase în afara majorităţii îndatoririlor din bucătărie. Zâmbi şi se răsuci, aducând pe masă farfurioare cu biscuiţi şi chifle şi un curcan sălbatic întreg. Muncise încă de dimineaţă să pregătească totul şi probabil că avea să strângă masa, să spele vasele şi să facă ordine până după miezul nopţii. Probabil că pe urmă se va prăbuşi, epuizată, în patul ei larg, ca să adoarmă plângând. Justin ar fi vrut să-i aline suferinţa, dar nu putea. Nimeni nu putea. Cadmann nu mai dormise în camera ei de la înmormântare.

După bucăţile aburinde de plăcintă cu mere franţuzească, Jessica se scuză şi plecă spre camera de baie pentru oaspeţi.

– E plăcut să vă am aici, zise Cadmann zâmbind.

– E valabil şi pentru mine, adăugă Sylvia, apoi se întrerupse. Tensiunile nervoase au urmări...

Justin expiră prelung, posomorât.

– În momentul de faţă, Surferi e divizat de-a binelea. *Kaffeeklatsch-ul* lui Aaron a întins coarda destul de tare. O droaie de nemulţumiri.

– Vor trece peste ele, spuse tatăl lui.

– După părerea lor, eu am fraternizat cu inamicul.

Cadmann râse. Îşi îndesă tutunul în pipă, o aprinse şi trase lung din ea. Apoi suflă pe îndelete fumul aromat.

– Fiecare hotărăşte pentru sine însuşi, făcu el.

– Cu excepţia sensului sugerat de Aaron: n-am hotărât noi să venim aici şi nu avem unde altundeva să ne ducem. Ca urmare, contractul social implicit al lui John Locke nu se aplică de fapt în cazul nostru, nu-i aşa?

Bărbatul chicoti.

– Ai studiat iarăşi. Un fiu educat e un ghimpe în coastă, zise, şi lovi uşurel trabucul de marginea scrumierei, iar faţa lui amplă, arsă de soare, se încreţi de exasperare. Unde e fata asta?

Jessica reapăru, aproape ca la comandă. Le adresă un zâmbet nesigur.

– Ei, a fost minunat. Dacă nu mă înşel, aud Ţânţarul lui Aaron.

Mary Ann se ivi în uşa bucătăriei, cu şorţul fâlfâind.

– Vizita ta a fost o surpriză plăcută. Ne-ar plăcea să se întâmple mai des.

– Eşti bine-venită oricând, se amestecă Sylvia.

Mary Ann se uită pe fereastra sufrageriei, o suprafaţă vastă, orientată spre nord, de dreptunghiuri de plastic transparente, montate astfel încât îmbinările nu erau vizibile. Norii erau acum mai întunecaţi şi primele picături de ploaie împroşcau plasticul.

– Eşti sigură că nu vreţi să rămâneţi peste noapte? Furtuna pare periculoasă.

Cadmann dădu din cap.

– Cassandra spune că e o furtună puternică. Prima din anotimpul ăsta. Avem întotdeauna o cameră liberă. Baraca muncitorilor e liberă, dacă tu şi Aaron preferaţi intimitatea.

– Nu, mulţumesc, spuse, şi îşi înfăşură un şal de lână în jurul umerilor. Justin, eşti sigur că vrei să rămâi?

– Da, făcu el, încuviinţând şi din cap.

O răceală categorică. Cadmann se gândi că ea era pe punctul de a spune ceva, dar, în ultimul moment, se mulţumi să zâmbească.

Uşa se deschise şi apăru uriaşul Aaron, încadrat de cerul înnourat, din ce în ce mai întunecos.

Îmbătrânise de la întoarcerea de pe continent. Ultimele rămăşiţe ale caracterului lui adolescentin dispăruseră, înlocuite de ceva vast, impenetrabil.

– Cadmann, zise el.

– Aaron.

Îşi strânseră mâinile cu putere. Ochii tânărului erau ca de gheaţă. Până atunci, Cadmann ştiuse întotdeauna cine locuia acolo, în spatele irisurilor albastre. Acum nu mai ştia. Din când în când se întreba dacă ştiuse vreodată.

– Eşti gata de plecare? Jessica dădu din cap.

Aaron sărută mâna lui Mary Ann şi o mai reţinu o clipă, privind-o în ochi de parcă ar fi încercat să înfiripe o anume legătură.

Şi plecară.

Ţânţarul se înălţă către cerul de un portocaliu întunecat. Tau Ceti era lângă orizont şi noaptea avea să se lase în următoarele câteva minute.

– L-ai plasat? întrebă Aaron.

Mâinile lui mari, pătrăţoase, acţionau calme şi sigure comenzile.

– Da. O să se declanşeze peste... zise ea, şi se uită la ceas. Optsprezece minute.

– Îmi place când ajunge un plan la bun sfârşit, ţie nu?

Jessica păstră tăcerea.

Ţânţarul se năpusti spre colonie.

Chaka văzu faţa lui Edgar luminându-se când dădu cu ochii de Trish Chance. Se simţi de parcă el însuşi se găsea în umbra ei. Zâmbi şi ridică un săculeţ.

– Şi cafea, spuse.

– Excelent, făcu Edgar, şi îi conduse înăuntru cu o bunăvoinţă ezitantă.

Când îşi întoarse capul, Trish mimă o ridicare din umeri către Chaka. Oare Edgar se amăgea c-aveau s-o facă pe dihania cu două spinări în momentele acela critice?

Puţin probabil. Aaron ordonase o furtună şi o pusese în sarcina lui Edgar.

– Eu sunt aici pentru cazul în care ceva nu merge bine. Dacă operaţiunea „Furtul Dragonului” trebuie anulată, sunt unul dintre puţinii care pot ordona aşa ceva. Ai o priză?

– Acolo.

Chaka scoase cafeaua neagră, bine prăjită şi fin măcinată, un termos cu lapte, ceşti şi un expresor cu aburi, pe care îl puse în priză. Măsură cantităţile de apă şi de cafea şi porni aparatul. Edgar Sikes nu făcea parte din *kaffeeklatsch,* nu mai mult decât Ruth Moskowitz, dar amândoi gustaseră băutura. Tradiţiile străvechi spuneau că un expert solitar trebuie să consume cofeină. Iar Aaron respecta din când în când o astfel de tradiţie, i se părea amuzant.

Trish mângâia ceafa şi umerii lui Edgar, poate flirtând, dar îi făcea şi un masaj al naibii de bun.

Chaka simţise atingerea ei magică. Fata se retrase cu un pas când Edgar se întinse, în stilul unui yoghin.

– Arată bine, spuse ea.

– Nu aveai probleme cu spatele? întrebă Chaka.

– Fractură. S-a vindecat destul de bine. Toshiro m-a învăţat câteva exerciţii yoga.

Edgar se aşeză şi accesă o hologramă, ceva abstract, după toate aparenţele... imaginea unui uragan, în infraroşu, văzută de pe *Geographic.* O transmiseseră către Societatea National Geographic de pe Pământ, o înregistrare a unei furtuni majore de pe o altă planetă.

– Asta e de anul trecut. O s-o fac ceva mai animată. Chaka, sunt pregătit oricând pentru fluidul magic.

Cafeaua începea să curgă. Chaka umplu ceştile cu lapte. *Toshiro e un tip de treabă, se gândea el Mă învaţă karate...* Dar nu i-ar fi destăinuit niciodată lui Edgar, iar dacă ar fi vorbit de faţă cu Trish ea i-ar fi povestit lui Aaron.

Multe lucruri care îl implicau pe Aaron rămâneau nerostite. *Pe planetă nu există nimeni mai puternic decât el, cu excepţia Micului Chaka Mubutu. Aşa că, atunci când o să mergem pe continent, eu o să car vasul pentru gătit. Dacă o să ne atace un grendel,*

ultimul om care o să folosească o armă o să fie Micul Chaka. Cineva va trebui să mă protejeze... cineva ca Aaron Tragon. Micul Chaka nu intră în competiţie.

Micul Chaka nu ştie să lupte.

Jetul de aburi vui ca un avion de luptă. Trish sări în sus: spatele ei era dintr-odată blindat, ca al unui tatu, şi se întoarse cu o privire sâcâită. Lui Chaka îi plăcea să facă asta... dar Edgar nici măcar nu tresări. Când avu ocazia să-şi ridice privirea, îl văzu plimbând un vârtej de nori pe harta Avalonului.

– Vrem să fie acolo unde oamenii n-o pot vedea, spuse el. Sau unde nu-şi pot da seama că e acolo. Dar extremitatea, aici, asta o să creeze o perturbaţie în jurul lui *Robor.* O să-i ascuţim puţin braţul... acolo... se potriveşte cu previziunile Cassandrei. Iar aşa se vede din Surferi.

Surferi se făcea fărâme. Orice mai uşor decât o fortăreaţă dispăruse deja, sfărâmăturile pluteau pe valurile uriaşe sau zburau prin aer.

– Vă place? Iată şi vederea din ciudăţenia de casă a lui Cadmann... Nu, îşi vor da seama că nu e acolo. OK. Ia priviţi.

Avea vârtejul în imaginea de pe orbită. Îl înclină puţin către est, apoi îl contractă. Înapoi la Ciudăţenia lui Cadmann...

– Şi asta se potriveşte cu predicţia Cassandrei, făcută în baza informaţiilor furnizate de mine. Chaka, Aaron se agită prea mult. Aici e partea uşoară.

– Să fiu a naibii, făcu Trish. Eşti într-adevăr foarte bun.

Edgar se umflă în pene. Era, şi toată lumea ştia, iar în clipa aceea avea altceva în plină desfăşurare.

Probabil că Trish îl socotea pe Edgar Sikes neimportant. Chaka cunoştea stilul ei, care consta în dominare. Dar, acolo şi atunci, Edgar Sikes nu era un nătăfleţ, un simplu ornament pentru o femeie. Era vrăjitorul lui Aaron Tragon, iar un vrăjitor e un slujitor periculos.

– Hei, Chaka? Ştii că există un crab care trăieşte în vârful copacilor coamă-de-cal?

– Sigur că da.

– Mă întrebam de ce nu i-au mâncat grendelii pe toţi.

– Grendelii nu *urcă* niciodată în copacii coamă-de-cal înalţi. I-au doborât pe cei mai mici şi i-au mâncat. Tot ce trăia în vârful celor înalţi s-ar putea să fi supravieţuit. Ăştia au reuşit. Tata i-a studiat. Se înmulţesc atrăgând atenţia pterodonilor, care văd o pradă mişcându-se în vârful unui copac coamă-de-cal, se năpustesc, şi ouăle aderă la picioarele lor.

Degetele lui Edgar continuau să modeleze forma uraganului.

– Spatele meu mi-a adus aminte de ei. Momentul când eu şi Aaron ne-am urcat în copacul ăla. Ne-am luat la întrecere. Eu eram gata să câştig. Tocmai ajunsesem în vârf şi ceva cu dinţi s-a repezit drept la ochii mei. Am căzut chiar pe lângă Aaron.

Privi uraganul urlând în faţa hangarelor. Dădu din cap pentru sine însuşi. Continuă:

– Am avut nevoie de mult timp să mă vindec. Cassandra încă mai reînvăţa practici medicale pierdute în timpul incendiului lui Greg. Trish, Chaka, asta ar trebui să rezolve problema, şi e programată să ruleze. O să fiu de serviciu tot timpul.

– Atunci am face bine să trecem la treabă, spuse Chaka. Poftim. Îi făcuse lui Edgar un al doilea cappuccino.

Trish i-l puse alături şi îl sărută. Chaka îi privi o vreme, apoi părăsi încăperea.

17.

FURTUNA LUI EDGAR

Regele însă, acoperindu-şi faţa, striga tare: „Abesalom, Abesalom, fiul meu!”
Dar venind Ioab la rege în casă, a zis: „Tu astăzi ai umplut de ruşine pe toate slugile tale care au izbăvit acum viaţa ta.
Tu iubeşti pe cei ce te urăsc şi pe cei ce te iubesc îi urăşti.”
II Regi 19: 4-6[2]

Hendrick Sills se cutremură văzând, în imaginea oferită de Cassandra, furtuna care se apropia. Era o trombă de coşmar în roşu şi negru, cu zone de presiune şi fronturi reci, coborând dinspre nord. Peste câteva ore avea să lovească insula, cea mai cumplită furtună din ultimul deceniu.

Valoarea indicată de barometrul de la bord încă nu scăzuse prea mult, dar stropii mari de ploaie se izbeau de parbriz, împroşcându-l. Dirijabilul era bine ancorat şi el făcu o ultimă verificare a tuturor compartimentelor. Asigură-te că toată aparatura e protejată, verifică de trei ori cablurile de amarare, apoi fugi la adăpost.

Toshiro Tanaka se căţără vioi pe scara cromată care lega puntea de comandă de cală. Salută pe jumătate în glumă - Suntem în siguranţă, domnule, spuse el.

Bun băiat. Erau într-adevăr copii buni cu toţii. Păcat că Zack intrase atât de tare în ei, dar o făcuse pentru binele lor.

– Perfect, răspunse. Eu mă întorc în tabără înainte de a începe furtuna. Probabil că nu vrei să rămâi la bord - n-o să fie amuzant când o se-nteţească vântul.

– Am înţeles.

Hendrick îl lăsă pe Toshiro în sala de comandă şi coborî pe puntea principală. Se opri la uşă, încercând să-şi amintească dacă era ceva, orice, pe care trebuia să-l facă şi îl lăsase nefăcut. Avea senzaţia că rămăsese *ceva.* Dar nu reuşea să-i spună pe nume.

Oh, bine...

Coborî pasarela. Imensul trup reptilian al lui *Robor* se contura ameninţător deasupra lui. Norii se adunau, dar încă nu arătau a furtună de coşmar.

În privinţa asta nu puteai fi niciodată sigur. Era mai bine să ai încredere în Cassandra.

Sări în Ţânţarul său şi îi tură motorul, răsucindu-se în timpul ascensiunii spre cerul tot mai întunecat. Se avântă către munţi, trecând în goană prin păsuri şi ghidându-se, pe rând, după toate staţiile radio de orientare. În ciuda senzaţiei stranii pe care i-o crea avertizarea de furtună, aerul *era* învolburat. Nu-şi dorea să aibă un accident.

La depozitul principal de provizii nu exista nici un paznic. Nu era necesar. Tehnic vorbind, nimeni din tabără nu era însărcinat să stea undeva de pază.

Dar, pe de altă parte...

Cu douăzeci de ani în urmă, Cadmann Weyland luase câini, provizii şi un Ţânţar şi începuse să-şi construiască propria tabără pe Faleză. Cu alte două ocazii, alţii îi urmaseră exemplul, apucându-se să construiască ramificaţii ale coloniei sus, în munţii din est, fără o aprobare oficială. Toate cele trei incidente fuseseră urmările unor dezacorduri, certuri şi vorbe grele din Camelot. Nativii stelari erau cu siguranţă supăraţi şi existau precedente în ceea ce privea, ei bine, rechiziţiile făcute de persoane independente.

---

2 ***Biblia sau Sfânta Scriptură,*** Editura Institutului Biblic .şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997 (n. tr.).

Aşa că nu era nicidecum neobişnuit să-i găseşti seara pe nativii tereştri ocupaţi cu o serie de îndatoriri speciale în preajma ţarcurilor cu vite, a platformelor de asolizare, a depozitului central de provizii...

În ziua aceea, paiul scurt fusese tras de Carolyn McAndrews.

Număra cutiile cu struguri Concord aduşi de pe pantele abrupte din est.

Auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse. Magazia era în întuneric şi îşi atinse un buton de pe centură, aprinzând luminile.

– Zack? Tu eşti?

Guvernatorul trecuse pe acolo cu două ore mai devreme, pentru un schimb înăcrit de opinii. Fusese irascibil, încăpăţânat şi absurd, aşteptând ieri rezultatele calculelor de mâine.

– Zack? strigă ea. Ştii, n-o să grăbeşti lucrurile dacă mă sâcâi din două în două minute.

Nici un răspuns.

Porni de-a lungul coridorului îngust. Putea să *jure* că auzise ceva acolo. Tabăra era relativ tăcută, oamenii se pregăteau pentru activităţile serii. Auzea ploaia începând să răpăie pe acoperiş, şi vântul se înteţea. O vreme foarte potrivită ca să-ţi întinzi picioarele în faţa focului şi...

Dintre umbrele din lungul coridorului se detaşă una, umbra măruntă a unei femei, şi Carolyn fu cuprinsă cu repeziciune de o bucurie neaşteptată.

– Ruth! Ce te-aduce aici?

Fata zâmbi, ezitând. Într-un anume fel, era schimbată. Remarcase cu o săptămână înainte. Mergea oarecum altfel, îşi pieptăna părul cu mai multă grijă. Observase şi Rachel, era sigură, dar nu discutaseră despre asta, Carolyn nu avea nici un dubiu în privinţa semnificaţiei indiciilor trădătoare şi îi venea greu să-şi reţină un zâmbet.

Bine-ai venit de partea cealaltă, scumpo. Cine-a fost? S-a purtat frumos cu tine?

– Bună, Ruth. De ce ai nevoie? S-au copt fructele de avocado...

– Îmi cer scuze, spuse ea.

Expresia feţei i se schimbase. Zâmbetul fusese o mască. Acum se vedeau părerile de rău şi spaima - şi ceva în plus, excitarea.

Carolyn nu avu timp de gândire decât o secundă: *Ruth?*

Pe urmă lumina îi explodă în spatele ochilor. Durere, atât de bruscă încât abia dacă avu timp s-o înregistreze înainte de a se prăbuşi pe-o parte, lipsită de cunoştinţă.

Trish lăsă să cadă puşca antigrendeli. Ieşi din ascunzătoare şi se uită la Carolyn cu ochi reci, în care nu era nici o umbră de îngrijorare. O oră de somn şi avea să fie ca nouă. Încărcătura electrică a săgeţilor fusese reglată cu foarte mare atenţie.

Ruth stătea acolo, cu mâinile strâns încleştate. Părea albă ca o stafie.

– Te-ai descurcat bine, scumpo, îi zise Trish. Foarte bine.

Fluieră scurt, pe o notă joasă. Micul Chaka şi Derik ieşiră din întuneric. Primul se aplecă, o rostogoli pe Carolyn, scoţând-o din poziţia contorsionată, şi îi împinse geanta sub cap. Se uită la Ruth, dând să spună ceva, dar în loc de asta trecu la treabă.

În următoarele câteva minute rostiră puţine cuvinte, deşi făcură multe.

Hendrick se învârtea printr-una dintre ultimele trecători când întrezări ceva care venea din tabăra principală, îndreptându-se spre nord. Doi Ţânţari, uniţi pentru a transporta o povară, cărând un soi de paiet. Părea greu.

Dispărură în întuneric înainte de a apuca să vadă mai mult.

Porni staţia radio.

– Salut. Aici Ţânţarul XI. Ţânţar...

Le verifică identităţile pe afişajul tabloului de bord. Erau Ţânţarii VIII şi XII. VIII era înregistrat ca fiind în folosinţa puştanilor din Surferi, iar celălalt îi aparţinea taberei principale. Simţi o vagă curiozitate.

– Aţi face bine să vă adăpostiţi. Furtuna pare una urâtă.

Îi răspunse vocea lui Aaron Tragon.
– Mulţumim pentru avertizare. Vom ajunge la sol în douăzeci de minute. Ne vedem după ce se termină beleaua asta.
– Înţeles şi terminat.
Hendrick îşi continuă drumul spre tabără.

Carlos Martinez intră, în treacăt, în centrul principal de comunicaţii. Îl ştia pe Edgar Sikes singur de serviciu, şi asta îl deranja. Băiatul devenise mai introvertit după moartea tatălui său. Avea tendinţa să-şi piardă tot mai mult timp la Surferi şi poate că vorbea mai puţin cu primii. Dar marea schimbare era că devenise cu desăvârşire dependent de muncă. Se afunda în îndatoririle slujbei de parcă ar fi fost singura lui salvare. Iar cea mai mare parte a centrului de comunicaţii putea fi controlată de un singur operator eficace, aşa că îşi petecea o exagerat de mare parte a timpului singur.
Carlos rămase în cadrul uşii, privind ecranele care afişau imagini primite de la diverşi sateliţi. Carcasa scheletică a navei *Geographic* plutea cu puţin deasupra ceţii albăstrui din atmosfera superioară a Avalonului. Dintr-un alt unghi, Tau Ceti tocmai se scufunda sub orizont.
O altă imagine era o aglomerare de nori de furtună, învârtejindu-se la mică distanţă de peninsulă. Era aproape de dimensiunile unui uragan, probabil furtuna deceniului.
Deocamdată apăruseră numai câteva picături de ploaie.
– Edgar? făcu el, cu voce scăzută. *Muchacho,* nu tragi ceva cam prea mult de tine?
Băiatul se răsuci atât de repede încât aproape sări în sus.
– Carlos! Fă să-i stea omului inima în piept, de ce nu?
Bărbatul chicoti. Era clar că băiatul muncea prea mult. Dar de ce atâta irascibilitate? Pe de altă parte, când se apropia o furtună *atât* de puternică, nervozitatea era uşor de înţeles.
– Pe coastă e totul bine fixat? Valurile ar putea deveni destul de vijelioase.
– Suntem OK. Putem trage totul pe dealuri dacă e vreo problemă.
Carlos dădu din cap.
– Avem o transmisie în direct de la Surferi?
– Păi, da, dar ei o cenzurează. Nativii stelari au secretele lor, *tio* Carlos. Ne vor anunţa dacă au vreun necaz.
Încuviinţă din cap şi în mod obişnuit ar fi abandonat subiectul dacă n-ar existat ceva care îl sâcâia, solicitându-i atenţia. Şi ce era?
– Dar *Robor?* Asta e responsabilitatea noastră, nu a lor.
Edgar schimbă imaginea, aducând-o pe ecran pe aceea primită de la paza de coastă. Ploaia cădea în rafale pe plajă. Robor părea să fie în siguranţă şi, în vederea nocturnă, corpul său masiv şi întunecat de dragon se legăna greoi în vântul tot mai puternic. Uşa laterală se deschise şi un bărbat coborî pasarela în goană. Hendrick Sills. Carlos ridică din umeri.
– Bine, *amigo,* dacă eşti fericit aşa, atunci presupun că noi suntem încântaţi să te lăsăm aici. Când ai intrat în schimb?
– Pe la cinci dimineaţa.
– Lungă zi.
Ah, *mirosul* era cel care îl tot trăgea de mânecă.
– Îmi place munca asta.
– Merge mai bine cu cafea, nu?
– Tu ar trebui să ştii, *tio* Carlos. El dădu din cap.
– Ne vedem mai târziu.
Ieşi din bungalow. Odată ajuns afară, privi cerul. Ploua mocnit, dar nu atât de tare ca pe plajă. Îşi potrivi mai bine gulerul.

Probabil că Hendrick era mult mai imun la ploaie decât el, se gândi. Nu-şi ridicase gulerul când cobora pasarela, ieşind de la adăpostul lui *Robor.*

O porni înapoi, către studioul lui, cu gândurile deja alunecându-i la lucrările care îl aşteptau. Se întrebă de unde făcea Edgar rost de cafea. Chiar dacă ar fi fost în formă pentru drumeţii, ceea ce ar fi fost bine, fusese totuşi prea ocupat...

Zumzetul gros al unui Ţânţar coborî asupra sa. Se opri, se uită spre cer şi lăsă ploaia să-i cadă în ochii deschişi. Clipi.

Îşi coborî din nou privirea, către clădirile din jur, către umbrele lor contopite cu...

Umbrele. Umbra lui *Robor* era mai întunecată decât noaptea din jur şi se întindea pe pământ de parcă Tau Ceti n-ar fi dispărut încă sub orizont.

Dar apusese. Era lipsit de sens.

Ţânţarul coborâse. Voia să-l întrebe pe pilot despre vremea de pe coastă. Parcursese două treimi din distanţa până la platoul de asolizare când îl întâlni pe Hendrick Sills venind din sens opus.

Clipi. N-avea cum naiba să...

– Hendrick, spuse el, în loc de salut, ridicând braţul. Când ai plecat de pe plajă?

– Să fie douăzeci de minute? răspunse el, ştergându-şi apa din ochi. De ce?

La apus. Încă mai era lumină. Ceea ce explica umbra. Dar imaginea era mai întunecată, aşadar Edgar o falsificase.

– Acolo ploua?

– Nu cine ştie ce. Câteva picături.

Pe ecran turna cu găleata. În capul lui Carlos, alarmele sunau în cascadă.

– Ceva nu e în ordine Era ceva neobişnuit pe plajă? Sau în privinţa lui *Robor?*

– Nimic. E ancorat de minune, răspunse, apoi căzu o clipă pe gânduri. Am văzut doi Ţânţari zburând către plajă. Cărau ceva greu. Mi s-a părut oare cum ciudat, ţinând cont că vine furtuna.

– Una urâtă, adăugă prevăzător Carlos.

– Aşa se presupune.

Parcă la comandă, ploaia se domoli.

– Hai la magazia centrală, să vedem ce naiba e atât de important.

Carolyn McAndrews reuşise să se ridice, sprijinindu-se pe palme şi pe genunchi. Scutura din cap ca un câine mare, bolnav.

– *Mierda,* făcu Carlos. Declanşează alarma.

– Ruth mm, vorbi Carolyn. Vraişte. Îmi pare rău. Capul îi căzu şi încercă să vomite.

Ploaia se înteţi în timp ce Carlos traversa tabăra în fugă. Alarmele sunau şi coloniştii se revărsau din case.

– Cineva a jefuit Proviziile! strigă el, alergând înapoi, către centrul de comunicaţii. Duceţi-vă acolo! Ajutaţi-o pe Carolyn!

Mintea îi zumzăia. Cine? De ce? Iisuse... ce se petrecea?

Ajunse la centru în alte douăzeci de secunde. Edgar îi văzu faţa şi îşi întoarse scaunul cu spatele la ecran, cu buzele strângându-i-se într-un fluierat nefericit.

Carlos îl înşfăcă pe băiatul durduliu de cămaşă şi îl săltă de pe scaun, rotindu-l în loc şi izbindu-l de perete.

– Ce naiba ai făcut?

Buzele lui Edgar se mişcară fără să scoată nici un sunet. Bărbatul îl lovi destul de tare cu pumnul drept, chiar în centrul gurii mici, cu buze grăsulii.

Edgar şi le linse. Aşteptă, părând c-o făcea cu politeţe, să vadă dacă avea să mai primească o altă lovitură. Carlos dădu oarecum înapoi.

– Ceva mi-a ucis tatăl, şi pe Linda. Voi, nativii tereştri, aţi încercat să-i luaţi urma cu jocuri pe computer. Indiferent ce-ar fi, nu poate ajunge la voi de pe continent, aşa că totul e foarte, foarte sigur, dar trebuie să ai gheaţă în cap ca să-ţi imaginezi că poţi...

– Ne străduim!

– Crezi că te pricepi la computere mai bine decât mine, *tio* Carlos?
– Nu-mi mai spune *unchiule.* Nu, nu cred.
– Joe Sikes şi Linda Weyland sunt tot morţi. Indiferent ce i-o fi ucis e tot în libertate. Nu-l puteţi găsi jucându-vă pe computer. Aveţi nevoie de informaţii.
– Iisuse, rosti el, şi îşi şterse apa de pe faţă şi apăsă pe consola de comunicare. Cassandra.
– Da, Carlos.
– Fă-mi legătura cu Cadmann.
– Pe frecvenţa lui sunt interferenţe.
– Ce presupui?
– Origine artificială. Se pare c-a bruiat-o cineva în mod intenţionat.
– *Cabron!* strigă el.
Sângele ţâşni bolborosind din nasul lui Edgar, dar în ochi i se citea o adevărată provocare. Reuşise. Geniul nebun simulase o blestemăţie de furtună, o suprapusese peste imaginea măturată de ploaie a lui *Robor.* Proviziile fuseseră furate şi linia de comunicare cu Cadmann întreruptă. Se pierduse timp preţios. Ce altceva mai puseseră la cale?
– *Dios mio.* Îl fură pe *Robor* să se-ntoarcă pe continent, nu-i aşa? Nu-i aşa, răhăţelule?
Edgar nu răspunse. *Ceva* trebuia să treacă prin armura băiatului.
– Ai câştigat întoarcerea pe continent pentru Aaron Tragon!
Poate cu asta nimerise ţinta.
– Oooh, nu, făcu Edgar, şi se opri. Zack şi Harry Siep apărură în cadrul uşii.
– Ce se petrece? întrebă primul, uitându-se la băiat.
– Vă povesteşte el, zise Carlos. Spune-le totul, *bizquerno,* sau îţi sparg toate oscioarele din căpăţână. Mă duc după Cadmann.

Carlos sări în Ţânţarul III, apăsă pe buton - şi nu se întâmplă nimic.
Coborî dintr-o săritură şi încercă Ţânţarul I. Nimic. Sabotaseră Ţânţarii. Îşi azvârli capul pe spate şi îşi urlă frustrarea către nori.
Aşteaptă. Hendrick abia se întorsese. Era puţin probabil ca sabotorii să fi avut timp să strice auto-girul. Îşi atinse gulerul.
– Hendrick. Ce număr are Ţânţarul tău? Urmă un moment de pauză, timp în care Cassandra direcţionă convorbirea, apoi se auzi răspunsul:
– XI. Ce se-ntâmplă aici?
– Avem necazuri mari, asta e. Alcătuiţi o poteră. Reiau legătura în zece minute.
Carlos străbătu în goană hangarul Ţânţarilor şi îl găsi pe XI. Apăsă butonul şi murmură o scurtă rugăciune de mulţumire când motorul tuşi, prinzând viaţă. Rulă, traversând hangarul, îl tură, accelerând pe-a lungul celor zece metri de pistă pavată şi decolă.
Îşi şterse fruntea, însă de data asta nu mai era apă de ploaie, era sudoare. De unde provenea blocada radio?
– Alo, Cadmann. Răspunde, Cadmann. Nimic. Nici o replică.
– Chem centrul de comandă. Mă auziţi?
– Tare şi clar. Care e problema?
– Problema e că interferenţa asta, orice o fi fiind ea, se află la terminalul lui Cadmann.
Câştigase altitudine şi fu nevoit să coboare în picaj către Faleză, trimiţând acul indicatorului pe roşu. Motorul nu avusese timp să se răcească. Hendrick abia adusese Ţânţarul. Se ridică deasupra marginii Falezei şi coborî ceva mai încolo de centrul platformei de asolizare a autogirelor. Sări jos şi parcurse jumătate din distanţa către casă înainte de a ieşi Cadmann să-l întâmpine.
– Ce naiba se petrece?
Justin stătea în spatele lui, în cadrul uşii.
– Trebuie să stăm de vorbă, răspunse Carlos.

Nu voia să vorbească de faţă cu Justin, şi asta îl făcu să se simtă şi mai cumplit. Cadmann dădu din cap.

– Nu lipsesc decât un minut, zise, şi închise uşa în spatele lui.

– Ascultă-mă, începu Carlos, imediat ce rămaseră singuri, Edgar a falsificat prognoza meteo, cu intenţia de a ne lua pe nepregătite. Au fost furate provizii. Aproape toţi Ţânţarii au fost scoşi din funcţiune.

– *Robor* e în siguranţă?

– Nu putem afla. Comunicaţiile sunt blocate, n-am putut nici măcar să luăm legătura cu tine.

Cadmann o luă la fugă, strigând la Justin peste umăr.

– Adu celălalt Ţânţar jos. Avem necazuri. Ajunse în autogirul lui Carlos înainte ca paletele să-şi fi încetat rotaţia, iar acesta din urmă nu mai putu face altceva decât să se ţină bine. Sub ei îl văzu pe Justin turând motorul celuilalt Ţânţar şi înălţându-l în aer.

– Justin. Mă auzi? Probă, Justin.

– Paraziţii dispar.

Vocea lui Justin pârâi, apoi se limpezi.

– Cassandra. Interferenţa provine din casă? Urmăreşte, te rog, mesajul meu către Justin, verifică rata de recepţie şi comunică-ne epicentrul probabil al perturbaţiei.

Computerul răspunse după o pauză infimă.

– Corpul principal al casei.

– Mulţumesc foarte mult. Justin, coboară în colonie. Ia-l pe Zack şi trimiteţi pe cineva să repare Ţânţarii. Avem nevoie de puşti cu şocuri. Ne întâlnim pe plajă.

Îndreptă autogirul contra vântului şi zbură către nord. Munţii îndepărtaţi îi râseră în faţă.

Jessica se uită înapoi, către munţi, de parcă s-ar fi aşteptat să-i vadă despărţindu-se în orice clipă, lăsându-l pe tatăl ei să-şi facă apariţia. Mâna lui Aaron îi atinse umărul.

– E timpul să plecăm...

Încărcarea se terminase. Mesajele radio din colonia principală trădau un haos desăvârşit. Aveau să treacă ore întregi înainte de a se putea organiza o forţă eficientă care să acţioneze împotriva lor. Aveau barăci prefabricate, arme şi mâncare de ajuns pentru douăzeci de persoane vreme de un an. Aveau toate uneltele şi toată aparatura necesare pentru înfiinţarea unei staţiuni de cercetare. Pe continente existau utilaje de minerit.

Jessica îşi urcă bagajele pe pasarelă. *Robor* era al lor, prin furt şi prin subterfugiu. Ea instalase disruptorul în casa tatălui ei. Aveau să ajungă la mare depărtare de uscat înainte de a se trece la acţiune. Toate negocierile se puteau purta prin radio.

Nu era bine. Într-un sens profund, era chiar incorect. Dar nativii tereştri nu le lăsaseră de ales.

Uşa se trânti în urma ei. Deasupra dirijabilului, motoarele Ţânţarilor se turară, prinzând viaţă. *Robor* se ridică de la pământ.

– Edgar, rosti gânditor Cadmann. A aranjat totul înainte de a-l îndepărta de la postul de control. Le-a permis să monitorizeze liniile de comunicare. Asta e. Cassandra. Cod Beowulf. Codurile liniilor personale au fost modificate?

– Cod Beowulf recunoscut. Amprenta vocală Cadmann Weyland recunoscută. Solicit a doua parolă.

– Ragnarok.

– Recunoscut. Linia ta e sigură. Frecvenţele standard pentru urgenţe nu sunt sub controlul meu.

– Mulţumesc. Protejează mesajul pentru Justin Weyland.

– Poţi avea încredere în el? întrebă nervos Carlos. Ar putea fi un contraspion.

– El nu, spuse posomorât Cadmann. Asta e opera Jessicăi. Şi a lui Aaron. Dar Justin nu e implicat. Ştiu.

Străbătură trecătorile muntelui şi se uitară în jos, spre Surferi, satul pe jumătate pustiu, cu acoperişurile de paie îmbibate de apă strălucind sub razele de lună strecurate printre nori.

O siluetă minusculă arătă în sus, către ei, însă în clipa următoare erau deasupra apei, virând spre sud, către docul dirijabilului.

– Ce-ai de gând să faci? se interesă nervos Carlos.

– Să port o discuţie care să-i readucă, sper, pe calea raţiunii.

Trecură de culmile de pe coastă şi văzură imaginea de care se temuseră - un gol întunecat acolo unde fusese cândva adăpostit *Robor.* Valurile se spărgeau de nisip şi platforma de beton era complet pustie.

– Fir-ar al naibii.

Cadmann viră spre nord. Carlos îşi drese glasul.

– Combustibilul e pe terminate, zise. Trebuie să ne-ntoarcem, să luăm o celulă nouă.

– Nu putem, răspunse el, cu înverşunare. Suntem singurii. Dacă ne întoarcem, până când ajungem în colonie, până când schimbăm bateriile şi până când revenim aici - vor fi la o distanţă mai mare decât autonomia Ţânţarului, şi asta e singura *noastră* legătură cu continentul. E acum sau niciodată.

– Şi singura legătură cu minele, rosti absent Carlos. Dar merită preţul, *compadre?* Sunt copiii noştri.

– Merg fără lumină, murmură Cadmann, ca pentru sine. Cassandra, putem urmări traseul lui *Robor?*

– Îmi pare rău, răspunse ea, cu răceală. Informaţia nu e disponibilă în acest moment.

– Fir-ar al naibii!

– Al naibii într-adevăr, prietene, zise Carlos, cu voce scăzută. Aproape c-am rămas fără combustibil.

Ploaia răpăia în geamuri şi erau izbiţi de rafalele de vânt. Furtuna n-o fi fost taifunul imaginar al lui Edgar, dar nu era nici o adiere de vară. Fulgerele brăzdau orizontul. Vântul lovi Ţânţarul ca un pumn, aruncându-i pe o parte, şi Cadmann fu cât pe ce să piardă controlul. Strânse manşa cu încheieturile degetelor albite şi înjură pe şoptite.

În întunecimea de sub ei nu se vedea nimic.

– Dacă luăm altitudine n-o să ne fie de folos. Când se opreşte motorul ne putem roti, dar n-o să planăm.

– S-o facem oricum, spuse blajin Carlos. O să-mi ofere câteva secunde în plus pentru rugăciune.

– Dacă voiai să mărturiseşti toate păcatele pe care *le ai* pe conştiinţă, trebuia să-ncepi marţea trecută. Totuşi...

Cadmann începu să urce.

18.

ROBOR

În afară de o bătălie pierdută, nimic nu poate fi nici măcar pe jumătate atât de deprimant ca o bătălie câştigată.
Arthur Wellesley, duce de Wellington

Era un întrerupător de curent. O singură piesă, îndepărtată cu grijă. Era nevoie de un diagnostic şi trebuiau aduse piese noi din rezerva de componente electronice. Nu era un act de vandalism, genera doar o întârziere de douăzeci de minute.

Justin se afla în plin zbor, cu Zack şi Hendrick alături. Era aproape orb de furie. Întreaga tabără fusese cuprinsă de nebunie şi nimeni nu putea spune care aveau să fie urmările.

Zack se uită la Justin pentru a zecea oară.

– Şi tu n-ai ştiut nimic din toate astea.

– Absolut nimic.

– După cum spune Cassandra, cineva a plasat un disruptor foarte puternic în locuinţa tatălui tău. O altă tactică de întârziere. Cine să fi fost?

Vocea bărbatului se poticnea. *Jessica.*

– Nu ştiu, Zack. Şi nu vreau să fac presupuneri nesăbuite.

Se îndreptară spre trecătorile din munţi.

Se auzi sunetul alarmei. În celula de alimentare mai aveau combustibil pentru un minut sau două.

Cadmann deschise staţia radio cu o mişcare bruscă.

– Aici Cadmann. Ţânţarul XIT către *Robor.* Am rămas aproape fără combustibil şi nu ne putem întoarce pe uscat. Vă rugăm să ne comunicaţi poziţia voastră pentru o oprire forţată.

Nimic. Repetă mesajul, apoi se lăsă pe spate, cu braţele rigide sprijinite de manşă, ascultând paraziţii.

Jessica auzi vocea tatălui ei, apoi transmisia se întrerupse. Se repezi pe culoar, la timp s-o vadă pe Trish ieşind din camera de control.

– Ce-a fost asta?

– Un bluf, răspunse Trish. Şi, ca atare, nu unul foarte reuşit.

– Ce-a spus?

– Că Ţânţarul lui a rămas aproape fără combustibil, şi a cerut permisiunea pentru o oprire forţată.

Mintea Jessicăi raţiona în trombă. Era un bluf. Trebuia să fie. Un Ţânţar proaspăt încărcat avea o autonomie mult mai mare. *Şi dacă n-a fost proaspăt încărcat?* Hristoase...

– Trish... Începu ea.

– Aaron a ordonat tăcere radio, răspunse plat cealaltă. Şi aşa va rămâne.

O undă de şoc izbi Ţânţarul XI şi se zgâlţâiră, lăsându-se pe-o parte. Vântul, ploaia şi un motor care mergea prost luate laolaltă. Plonjară pe vreo sută de metri înainte de a reuşi Cadmann să recapete controlul. Carlos şterse parbrizul aburit cu mâna şi se uită cu atenţie afară. N-aveau nici o speranţă. Nu era nimic de văzut.

– Îmi pare rău, spuse Cadmann.

Un fulger, foarte aproape, prea aproape. Le despică universul, îi orbi, şi Cadmann lăsă să-i scape un sunet nearticulat, o expresie a sforţării, a furiei şi a spaimei, şi plonjară atât de mult încât aproape că ieşiră pentru o clipă din nori. Un alt fulger şi...

– Îl văd! strigă Carlos. Fir-ar să fie! Ora două. *Acolo!*

Un arc de foc se rostogoli sub pântecul unui nor şi fulgerul îl pătrunse, lăbărţându-se. Şi acolo, planând ca un imens prădător negru, se găsea *Robor.*

Cadmann scrâşni din dinţi şi ridică Ţânţarul înapoi, în nori.

– O putem face, rosti.

– Dacă nu reuşim, îmi permiţi să te citez?

Se înălţară deasupra zonei superioare plate a dirijabilului şi Cadmann aprinse farurile. Erau palide, toată rezerva de curent electric pentru situaţii de urgenţă se scurgea către baterii, dar izbuteau să ilumineze partea de deasupra a dirijabilului. Existau platforme pentru patru Ţânţari, dintre care trei erau ocupate.

– Bun, spuse el. Cobor. Tu iei cablul de amarare din dreapta, eu îl iau pe cel din stânga. Dacă unul dintre noi reuşeşte, suntem în siguranţă.

Motoarele se opriră.

– Vezi? făcu Trish, râzând. Nici un S.O.S. A fost un bluf.

Jessica se uită la panoul de comandă, apoi afară, în furtună. Un bluf. Spera că era unul. Se *ruga* nebuneşte să fi fost.

Altminteri...

Se izbiră de puntea de asolizare a lui *Robor* exact în clipa în care un alt fulger croia o gaură în cer. Dirijabilul se zdruncină, apoi se stabiliză. Giroscoapele sale compensară mişcarea, păstrând puntea orizontală. Însă era alunecoasă. Patinară pe o distanţă de un metru înainte de a se opri.

Cadmann îşi înfăşură cablul de amarare în jurul braţului şi îl derulă. Sări pe punte. Vântul îl plesni, iar Carlos apăru în partea opusă, cu cablul din dreapta.

Pe punte se aflau mai multe inele de andocare, îngropate în locaşuri. Totul era să găseşti unul.

O zgâlţâitură puternică mişcă dirijabilul şi Ţânţarul reîncepu să patineze. Cadmann se trase înapoi, căzu în genunchi şi alunecă de-a curmezişul punţii, către margine. Suportul avariat cedă şi Ţânţarul glisă pe plăcile metalice, drept spre el. Ţipă când alunecă de pe punte, cu autogirul deasupra lui.

Carlos se sprijinea pe genunchi şi pe coate, şi faţa i se turti de blindajul de tablă când Ţânţarul din spatele lui căzu pe-o parte. În clipa aceea ştiu că avea să moară.

Autogirul îl trase către margine şi genunchiul i se lovi de un inel de ancorare. Se târî în patru labe, căutându-l în întuneric, şi îl găsi, îl săltă şi fixă cablul la locul său. O clipă mai târziu, acesta se întinse cu un pocnet, iar în spate se auzi un ţipăt, ceva se prăvăli scrâşnind şi ştiu că prietenul său Cadmann căzuse peste bord.

Era pe punctul de a murmura o rugăciune când auzi geamătul.

– Vin! şuieră el.

Urmări cablul până la Ţânţarul distrus şi îl ocoli, căţărându-se, găsind de ce să se agaţe la fiecare pas. Ajunse în partea opusă şi auzi o bufnitură. Se uită în jos şi îl văzu pe Cadmann atârnând acolo, cu cablul încâlcit în jurul braţului.

Iisuse.

– Cadmann!

Prietenul său îşi ridică ochii spre el. Năucit, nu rănit. Scutură din cap, ca un bivol de apă care încearcă să se spele şi privi mai întâi în jos, spre ocean, negru şi leneş, departe sub el, apoi în sus, spre Carlos.

– Ajută-mă, şopti.

Iar Carlos întinse mâna şi îl ajută să urce înapoi.

Trish îl găsi pe Aaron în cambuza principală, supraveghind activitatea de ridicare a lăzilor din cală şi deschiderea lor. Conţineau mai ales provizii şi echipamente, şi era mulţumit de ceea ce alesese.

– Avem o problemă. S-a întrerupt alimentarea motoarelor doi şi trei. Acum mergem cu un singur motor.

Tânărul întoarse brusc capul.

– Cum?

– E adevărat. Acum cinci minute. Am pierdut motorul doi şi...

Difuzorul din gulerul ei pârâi.

– Trish, tocmai am pierdut motorul unu. Nu mai avem curent.

– Ce naiba!

Aaron păru să crească, cu faţa împurpurându-i-se, cu întregul trup luând proporţii sub ochii celor din jur.

– Fir-ar al naibii, vântul o să ne ducă înapoi, spre uscat!

– Mă tem că da. Avem cârme şi stabilizatoare...

– Mă duc sus. Acolo se petrece ceva foarte grav.

Carlos îl plesni pe Cadmann peste umăr când deasupra marginii lui *Robor* începu să se înalţe prima siluetă umană. Vântul urla şi el fu nevoit să urle la rândul lui.

– La naiba, du-te-napoi. Am o puşcă antigrendeli şi o s-o folosesc.

– Cadmann? strigă prudent Aaron. Fir-ar să fie. Cum ai...?

– Puterea prostiei omeneşti. Du-te înapoi, jos.

– O să ne prăbuşim dacă n-avem motoarele, ştii doar.

– Nu, n-o să vă prăbuşiţi. O să repornesc motorul unu. O să-l folosiţi ca să-ntoarceţi şi să vă-ndreptaţi spre uscat. Apoi o să coborâţi la sol.

– Fiica ta a murit. *Trebuie* să facem ceva. Trebuie să aflăm ce-a fost, sau moartea ei o să rămână zadarnică.

Bărbatul era obosit şi îndurerat. Umărul îi zvâcnea.

– Ascultă-mă. Nu putem discuta acum. N-am de ales, trebuie să vă aduc înapoi. Să nu înrăutăţim şi mai mult lucrurile.

– Să nu le înrăutăţim şi mai mult. Bine.

În spatele lui pâlpâi ceva în mişcare şi Carlos ţipă pe neaşteptate, cu întregul trup arcuindu-se. Cadmann se răsuci şi trase într-o siluetă profilată pe fundalul norilor. Arma antigrendeli îi zvâcni în braţe. Trase o săgeată drept în pieptul lui Toshiro Tanaka. Părul băiatului zbură, luând forma unei coroane, şi dinţii i se încleştară în jurul limbii. Dintre ei ţâşni sânge şi mâinile i se desprinseră de scara de acces de la babord. Corpul i se curbă către spate şi căzu, urlând şi zvârcolindu-se, către marea aflată departe, jos.

– Toshiro! strigă Aaron.

Înjurând, Cadmann îl inspectă pe Carlos. Era teafăr. La naiba, naiba, *naiba!* Copiii îşi reglaseră armele antigrendeli, reducându-le la rolul de paralizant. El fusese prea al naibii de obosit, trăsese cu prea multă lipsă de răspundere.

Iar Toshiro Tanaka avea să cadă pe o distanţă de şase sute de metri, către apa de dedesubt. Şi, de la o asemenea înălţime, era ca şi cum apa ar fi fost beton.

– Un mort, Aaron, spuse.

Şi abia putea să vorbească. Dinţii îi clănţăneau, şi nu numai de frig.

– Un mort. Să încheiem povestea.

– Tu l-ai ucis. E mort, şi tu l-ai ucis. De ce nu le povesteşti oamenilor tăi cum ai făcut tu asta ca să salvezi vieţi. Bine. Ne întoarcem.

Aaron coborî. Cadmann se prăbuşi pe tabla udă şi rece a punţii şi închise ochii, simţind ploaia răpăindu-i pe piele.

„Un roman, înainte de toate, despre lumea zilelor noastre: oameni leneşi, ghiftuiţi şi mulţumiţi de sine, aduşi în mod brutal la realitate prin confruntarea cu propriile lor slăbiciuni."

The New York Times Book Review

„O chintesenţă de «Prim Contact» agresiv, un coşmar despre consecinţele primordialităţii progresului."

Literary Supplement

„Un science fiction de foarte bună calitate, care convinge de la prima pagină."

SFRevu

„Rar întâlnim autori care pot transfigura o legendă veche de sute de ani în ceva şi mai bun. Niven a purtat saga Beowulf cu o mie de ani în viitor..."

Kirkus Reviews

„Un clasic naturalist în spiritul lui Jack London: bogăţii naturale, vaste şi sălbatice, aşteaptă aventurile oamenilor cu ispite şi pericole."

Herald Tribune

ISBN 978-606-92087-9-3

colecţia nautilus
science fiction

www.nemira.ro